

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

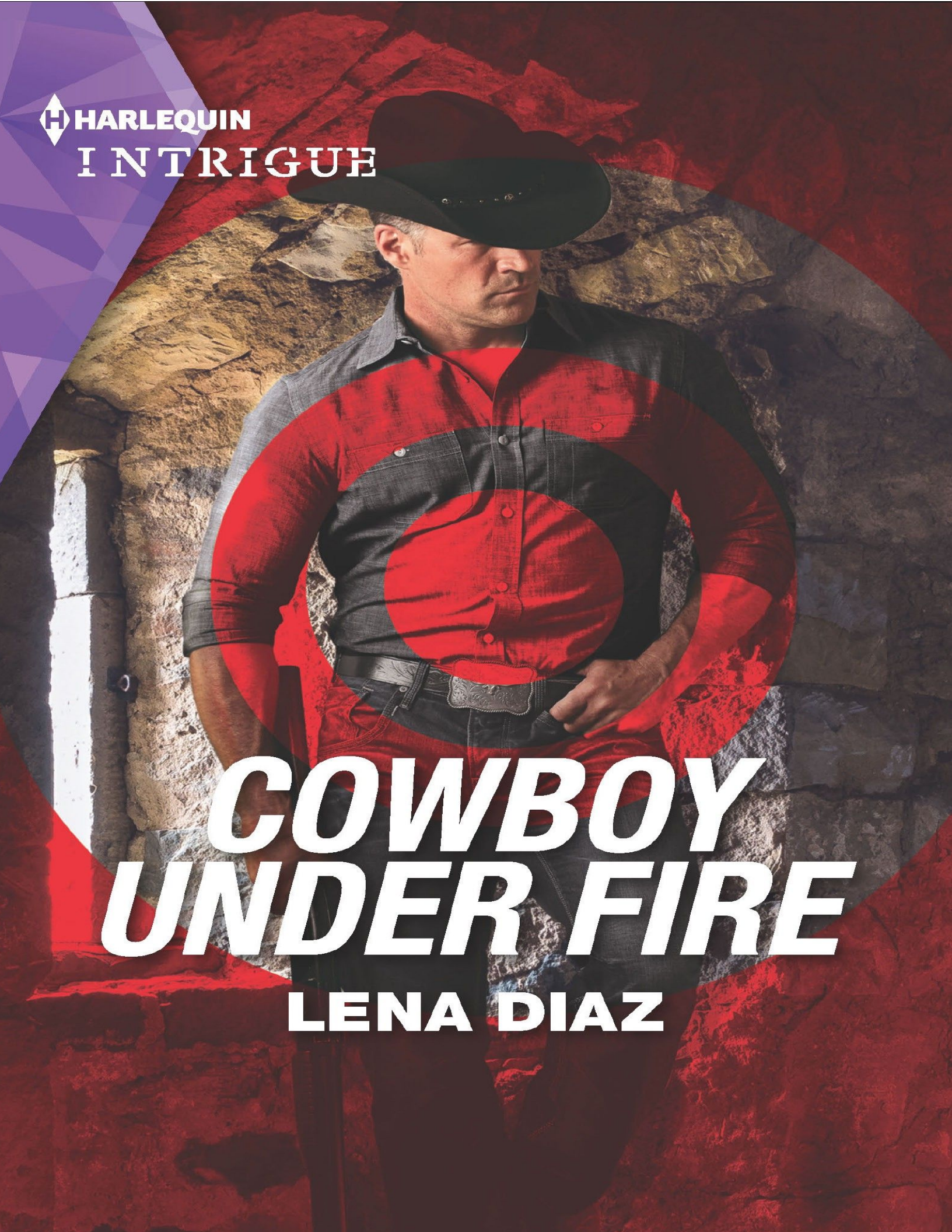
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEQUIN
INTRIGUE

COWBOY UNDER FIRE

LENA DIAZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

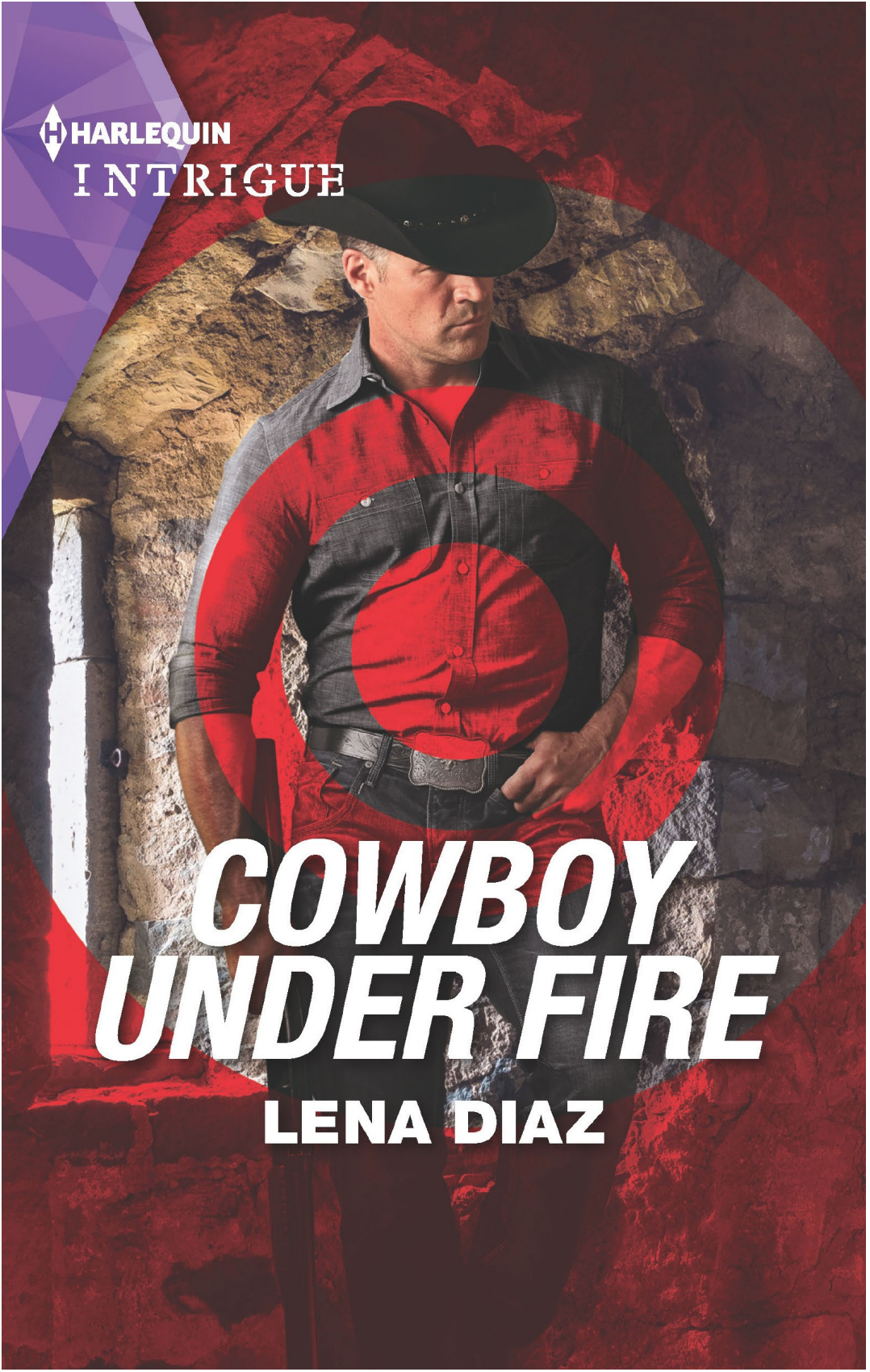
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

 HARLEQUIN
INTRIGUE

COWBOY UNDER FIRE

LENA DIAZ

"Eğer bana bir şey olursa, şu anahtarları al ve buradan defol git. Camelot'a git ve tuş takımından 911'e bas. Arayıcılardan biri sana yardım edecektir."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Yedek plan. Eğer bana bir şey olursa, senin güvende olmanı istiyorum. Bana yardım etmeye çalışırken hayatını riske atmanı istemem. Ciddiyim."

Hayley ona baktı. "Yaralandığında ya da bana ihtiyacın olduğunda seni asla terk edemem."

Dalton'ın yüzü yumuşadı ve dudaklarına acı veren tatlı bir öpücük kondurdu. "Umalım da iş o noktaya hiç gelmesin."

"Neden birdenbire bu kadar endişelendin? Neden kulübemden ayrılıp burada saklanmak zorunda kaldık? Tüm bu James Bond, gizli ajan işleri beni deli ediyor. Ben sadece gerçekten yorgun olan sıradan bir insanım ve neden senin-

"İşte bu yüzden." *Güm. Güm. Güm.*

Adamın masaya fırlattığı eşyalar karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

KOVBOY ATEŞ ALTINDA

Lena Diaz

 HARLEQUIN
INTRIGUE

Lena Diaz Kentucky'de doğdu ve Kaliforniya'da da yaşadı,
Şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşadığı Louisiana ve Florida.
Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Romance
Writers of America Golden Heart® Ödülü finalistisi olan yazar, aynı zamanda
Daphne du Maurier Ödülü'nü de kazanmıştır.
Gizem / Gerilim dalında mükemmellik. Lena hakkında en son haberleri
almak için lütfen web sitesini ziyaret edin, lenadiaz.com.

Lena Diaz Harlequin Intrigue

tarafından yazılan kitaplar

Adalet Arayıcıları

Ateş Altındaki Kovboy

The Mighty McKenzies

Dumanlı Dağlar Korucusu

Smokies Özel Ajanı Çelişkili

Kanıtlar

Gizli Asi

Tennessee SWAT

Dağ Tanığı Gizli

Takipçi

Dedektif SWAT Açmazında

Mahsur Kaldı

Marshland Adalet

Glades'te Kayıp

Tutuklama Gelişmeleri

Deep Cover Dedektifi

Rehine Müzakeresi

Harlequin.com'daki Yazar Profili sayfasını ziyaret edin.

KARAKTER KADROSU

Dalton Lynch-Kovboy *lakaplı*, Stetson giyen bu gözden düşmüş eski polisin, bir Adalet Arayıcısı olarak kendini kanıtlamak için ikinci bir şansı vardır. Kendisini yok etmeye kararlı görünen kadını kurtarmak için her şeyi riske atar.

Hayley Nash-Web geliştiricisi *olan Hayley*'nin hayatı, arkadaşı Bethany'nin öldürülmesiyle paramparça olur. Sorumlu olduğuna inandığı Dalton Lynch'i alaşağı etmek için kişisel bir mücadeleye girer.

Mason Ford-Hayati yozlaşmış bir küçük kasaba hükümeti tarafından neredeyse yok edildikten *sonra*, bu eski polis şefi kazandığı davaları Adalet Arayanlar'ı kurmak için kullanır. Eski kolluk kuvvetlerine kendilerini kurtarmaları ve başkaları için adaleti sağlamaları için ikinci bir şans sunuyor.

Bethany Miller-Bu araştırmacı gazeteci öldürüldüğünde Kanıtlar Dalton Lynch'i işaret ediyor. Ama birileri onu suçlu göstermeye mi çalışıyor?

Dedektif Olson, Miller'ın ölümüyle ilgili soruşturmaya yardım etmeye mi çalışıyor, yoksa Lynch ve Nash'i bilerek yanlış yere mi göndermeye çalışıyor?
Yön mü?

Jaylen Holland-Bu özel ajan Hayley'i soruşturmasını sonlandırmaya zorlamaya kararlı görünüyor. Ama gerçekten FBI için mi çalışmaktadır? Yoksa tüm bunlar bir oyun mu?

Cennetteki babama. Sen gerçek bir kahraman ve ilham kaynağıydın. Senin kızın olmak bir onur ve ayrıcalık. Muhteşem anneme. Bu dünya senin özverili hayırseverliğin ve başkaları için yaptığın fedakârlıklarla kutsanmıştır. Karşılaştığın muazzam zorluklara rağmen sen durdurulamaz bir inanç, sevgi ve umut gücüsün. Sen de benim kahramanımsın.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm Onsekizinci

Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm

Yirmi Bölüm Yirmi

Bir Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş

Bölüm Yirmi Altı

Bölüm Yirmi Yedi

Bölüm Yirmi Sekiz

Bölüm Yirmi Dokuz

Bölüm Otuz Bölüm

Otuz Bir Bölüm Otuz

İki Bölüm Otuz Üç

Cindi Myers'in *Kanıt Dağı* kitabından alıntı

Birinci Bölüm

Hayley ilerideki şatoya benzeyen eve doğru ilerlerken soğuktan uyuşmuş parmakları ceketinin cebindeki tabancaya sıkıştı. Kalın çamur, botlarını ayaklarından sökmeye çalışan yumrulu parmaklar gibi emiyordu. Dondurucu yağmur yüzünü ve ellerini kesiyor, sanki yaptığı şey için onu cezalandırmak istercesine açıkta kalan her et parçasını arıyordu.

Kendisine biçtiği görevle ilgili göksel bir işaret arıyor olsaydı, bu sabahki kış fırtınası parlak sarı ile neon turuncu renkte parlıyordu. flaşörler onu geri dönmesi için uyarıyordu. Ama hırpalanmış eski Blazer'ının göreceli güvenliğine çekilmek bir seçenek değildi. Yolun çeyrek mil aşağısındaki bankete park edilmişti, böylece yoldan geçen kimse onu bu mülkle ilişkilendiremeyecekti. Cipine kadar geri dönecek gücü yoktu. Çamurun içinde bir buz saçağına dönüşecekti. Otuz metre ilerideki üstü kapalı taş verandanın göreceli sığınağının cazibesi, devam etmesini sağlayan tek şeydi.

Bir katilin evini sığınılacak bir yer olarak düşünmek delilik değil miydi?

Gökyüzünde çakan şimşekler iki katlı devasa yapıyı ve ikiz kulelerini beyaza boyadı. Karla kaplı Dumanlı Dağlar Tennessee onu bir resim gibi çerçevelemişti. Gatlinburg'un yukarısındaki dağları süsleyen geleneksel ahşap kulübeler yerine bir kaleyi tercih eden biri için burası gerçekten de çok güzeldi. Eğer burada kimin yaşadığını bilmeseydi.

Antik ve modernin yan yana gelişi, dönümlerce inişli çıkışlı tepeler, kararlı bir davetsiz misafirin onun yaptığı gibi üzerlerine tırmanmasını engellemekten çok rustik güzellik için tasarlanmış düzensiz, yığma taş çitlerle çevriliydi.

Hatta buranın çocukluk hayallerinin şatosu olduğunu, kendisinin bir peri prensesi olduğunu ve yakışıklı, şövalye ruhlu bir şövalyenin onu kurtarmak için içeride beklediğini hayal edebilirdi - en azından şövalye onun kendini kurtarmak. Hayley Nash zor durumdaki bir genç kız değildi. Dalton Lynch de asla beyaz atlı bir şövalye olmayacaktı. O, hikâyesinin kötü adamıydı ve Hayley de onu çok uzun bir süre hapse atacak belalı bir kadın kahramandı.

Eğer bu korkunç fırtınadan kurtulabilirse.

tehditlerin en kötüsünü araştırabilmeleri için polise gönderdi. Sonra da sayfasındaki atıp tutmaları silmiş ve yorumları kapatmıştı. özelliğini tamamen kaldırdı. Ama yine de haftada en az bir kez paylaşım yapıyor ve Bethany'nin davasının unutulmasını engellemeye çalışıyordu. Sadece söylemlerini azaltmıştı.

Bir başka soğuk yağmur patlaması onu düşüncelerinden sıyırdı ve sığınacak bir yer bulma umuduyla daha da hızlanmasına neden oldu. Sonunda tarla taşından yürüyüş yoluna adım attığında, kesik kesik bir nefes aldı. Yakında içeride olacak ve umarım polisin görmezden gelemeyeceği bir kanıt yığını toplayacaktı.

Eğer rutinine sadık kalırsa, akşam yemeğine kadar evde olmayacaktı. Bu saatler sonraydı ama gereksiz yere riske girmek istemiyordu. İçeride en fazla bir saat geçirecekti.

Su dolu kot pantolonunun bacaklarını çekiştirmesine karşı mücadele ederek verandaya çıkan merdivenleri tırmandı. Birkaç derin nefes daha aldıktan sonra ön pencerelere baktı. Lynch'in daha önce işe gittiğini gördüğüne göre içeride kimse olmamalıydı. Ama bir kez daha kontrol etmek istedi.

Baktığı oda ana yaşam alanıydı. Merdivenler sağ duvarı sarıyordu, solda bir mutfak vardı ve arka duvarda bir koridora açılan bir kapı vardı. Ama camda kendi dağınık yansımasından başka kimseyi göremiyordu, özellikle de Lynch'i.

Az önce yaptığı gibi bir dönüm çamur ve dondurucu yağmurun içinden geçtikten sonraki görünümünü hayal etmeye çalıştı. Her koşulda harika göründüğüne şüphe yoktu. Birini onun bir katil olduğuna ikna etmenin bu kadar zor olmasının nedenlerinden biri de buydu. Adam muhteşemdi.

Genellikle giydiği siyah trençkotu ve onu hiç onsuz görmediği siyah Stetson'ı, beyzbol şapkalarının norm olduğu ülkenin bu bölgesinde başka herhangi birinde gülünç görünürdü. Ama onun üzerinde gerçekten çok *iyi* görünüyorlardı. Hayley'nin düşüncesine göre, siyah ceket ve şapka onu eski Spagetti Western filmlerindeki gibi kötü adam olarak işaretlese de.

Bu sabah kamyonetine tırmanırken üzerinde o palto, o şapka vardı. Palto geniş omuzlarına kadar uzanıyor, rüzgârda geriye doğru savrularak uzun bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Diğer kadınlar onun kaslı vücudunu, yontulmuş yüz hatlarını gördüklerinde gözlerini dikip bakan aptallara dönüşmüşlerdi. Ve Hayley, onun özenle bakımlı kirli sakallarının ve neredeyse hiç olmayan bıyıklarının bazen parmaklarını kaşındırıldığını sadece kendine itiraf etti.

Bu da sadece onun için aşikâr olan ve herkesin gözden kaçırdığı şeyi kanıtlıyordu.

Dalton Lynch tehlikeliydi.

O tam bir düşmüş melekti; fiziksel güzelliği ve kolay, seksi gülümsemesi etrafındakileri silahsızlandıran mükemmel silahlardı. En azından, Hayley hariç herkes. Onun cazibesine karşı bağışıklığı vardı. Ve onu alaşağı edecekti.

Etrafına hızlıca bir göz attı. Yağmur oldukça hafiflemişti. Rüzgâr artık uğuldamıyordu. Sanki fırtınanın tek amacı onun çabalarını engellemekmiş gibiydi. Artık eve ulaştığına göre, kızgın hava sistemi dağın daha aşağısındaki başka birini taciz etmek için yoluna devam ediyordu.

Aptal, vefasız fırtına.

Lynch'in öğle yemeği için eve gitmeye karar vermesi, belki de mülkünde rüzgâr hasarı olup olmadığını kontrol etmesi ihtimali katlanarak artmıştı.

A planı, yani burayı aramak için bir saat harcamak artık geçerli değildi. B planı en fazla otuz dakika aramaktı. İş yeri yaklaşık on beş dakika uzaklıkta olduğu için bu bile şansını zorluyordu. Ama buraya kadar gelmiş, çok çalışmış ve en azından suçlayıcı bir şey bulmaya çalışmadan gitmek istememişti. Adam işten çıkmaya karar verirse, eve gitmeden önce birkaç dakika gecikmesi için dua edecekti. O otuz dakikanın her birine ihtiyacı vardı.

Pigeon Forge'daki casus dükkânlarından birinden aldığı picklock setini çıkardı. Turistler için bir yenilik dükkânı olarak tasarlanmış olan bu dükkânda, gözetleme için kullanılabilecek sınırlı sayıda ekipman vardı. Ve deneyimli bir dedektif olmadığı için neyin almaya değer olduğundan emin değildi. Picklock setini almak kasada ani bir karar olmuştu. Şimdi ona sahip olduğu için minnettardı.

İnternetteki eğitim videoları ve birkaç aydır kiraladığı kulübedeki kilitler üzerinde haftalarca yaptığı alıştırma, Lynch'in sahip olabileceği her türlü kilidin üstesinden gelebileceğinden emin olmasını sağlamıştı.

Sinir bozucu birkaç dakika sonra, kendinden bu kadar emin olmaması gerektiğini fark etti. Ölü sürgü onun acemi girişimlerine karşı dayanıklı olduğunu kanıtlamıştı.

Telefonunu kontrol etti. *Yirmi beş dakika kalmıştı. Şimdi ne olacaktı?*

Ön pencereye baktı. Eve bu şekilde girebilir miydi? Küçük cam karelerden oluşan bir kafesti bu, tırmansa bile içinden geçemezdi. her birini kırdı. Camın arkasında görünen yaylı kilitlerin her ikisinin de camı kaldırmak için aynı anda pencerenin karşıt uçlarından geri çekilmesi gerekecekti. Lynch'in bunu yapabileceğine şüphe yok. Ama o bir

Podyum modeliydi ve bunu kanıtlayacak kısa kolları ve bacakları vardı. Bu pencereyi açmasına imkân yoktu.

Ama bir kaleye girmenin birden fazla yolu vardı.

Çamurun içinden tekrar evin arka tarafına doğru yürüdükten sonra şansını mutfak kapısında denedi. Kapı kolunun kilidi kısa sürede açılmıştı. Ama bu kapının da bir sürgüsü vardı. Ve o da diğeri kadar huysuz çıktı. Kımıldamayı reddediyordu.

Yine de kapıyı açmanın başka bir yolu vardı. Ön kapı gibi. Bu kapının küçük cam bölmeleri vardı. Tek yapması gereken onlardan birini kırmak ve kilidi açmak için içeri uzanmaktı.

Suçluluk duygusu onu tereddüde düşürdü. Daha önce hiç kimsenin evine girmemiş ya da bilerek malına zarar vermemişti. *Bethany. Bunu Bethany.* Çabucak, suçluluk duygusu onu yıpratmadan, tabancasının kabzasını kaldırdı ve camlardan birine vurdu.

Cam kırıldı ve sert ahşap zemine parçalar yağdı. Sürgüyü dikkatlice çevirdikten sonra içeri koştu. Gök gürültüsü sanki bir uyarı gibi uzaktan gümbürdüyordu. Telefonunu kontrol etti.

Yirmi dakika.

Adrenalin, yorgun uzuvlarına mutfakta yarışmak için yeniden güç verdi. Oturma odasındaki gömme dolapların yanından koşarak geçti ve hızla arka koridora indi. Lynch yalnız yaşıyor olsa da, dürbünüyle onu yeterince izlemiş, bazen arkadaşlarının ya da iş arkadaşlarının eve geldiğini öğrenmişti. Eğer suçlayıcı bir şeyi varsa, bunu mutfak çekmecesinde ya da sehpanın üzerinde başkalarının görebileceği şekilde değil, özel bir ofiste ya da yatak odasında saklıyor olmalıydı.

Arka koridor yarım banyoya ve çamaşır odasına açılıyordu. Ofis yoktu, en azından alt katta. Merdivenlere doğru koştu, aksi halde tertemiz olan evde çamurlu bir iz bıraktığını geç de olsa fark etti. İçinden bir suçluluk duygusu daha geçti ama acımasızca bastırdı.

Merdivenlerden çıkabildiği kadar hızlı koştu. En tepede telefonunu tekrar kontrol etti.

On yedi dakika.

Hay Allah. Bu kadar büyük bir yeri bu kadar çabuk nasıl arayabilirdi ki? Taretlerin nerede olduğunu bulduktan sonra tek başına biraz zaman alacaktı. girişler vardı. Telefonunu cebine soktu ve silahını çıkardı, hesaplarının -ya da hüsnükuruntusunun- yanlış çıkması ve adamın beklenmedik bir anda içeri girmesi ihtimaline karşı.

İlk kapı, merdivenlerin üstü. Bitişik banyolu bir yatak odası. Ofis değil, ana oda da değil. Sonraki birkaç kapıyı kontrol etti. Dolap, yatak odası, dolap. En uçta bir banyo daha vardı. Sonra son kapıyı denedi.

Ebeveyn yatak odası.

Hızlı bir bakış ona sağ tarafta bir dolap ve banyo olduğunu söyledi. Her iki kapı da açıktı ama içeriyi kontrol etme zahmetine girmedi. Gerek de yoktu zaten. Aradığı şeyi bulmuştu. Yatak odasının sol duvarının tamamı bir ev ofisiydi. Büyük siyah bir masanın iki yanında Devasa kitap rafları ve üzerine monte edilmiş bir sıra dolap. Masanın her iki yanında üçer çekmece ve üstünde de kâğıt yığınları vardı.

Büyük ikramiye.

Her ne iş yapıyorsa, evde işini yaptığı yer burasıydı. Henüz tam olarak ne iş yaptığını çözemediği gizemlerden biri de buydu. Tek bildiği, her gün arabayla dağdaki devasa kulübeye gittiği, genellikle bir düzineye yakın aracın bulunduğu ön taraftaki asfalt otoparka park ettiği ve her akşam eve geldiği. Belki de bugün parasının nereden geldiğini ve gözden düşmüş eski bir polisin maaş çekini kazanmak için gerçekte ne yaptığını öğrenecekti.

Masaya doğru koştu ve tekerlekli sandalyeye oturdu. Zihnindeki saat ona zamanının neredeyse tükendiğini söylüyordu, bu yüzden birkaç dakikayı boşa harcamadı.

Telefonunu kontrol etmek için gereken değerli saniyeler. Bunun yerine, tabancayı kâğıt yığınlarından birinin üzerine attı. Sonra en yakın çekmeceyi çekip açtı ve dondu kaldı.

Arkasında sert bir gümbürtü duyuldu, sanki ağır bir şey yerde yankılanmıştı. Bir katilin ayakkabısı mı?

Özlemle tabancaya baktı. Neden bu kadar uzağa koymuştu? Lynch neden ona bağırıyordu?

Tıkla, dokun, tıkla.

Çok yavaşça omzunun üzerinden baktı. Ona bakan Lynch değildi. Devasa, grimsi beyaz bir kurt köpeği on adım ötede duruyordu.

Hırlayarak ona doğru tehditkâr bir adım attı, uzun pençeleri yere sürtünyordu. *Tık, tık, tık.* Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. Burnunu kaldırıp havayı test ederken buz mavisi gözleriyle onu izledi.

Ellerini tabancaya doğru yaklaştırdı. "İyi köpek. Sorun yok. İyi köpek."

Hırıltılar daha da arttı. Tüyler diken diken oldu. Kaslar gerildi. Hayley silahına davrandı.

Köpek kendini bir füze gibi ona doğru fırlattı.

İkinci Bölüm

Hayley kurt köpeğine yatıştırıcı sözler mırıldandı ve veteriner daha fazla yara olup olmadığını kontrol ederken dikkatini dağıtmak için kulaklarına hafifçe masaj yaptı.

"O iyi olacak mı?" diye tekrar sordu, suçluluk duygusu üzerine çökmüştü. Sahibinin bir katil olması bu muhteşem, tatlı, yaşlı köpeğin suçu değildi. Alanını koruyordu ya da korumaya çalışıyordu. Ama üzerine atladığında, kadın yana doğru sarsılmış ve köpek de kendini masaya çarpmıştı. Onu vurmadan bir saniye önce mavi gözlerinin bulanık olduğunu ve hırlayan ağzında hiç diş olmadığını fark etmişti. Tanrı'ya şükür tetiği çekmemişti.

Beyaz saçlı veteriner başını kaldırdı ve gözlüklerinin üstünden ona baktı. "Yolun kenarında dolaşırken bulduğunuz bir köpek için çok endişeli görünüyorsunuz."

Sesindeki şüpheli tonu fark etmemek imkânsızdı. Ama bunun için yapacak bir şey yoktu. Yapabileceği tek şey, kaçmadan önce bu muhteşem hayvanın icabına bakıldığından emin olmaktı. Kesinlikle kabul edemezdi Ev sahibinin evine zorla girdiğini ve ortalığı dağıtırken köpeğin yaralandığını söyledi.

İnledi ve başını eline dayayarak burnunu çekti. Kadifemsi ağzını okşadı ve tüylerine bir öpücük kondurdu. Veterinerin hâlâ yanıt beklediğini fark edince omuz silkti. "Her tarafı kan içindeydi ve tökezleyerek yürüyordu. Kim olsa dururdu."

Neyse ki Lynch'in araba yolunun sonundaki kapısını açmak için uzaktan kumandayı bulmuştu. Blazer'ını evin önüne kadar çekemeseydi, iri köpeği veterinerin ofisine götürmeyi asla başaramazdı. Onu çitin üzerinden, aracına bindirdiği gibi ikna edemeyeceği kesindi, onun kadar zayıf olamazdı.

Veteriner kayıtsızca homurdandı. "Kafa yaraları çok kanar, olduğundan daha kötü gösterir. Onu buraya getirene kadar yaraya baskı uygulamak için yastık kılıfını başına dolamanız akıllıcaydı. Ama şu koyduğum dikişler işe yarayacaktır. Onları yalamasını engellemek için utanç külahına bile ihtiyacı olmayacak. Çok yukarıdalar."

"Peki ya dengesiz yürüyüşü? Zar zor ayakta durabiliyordu. Beyin sarsıntısı falan geçirmiş olabilir mi?"

Bu kez doktor gülümsedi. "O kör ve yaşlı. Bu şekilde yürüyor."

İçinde bir panik kıvılcımı çaktı. "Bu köpeği tanıyor musun?"

Adam gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bu şekilde yürüdüğünü söylemiştin."

"Öyle mi? Oh." Çenesini kaşıdı. "Demek istediğim, yaşı ve durumu göz önüne alındığında bu şekilde yürümesini beklerdim. Fark etmediysen söyleyeyim, hiç dişi yok. Son kullanma tarihi çoktan geçti ama henüz gökkuşağı köprüsüne gitmeyecek kadar inatçı." Ellerini köpeğin üzerinde gezdirdi.

omuzlarını ve kaburgalarını okşadı, sonra doğrulmadan önce boynunu nazikçe sıvazladı. "Başınızdaki kesiğe bir kez daha bakmamı *istemediğinize* emin misiniz? Ya da asistanlarımdan birinin seni hastaneye götürmesini? Bununla ilgilenilmesi gerekiyor."

İlk geldiğinde adamın ısrarla sol şakağına yapıştırdığı bandaja utangaç bir şekilde dokundu. "Ben iyiyim, gerçekten. Dediğin gibi, kafa yaraları çok kanar. Olduğundan daha kötü görünüyor." Hem köpeğin hem de kendi kanıyla lekelenmiş gömleğinin manşetlerine bakarak yüzünü buruşturdu. Ceketini daha da kötüydü. Ofise kan damlatmaktansa Blazer ceketinin içinde bırakmıştı.

Sersemlemiş hayvanı Lynch'in yatak odasındaki birkaç çarşafın içine yuvarlamak için tüm gücünü harcamıştı. Sonra onu yarı sürükledi, yarı taşıdı. İçerideki merdivenleri ve sonra da verandanın basamaklarını. Koşarak SUV'sine gidip yaralı hayvanı almak üzere Lynch'in evine geri döndüğünde bacakları jöle gibiydi. Kapısını açmış, dışarı adımını atmış ve Lynch'in yanına yüzüstü düşmüştü. araba yolu.

Ona şüpheci bir bakış attı. "Yine de kontrol ettirmelisin. Dikiş atılması gerekebilir. Kesinlikle moraracak."

"Teşekkür ederim, gideceğim," diye yalan söyledi. Bugün ya da hiçbir zaman hastaneye gitmeye niyeti yoktu. Ölümün eşiğinde olsa bile, bir hastane ziyaretini kaldırabileceğini sanmıyordu. Bir ömür boyu yetecek kadar doktor görmüş ve iğne batırılmıştı. Bu deneyimin tekrarı yapılacaklar listesinde yoktu.

"Ne tür bir köpek bu?" diye sordu. "Kurt melezi benziyor." Adam kıkırdadı. "Çoğu insana göre Sibiryaya kurdu kurda benzer." "O bir husky mi?" İçine dolan şüpheciliğe engel olamadı.

Ses. Köpek çok büyüktü, Lynch'in sürüsünün geri kalanı hariç, şimdiye kadar gördüklerinin hepsinden çok daha büyüktü.

"Bir karışım, muhtemelen husky ve İrlanda kurt köpeği gibi bir şey. Bu mavi gözlerini ve büyüklüğünü açıklar." Hastasına doğru el salladı.

"Muhtemelen iyi bir baş ağrısı var, eğer zaten yoksa. Ağrı kesici için bir reçete yazacağım. Onları burada doldurabiliriz. Senin için sorun olur mu?"

"Oh. Elbette." Üstü kapalı bir şekilde, kızın bu işi üstlenip üstlenmeyeceğini soruyordu. onun köpeği olmasa bile. Bir şekilde yapacaktı. Ücretli izni bittiğinden beri para sıkıntısı çekiyordu ve şu anda ücretsiz izinliydi, birikimleriyle ve ara sıra web sitelerini güncellemek için yaptığı ek işlerle geçiniyordu. Ama köpeğin yaralanması onun suçuydu.

"Parasını şimdi ödeyip onu bu gece burada misafir edebilir miyim? Sabah onu alırım ve sahibini bulmaya çalışırım." Aslında, Lynch'e isimsiz olarak evcil hayvanını veterinerden alması gerektiğini bildirmişti.

"Elbette," dedi arka koridora ve ofisin iç işleyişine açılan kapıya doğru ilerlerken. Köpek havlamalarının ve ara sıra bir kedinin ulumasının oluşturduğu kakofoni hiç kesilmiyor gibiydi. Hayley onun bu gürültüye alışkın olduğunu ve neredeyse hiç fark etmediğini düşündü. "Ama ben buraya bir asistan getirene kadar birkaç dakika bekleyebilir misiniz? Şu anda biraz doluyuz. Bir köpek kulübesi hazırlamamız gerekecek."

Köpek elinin altında inledi ve onu çok sıkı tuttuğunu fark etti. Tutuşunu hafifletti ve masaya geri yerleşene kadar parmaklarını boynundan aşağıya doğru gezdirdi. "Gerçekten gitmem gerekiyor. Olacak mı çabuk?"

"En kısa zamanda buraya birini getireceğim." Bu bir evet miydi yoksa hayır mı?

Elini uzattı. "Teşekkür ederim, Bayan Nelson."

Elini sıkarken ona verdiği sahte isim yüzünden yüzü kızardı. "Teşekkür ederim, Dr. Cord. Onu bu kadar çabuk ameliyata aldığınız için minnettarım."

Başını salladı ve kapıyı keskin bir tıkırtıyla arkasından kapatarak çıktı.

Hayley yalan söylediğine pişman olmuştu. Ama birilerinin onun adını Lynch'e karşı sosyal medyada yaptığı saldırılardan ya da arkadaşının davasıyla kamuoyunun ilgisini çekmeye çalıştığında yakaladığı tek televizyon röportajından hatırlaması riskini göze alamazdı. Tam olarak ünlü sayılmazdı ama zaten aldığından daha fazla risk almanın da bir anlamı yoktu.

Paslanmaz çelik masanın üzerinde hafifçe horlamaya başlayan tatlı hayvanı sevmeye devam etti. Bir duvardaki eski moda yuvarlak saat, keskin bir nefes almasına neden oldu. Lobiye koşup yardım istemesinin üzerinden bir saatten fazla zaman geçmişti.

Lynch'in evine en yakın veteriner ofisi burasıydı. Geriye dönüp baktığında, Lynch'in burayı kullanma ihtimaline karşı muhtemelen başka bir yere gitmeliydi. Ama köpeği muayene odasına taşıyan asistanlar onu tanıdıklarına dair hiçbir şey söylememişlerdi. Veteriner de öyle. Şanslıydı. Ama şansının daha uzun süre devam edeceğine güvenmiyordu.

Lynch eve gelip de onun için bıraktığı felaketi görmeden önce buradan gitmesi gerekiyordu: alt katta kırık cam ve çamur, üst katta masasının ve yatak odasının zemininde kan, yatağının çarşafı eksik ve yorgan yakındaki bir sandalyenin üzerine yığılmıştı. Eldiven giymesi gerektiğini geç de olsa fark etti. Ama parmak izleri hiçbir yerde kayıtlı değildi, bu yüzden polis raporu tutsa bile bunun bir önemi olmamalıydı. Hikâyesine sadık kaldığı ve onun evine girdiğini kabul etmediği sürece, onu parmak izi vermeye zorlayamazlardı. Zorlayabilirler miydi?

Gözlerini kırptırdı ve bir elini boğazına bastırdı. Aman Tanrım. Gerçekten de tutuklanmaktan nasıl kurtulacağını mı düşünüyordu? İnanılır gibi değildi. Bugüne kadar işlediği en kötü suç hız yapmaktı. Şimdi yakalanırsa gerçekten hapse girebilir ya da daha kötüsünü yapabilirdi.

Küçük kaçamağını planladığında, kilidi açabileceğini, bazı belgelerin fotoğraflarını çekebileceğini ve kimsenin haberi olmadan oradan ayrılabilceğini düşünmüştü. İşlerin ne kadar çabuk kontrolden çıkabileceği hiç aklına gelmemişti. Mutfak kapısındaki cam bölmeyi kırmamalıydı.

Baştan oraya gitmemeliydi.

Bir şekilde sıfırlanması, yoluna devam etmesi ve soruşturmaya yeni gözlerle bakması gerekiyordu. Karanlık tarafa geçmek, bir suçluyu yakalamak için suçlu olmak, onun kim olduğu değildi ve bir daha asla böyle bir şey yapmayı kaldıramazdı.

Saate tekrar baktı ve kaşlarını çattı. Bir köpek kulübesi hazırlamak bu kadar uzun sürmemiştir herhalde. Ya da bir veteriner teknisyeni göndermek. Dr. Cord'un kaybolduğu kapıya doğru ilerledi. Ama kapı kolunu denediğinde dönmedi. Kapı kilitliydi.

Nabızı boğazında atmaya başladı. Titrek bir nefes aldı ve kendine panik yapmamasını söyledi. Doktorun müşterilerin özel arka bölgelere girmesini istememesi mantıklıydı, muhtemelen sigorta yükümlülüğü ile ilgili bir şeydi. O sadece

Lobiye açılan kapı. Sonra resepsiyondan birinden tedavi ücretini öderken köpeğe göz kulak olmasını istedi.

Tam kapı açılmaya başladığında diğer kapıya doğru ilerledi. Rahatlaması hızla alarma dönüştü. Odaya giren bir veteriner teknisyeni değildi.

Dalton Lynch'ti.

Üçüncü Bölüm

Bir buçuk metre boyundaki korkutucu erkek odaya girdi, ardından kapıyı arkasından kapattı, Stetson şapkası ve trençkotu yerindeydi. Lynch şaşırmış görünüyordu ve onu gördüğüne hiç memnun olmamıştı. Ama onunla yüzleşmek yerine muayene odasındaki masaya geçti ve köpeğin üzerine eğildi.

Kürkünü okşadı, derin sesiyle yatıştırıcı sesler çıkardı, sanki hayvanı uykusunda bile rahatlatmak ister gibiydi. Köpeğin gözünün üzerindeki tıraşlanmış kürk bölgesini, küçük dikiş sırasının hemen üstünü nazikçe takip ettiğinde, ağzı sıkı bir çizgi halinde inceldi.

Hayley gitmek için onun yanından geçti. Ama adam doğruldu ve onun kolunu yakaladı.

"Denali'yle birlikte veteriner ofisine nasıl geldiğinizi açıklayana kadar hiçbir yere gitmiyorsunuz *Bayan Nelson*."

Panik yüzünden boğazı düğümlendi. Adamın kolundaki elini çılgınca itti. "Bırak beni," diye boğuk bir ses çıkardı.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve onu hemen serbest bıraktı. Ama kadın kapı kolunu yakalamak üzereyken, adam vücudunu kullanarak onun yolunu kesti.

Masayı ve köpeği aralarına koyarak geri çekildi. Görüşünde noktalar uçuşuyordu. Kulaklarında garip bir uğultu vardı. Göğsü sanki biri üzerinde duruyormuş gibi acıyordu. Aman Tanrım, neler oluyordu?

"Nefes al, Hayley," diye emretti. "Aşırı nefes alıyorsun." Ona doğru bir adım attı.

Duvara çarparak geri çekildi, ellerini onu savuşturmak için uzattı. Adam küfredip kapıyı çekerek açtı ve lobide gözden kayboldu.

Hayley bir balık gibi nefes nefese kalmış, umutsuzca hava emmeye çalışıyordu ama hiçbir şey olmuyordu. Ciğerleri bomboştu. Oda onun etrafında dönerek karanlığa gömüldü.

"Sorun yok." Yanında Dr. Cord'un nazik sesi duyuldu. "Oturun, Bayan Nelson." Nazik eller onu bir sandalyeye götürdü.

Hâlâ soluk soluğa olan kadın koltuğa yığılırken hasır koltuk gıcırdadı. Doktor ağzının üzerine bir şey tuttu, sakince konuştu ve talimatlar verdi. Ve sonunda, oksijensiz kalan ciğerlerine kutsanmış hava aktı. Birkaç dakika sonra görüşü açıldı.

İlk gördüğü şey Dalton Lynch'in kapının yanında diz çökmüş olduğuydu. Onu izlerken yakışıklı yüzü endişeyle kaplanmıştı. Yanı başındaki köpek Denali, sanki ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi inliyor ve yeri tırmalıyordu, burnu havadaydı, kokuları test ediyordu.

Doktor gülümsedi ve Hayley'nin elini okşadı. "Denali sizin için endişeleniyor, genç bayan."

Kesik kesik bir nefes daha aldı, sonra ona titrek bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim, Dr. Cord. Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Bay Lynch'e teşekkür ederim. Beni başka bir hastanın odasından çıkardı ve buraya gelmem için ısrar etti." Adam kadının omzunu sıvazladı ve ağzını kapattığı kese kâğıdı olduğunu şimdi fark ettiği şeyi paketledi. "Geliyorum Birkaç dakika içinde seni kontrol etmek için geri döneceğim. Yan tarafta sınavımı bitirmemi bekleyen öfkeli bir hamile kaniş ve onun hoşnutsuz insanı var." Kıkırdadı.

Kız daha neler olduğunu tam olarak kavrayamadan, adam kapıyı arkasından kapatıyor ve Lynch'le birlikte onu da içine alıyordu.

Köpek inledi, ona ulaşmaya çalışırken neredeyse onu deviriyordu.

"Sakıncası yoksa," dedi, "Denali'nin seni kontrol etmesine izin verebilir miyim? Nefes almak için çırpındığını duyunca çılgına döndü. Kör olduğu için büyük ölçüde koku ve dokunmaya güveniyor."

Cevap olarak yere kaydı ve kollarını uzattı.

Tasmayı bıraktı ve Denali ileri atıldı, coşkusuyla neredeyse onu deviriyordu. Yüzünü yaladı ve vücudunu bir köpek yavrusu gibi heyecanla kıvrarak umutsuzca ona yaklaşmaya çalıştı.

"Denali. Geri çekil," diye emretti. "Ona zarar vereceksin."

Kollarını köpeğin boynuna doladı. "Hayır. Sorun yok." Yüzünü köpeğin tüylerine gömdü ve sarılmaktan en az Denali kadar keyif aldı. Köpek nihayet sakinleştiğinde, kadın istemeyerek de olsa onu bıraktı ve sahibine doğru çevirdi. "Artık iyiyim, tatlım. Hadi git."

Köpek ona son bir kez yaladı, sonra aceleyle Lynch'in yanına gitti ve ağzını onun bacağına sürttü. Lynch köpeğin tasmağını taktı ve başıyla onu selamladı. "Teşekkür ederim. Sen hiperventilasyon geçirirken o teselli bulamıyordu."

"O... o harika bir köpek. Onu paylaştığın için teşekkürler. Sarılmaya ihtiyacım vardı." Elleriyle kot pantolonunu düzeltti, sonra kendini sandalyeye doğru itti. "Neredeyse bayılacağıma inanamıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Koşullar göz önüne alındığında anlaşılabilir." Ona sıkı bir gülümseme verdi, sessizce odadaki fili, onun bir katil olduğunu düşündüğünü kabul etti.

Bir katil, kendisine karşı savaş açan ve hapse atmaya çalışan bir doktora yardım etmesi için ısrar eder miydi? Ya da köpeğine şefkat gösterir, kör olduğu ve neler olup bittiğini anlamadığı için dokunarak rahatlatılmasını ister miydi? Son birkaç dakika onu allak bullak etmişti. Onun Düşünceler ve uzun süredir devam eden inançlar büyük bir karmaşaydı.

"Başının yanındaki bandaj," diye işaret etti, "Denali mi yaptı onu?"

"Ne? Oh. Hayır, hayır. Ben düştüm. Onun hatası değildi."

Başını salladı, rahatlamış görünüyordu. "Gördüğünüz gibi aşırı hevesli olabiliyor. Lütfen bana onunla nasıl birlikte olduğunuzu anlatır mısınız? Ve nasıl yaralandığını?"

"I..." Öksürdü, boğazı o kadar kuruydu ki, muhtemelen birkaç dakika önce nefes nefese kaldığı için zar zor konuşabiliyordu.

Diğer sandalyeyi kendine doğru çekti ve onun karşısına oturdu ama sandalyeyi duvara yasladı. Ona alan tanıyarak ve üzerinde yükselmeyerek korkmamasına yardımcı olmaya mı çalışıyordu? Kapıyı da birkaç santim araladığında bunun cevabı evet gibi görünüyordu. Denali'nin dışarı çıkmasına ya da lobiden başka bir hayvanın içeri süzülmesine yetecek kadar değil ama kendini kapana kısılmış hissetmemesi için yeterliydi.

"Şurada biraz su var." Arkasındaki lavaboya doğru el salladı. "Sanırım köşede tek kullanımlık bardaklar görüyorum. Sana bir tane getirirdim ama seni korkutmak istemem."

Sandalyenin kollarını sıkıca kavradı. "Neden bu kadar düşünceli ve nazik davranıyorsun?"

Derin bir iç geçirdi. "Sana herhangi birine davrandığım gibi davranıyorum. Bak, ikimiz de benim hakkımda ne düşündüğünü biliyoruz. Ve ikimizin de zamanını seni başka türlü ikna etmeye çalışarak harcamayacağım. Sadece biraz su iç ve sonra bana ne olduğunu anlat. Tamam mı?"

Tekrar öksürdü, sonra sandalyesinden kalktı ve adamın önerdiği gibi bir bardak su aldı. Birkaç yudum aldı ve boğazındaki gerginlik hafiflemeye başladı.

Bir yudum daha aldı, ardından oturmaya devam etmeden önce bardağı çöp kutusuna attı. "Burada olduğumu nasıl bildin? Köpeğiniz Denali'nin burada olduğunu?"

"Dr. Cord beni aradı. Denali'nin mikroçipi varmış. Bütün köpeklerim öyle."

Ellerini yanında yumruk yaptı. Tabii ki öyleydiler. Ve doğal olarak veteriner ona söylememiştir. Kimsenin mikroçip kontrolü yaptığını hatırlamıyordu. Ama yine de, bir veteriner teknisyeni Denali'yi muayeneye hazırlarken doktor kendi yarasını sarmakta ısrar etmişti. Mikroçip taramasını o zaman yapmış olmalılar.

Köpekle ve onunla konuşmasının bu kadar uzun sürmesine şaşmamalı. Neler olup bittiğini anlamak istemiştir ve sonra Lynch'i aramak için arka koridora çıkmış olmalıdır. O zamandan beri oyalanıyor, Denali'nin sahibinin gelmesini bekliyordu. Neyse ki Lynch onun evine zorla girdiğini henüz fark etmemiş olmalıdır. Fark etseydi, Denali'yi nasıl bulduğunu sormak yerine bu konuyu açardı.

"Hayley, nasıl yaptın?"

"Soyadlarımızı kullanmamızı tercih ederim." Aralarında bir tür resmiyet olması bu noktada çaresizlikten kaynaklanan bir hareketti. Gardını almakta ve onun kötü bir adam olduğunu kendine hatırlatmakta yeterince zorlanıyordu. Onu Dalton olarak düşünmek ve onun kibar, derin sesinden *Hayley* dediğini duymak savunma kalkanlarını parçalıyordu. Onun cazibesine karşı bağışıklığı olduğunu düşünmek buraya kadarmış.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bana Dalton demeni tercih ederim ama seni ne rahatlatıyorsa onu yap. Denali-"

"Yolun kenarında sağa sola savruluyordu ve onu buraya getirdim. Tek bildiğim bu." Bu yalan yüzünü ısıtmıştı. Elbette kime yalan söylediği düşünüldüğünde bu çok saçmaydı. Bir şekilde bunu tersine çevirmesi, dengesini yeniden kazanması gerekiyordu. Dalton Lynch'le yüz yüze geldiğinde ondan gerçekten *hoşlanacağını* hiç düşünmemişti. Ama yine de olan tam olarak buydu.

O tehlikeli biri. Bunu unutma. Gardınızı alın.

Bakışları kızarmış yanaklarına kaydı. "Evimin içindeydi. Nasıl dışarı çıktı?" Sesi gerçekçiydi, en ufak bir yargılama belirtisi yoktu. Ama delici mavi gözleri, onun iddialarına pek de inanmadığını gösteriyordu.

Omuz silkti. "Nereden bilebilirim ki?"

"Doğru." Bir dünya hayal kırıklığı o küçük kelimeye yüklenmişti. "Onu tam olarak nerede buldunuz?"

"Evinizin önünden geçen yol." Kaşlarını kaldırdı. "Ve benimkini de. Aynı yolun on dakika aşağısında yaşadığım bir sır değil. Ya da benim de seni gözetliyordu. Arabayla geçiyordum, onu gördüm ve buraya getirdim."

"Ben buna gözetleme demezdim. Daha çok taciz gibi." Sesi öfkeli olmaktan çok bezgin geliyordu. Ayaklarının dibinde oturan köpeği okşadı. "Ama eğer Denali bu sabah ben çıkarken kaçmayı başardıysa ve onu gerçekten bulduysanız, ilgilenilmesi için onu buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim." Köpeğin tüylerini karıştırdı. "Zayıf ve yaşlı bir adam ve günlerinin çoğunu eklem ağrılarını dindirmek için ana yatak odamın dolabında tedavi edici bir yatakta uyuyarak geçiriyor. Aşağıya kendi başına inebildiğine şaşırdım. Tuvalet molaları ve yapabildiği küçük egzersizler için onu genellikle dışarı taşımak zorunda kalıyorum."

Çok nazik ve çok kibar görünüyordu, sanki köpeğine gerçekten duygusal bir bağlılığı varmış gibi.

Yine de, seri katil Ted Bundy'nin bir zamanlar köpeği yok muydu?

Ayağa kalktı, yine onun üzerinde yükseldi. Sonra kapıdan uzakta, en sağa doğru ilerledi, köpeği de yanında götürdü ve ona oturmasını emretti. "Tekrar, Ona bu kadar iyi baktığınız için teşekkürler. Minnettarım."

Ayağa kalktı ve aceleyle kapıya yöneldi. Ama kapıyı açarken tereddüt etti. "Gitmem izin mi veriyorsun? Öylece?"

Kaşlarını çattı. "Seni kaçıracağımı mı sandın?" Sertçe yutkundu, ne söyleyeceğinden emin değildi.

Sert ve yakışıklı yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. "Düşündüğün gibi kötü bir adam olmayabileceğimi hiç düşündün mü? Ben de herkes gibiyim. Sadece hayatımı yaşamak, işe gitmek, dünyada olumlu bir fark yaratmak, belki boş zamanlarımda arkadaşlarımla eğlenceli bir şeyler yapmak istiyorum."

Adam onun cevabını bekliyor gibiydi ama kadın nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Başını iki yana salladı. "Birinin beni takip etmemesi ve hayatımın ayrıntılarını internette yayınlamaması da güzel olurdu. Gelecekte bir gün, Arkadaşınızın davası çözüldüğünde, düşmanınız olmadığımı anlayacaksınız. Bunu yaptığınızda, özrünüzü kabul etmekten mutluluk duyacağım."

Gözlerini kırıştırdı. "Bu asla olmayacak."

Tartışacakmış gibi ağzını açtı ama onun yerine başını salladı. "Eve gitmeden önce bir doktora görünmek isteyebilirsin.

Şimdiden. Şakağınızdaki kesik bandajınızdan kanamaya başladı."

İçgüdüsel olarak uzanıp bandaja bastırdı, ardından acıyla irkildi.

Onu izledi ama başka bir şey söylemedi. Bunun yerine bir centilmen gibi davranarak bekledi, önce onun gitmesine izin verdi ve mesafesini korudu.

Bütün bu olay, onun belirli bir durumda nasıl tepki vereceğine dair önyargılarını yerle bir ediyordu. Normal bir şekilde, diğer nazik insanlar gibi tepki vermişti. Aslında nazik olmaktan da öte, cömert ve inanılmaz derecede anlayışlı davranmıştı. Kim olduğu düşünüldüğünde bu hiç mantıklı değildi. İlk kez kendinden şüphe duymasına neden olmuştu. Onu bir hevesle suçlu bulmuş değildi. Arkadaşının ölümünden onun sorumlu olduğunu gösteren kanıtları vardı. Gerçekler gerçeklerdi. Bugün yaptığı hiçbir şey gerçeği değiştiremezdi. Dalton Lynch bir katildi.

O zaman neden öyle görünmüyordu?

Köpeği sızlandı ve yeri tırmaladı.

Lynch onun başını okşadı. "Dışarı çıkması gerekiyor. Eğer henüz gitmiyorsan -"

"Ben gidiyorum." Onun ya da dış ofisteki herhangi birinin ne düşünebileceğini umursamadan kapıdan koşarak çıktı. Blazer'ına bindiğinde kapıları kilitledi ve koltuğa yığıldı. Gitmek için acele etmesine rağmen, bu şekilde araba kullanamazdı. Önce sakinleşmesi gerekiyordu. Gözetleme yapmak, resimlere bakmak, bir katil hakkındaki günlük kayıtlarını okumak başka bir şeydi. Ondan sadece birkaç metre uzakta, kapalı bir odada olmak ve aniden bildiğini sandığı her şeyden şüphe duymak bambaşkaydı.

Titreyerek bir nefes daha verdi, sonra dikkatlice geri çekildi ve sonunda onun evinin önünden geçerek kendi evine ulaşacak olan iki şeritli kırsal yola yöneldi. Uzun bir yol değildi ama panikleme için yeterliydi ve korkusu geri çekildi. Beklenmedik şüpheleri hâlâ oradaydı. Ama tek yapması gereken belgelerini gözden geçirmektir ve dünyası yeniden kendi eksenine oturacaktı.

Umarım.

Yoldaki bir virajı dönüp de adamın evini gördüğünde midesi bulandı. Uzun araba yolunda ışıkları yanıp sönen iki polis arabası duruyordu. Bir başka araba da evin yakınına park etmişti, siyah bir Mercedes'ti; tıpkı Lynch'in işyerinde sık sık park halinde gördüğü Mercedes'e benziyordu. Ve ön verandada durup polislerden biriyle konuşan uzun boylu, siyah saçlı, takım elbiseli adamı Lynch'in iş arkadaşlarından biri olarak tanıdı. Arabayla yanından geçerken başını ona doğru çevirdi. Onu ya da Blazer'ını tanımış mıydı?

Nabızı kulaklarında hızla atıyordu. Daha önce yaşadığı panik onu neredeyse boğacaktı. Ayağını yere vurmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

gaza bastı. Bunun yerine, bir sonraki virajı dönene kadar hız sınırını aşmadı. Sonra gaza bastı.

Kulübesinden önceki son tepeyi henüz aşmıştı ki arkasından siren sesleri duyuldu. Kaskatı kesildi ve dikiz aynasına baktı. İki polis arabası hızla yaklaşıyordu. Lynch'in garaj yolundakilerle aynı olanlar mı?

Lütfen, Tanrım, hayır. Lütfen beni geçmelerine izin ver.

Yolun kenarına çekip geçmeleri için dua etti. İlki geçti.

İkincisinde olmadı.

Onu geçen araba Blazer'ının önünde, sanki yola geri çekilmesini engellemek istercesine kayarak durdu. Diğerini onu arkadan sıkıştırdı, tamponuna o kadar yakındı ki, deneyecek kadar aptal olsa bile geri dönüp çekilmesine imkân yoktu.

Direksiyonu tuttuğu elleri ağrıyordu.

Derin nefes al. Derin nefes al. Lynch'in evine girdiğimi kimse görmedi. Her şey yoluna girecek.

Penceresinden bir ses geldi.

Önce sıçradı, sonra Gatlinburg polis memurunun yüzüne bakınca suçluluk duygusuyla kızardı. Ona camını açmasını işaret etti.

Tam o sırada hızla yaklaşan bir motorun kükreme sesi hem onun hem de polisin geriye bakmasına neden oldu. Evin önüne park etmiş olan Mercedes, ikinci polis arabasının arkasında durdu. Onun arkasında da tanıdık lacivert bir Chevy kamyonet sarsılarak durdu.

Mercedes'li adam arabasından çıkarken Lynch de kamyonetten atladı. Birlikte, iki intikam meleği ya da bu maskaralığı sonsuza dek bitirmeye hazır, gerçekten iyi giyimli bir çift tetikçi gibi Hayley'ye doğru ilerlediler.

Nefes al. Nefes al. Görüşünde siyah noktalar yüzüyordu. Kendine gel, Hayley. Yine mi? Odaklan. Nefes al. Hava al, hava ver. Hava al, hava ver. Noktalar kayboldu. Nefes alış verişini düzleşti. Rahatlayarak ürperdi.

"Hanımefendi," dedi memur, kadının dikkatini tekrar çekerek. "Araçtan inmeniz gerekiyor."

Lynch ve diğer adam yaklaşırken kaldırıma vuran botların sesiyle irkildi.

"Hız mı yapıyordum, memur bey?" Umutsuzca masum görünen bir gülümseme takınmaya çalıştı.

Lynch polis memurunun yanında durdu, bakışlarını ona dikmişti. "Güvenlik kameralarımdan haberin yoktu, değil mi? Ya da veteriner Denali için aradığında patronumun evimi kontrol etmeyi teklif ettiğini? Bana söylemeliydin.

gerçeği söyle, Hayley."

"Ben Bayan Nash," dedi ona, bir başka sahte gülümsemeyi zorlayarak, karnında korku sarmalları dolaşırken bile, hepsi tek bir cümle yüzünden: *güvenlik kameraları*.

Adamın masmavi gözleri yine hayal kırıklığıyla parladı ve kadının içinde bir utanç dalgası yarattı. Sonra da sanki onu küçümsemeye değmezmiş gibi çekip gitti. Onun hakkındaki düşünceleri önemli olmamalıydı. Ama bir nedenden dolayı, bu acı veriyordu.

"Bu o. Hayley Nash," dedi patronu olan diğer adam polise. "Videodaki o."

Memur elini kılıfındaki silahının kabzasına koydu. "Arabadan çık."

O kadar çok titremeye başladı ki kapıyı zorlukla iterek açabildi. Yere yığılmadan ayakta durmayı başardı, ardından polis memuru onu etrafında döndürüp Blazer'ın yan tarafına doğru ittiğinde şaşkın bir çığlık attı.

"Haneye tecavüzden tutuklusunuz."

Dördüncü Bölüm

Hayley, sabahın bu erken saati için gülünç derecede neşeli ve parlak olan, hapishane tarafından verilen çizik turuncu tulumunu elleriyle düzeltti. Polis eskortu birkaç metre ötedeki bankoda bazı evrak işlerini hallederken o da duvara yaslandı.

Memurun ziyaretçisi olduğunu söyleyerek uyandırması aslında onu uyandırmamıştı. Hiç uyumamıştı.

Bütün gece ranzasında oturmuş, eğer kâğıt inceliğinde bir şiltenin bulunduğu beton bir rafa ranzaysa, hapishaneye sinmiş idrar ve kusmuk kokusundan öğürmemeye çalışmıştı. En azından hücresinde yalnızdı. Dört kişinin kalabileceği ranzalar vardı. Ama tek başına bile, ne kokuyu, ne koridordaki diğer mahkûmlardan gelen umutsuzluk seslerini, ne de bir güvenlik çekmecesine tıkıştırılmış tatsız, neredeyse tanımlanamaz yiyecekleri midesi kaldırıyordu. Lynch'in evine zorla girdiği için daha önce pişmanlık duymadıysa bile, şimdi fena halde pişmanlık duyuyordu.

Suç hayatı kesinlikle sona ermişti.

Memurun onu hücrelerinden bu koridora götürmek için sadece birkaç dakikalığına takmış olmasına rağmen bilekleri hâlâ kelepçelerden dolayı ağrıyordu. Ama dün tutuklandıktan sonra onları o kadar uzun süre takmıştı ki, hayalet bir uzvun sızısı gibi soğuk yanıklarının hâlâ hissedebiliyordu.

Ayak sesleri mozaik zeminde yankılandı ve başını kaldırıp kendisine doğru gelen memuru gördü.

"Bu taraftan Bayan Nash." Kadın polis onu güneşli sarı bir kapıya götürdü ve Hayley parlak renklerin bu iç karartıcı yerde birilerinin hastalıklı mizah anlayışı olup olmadığını merak etti.

"Sana söylediklerimi unutma," dedi memur ve ona kuralları hatırlatmaya devam etti. "Ziyaretçinizle iletişim kurmak için telefonu kullanmak zorundasınız. Aksi takdirde camın arkasından seni duyamazlar. Görüşme bittiğinde kapıya geri dönün ve işinizin bittiğini bildirmek için duvardaki düğmeye basın. Önceden özel bir talepte bulunmadığınız ve onaylanmadığı sürece, ziyaret başına maksimum süre otuz dakikadır. Eğer otuz dakikanız dakika dolduğunda ve hala telefondaysanız, hat kapanır. Telefonu kapatıp bu kapıya geri geleceksin ve ben de seni tekrar kelepçeleyip hücrene geri göndereceğim. Anlaşıldı mı?"

"Hücreme dönme kısmını atlayabilir miyiz?" Hayley gülümsedi. Memur gülümsemedi.

"Otuz dakika." Kapıyı çekerek açtı ve Hayley'yi içeri aldı. Hayley uzun sıra sandalyeleri ve her birinin arasındaki bölmeleri gördüğünde, Memura ziyaretçisinin nerede olduğunu sormak için döndü. Ancak kapı yüzüne kapandı, elektronik bir vızıltı kilitli olduğunu duyurdu.

Harika. Kamu avukatıyla görüşmek için hangi küçük bölmeyi kullanması gerektiğini nasıl bulacaktı? Umarım neye benzediğini biliyorlardır ve yanından geçerken onu işaret ederler.

Yarım saat bir avukatla görüşmek için yeterli bir süre gibi görünmüyordu. Davası için bir strateji belirlemek, hatta buradan kefaletle nasıl çıkabileceğini belirlemek için bile. Parası bitmek üzereydi ve daha fazlasını yapması gerekiyordu.

Para kazanmak için serbest bilgisayar programcılığı. Kefaletini ödeyecek kadar parası var mıydı? Hiçbir fikri yoktu.

Camın diğer tarafındaki insanlarla telefonla konuşan sadece üç mahkûmun yanından geçti. Konuşmalarına o kadar dalmışlardı ki ona doğru bakmadılar, bu da onun için sorun değildi. Bölmelerden birinin diğer tarafında oturan birini gördüğünde sıranın sonundan üç sandalye uzaktaydı.

Hayır. Olamaz.

Dalton Lynch selamlamak için elini kaldırdı ve gülümsedi. Bir sonraki sandalyeye doğru yürüdü, sonra bir sonrakine. Ama orada onunla konuşmak için bekleyen kimse yoktu. Ona bir ziyaretçisi olduğunu söyleyen polis memuru kim olduğunu söylememişti. Hayley onun, tutuklandıktan sonra istediği ama şimdiye kadar görmediği kamu avukatı olacağını düşünmüştü. Lynch'in kendisini beklediğini fark etseydi, hücresinde kalırdı.

Omuzlarını dikleştirdi ve sıranın aşağısından çıkışa doğru yürüdü. Lynch'i geçmeye başladığında solunda sarı bir şey parladı. Devam etti. Sonra durdu. Merakına lanet ederek geri çekildi ve dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için bölmeye doğru eğildi.

Üzerinde koyu siyah mürekkeple tek bir kelime yazılı olan sarı bir yasal kağıt parçasını cama bastırıyordu: C H I C K E N.

Döndü ve çıkışa doğru yöneldi.

Beşinci Bölüm

Hayley irkilerek bir çığlık attı ve doğruldu, sabahın ilk ışıklarıyla gözlerini kırıştırarak her şeyi netleştirmeye çalıştı.

Bir kıkırdama onu döndürdü. Dün onu ziyaret alanına getiren aynı kadın polis hücresinin açık kapısında durmuş, bir çift kelepçe sallıyordu.

Hayley duvara yaslandı ve battaniyesini üzerine çekti, umutsuzluk ve hayal kırıklığı onu neredeyse boğuyordu. Kelepçelere bakarak, "Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

"Seni kimin ziyarete geldiğini görmek için buraya ara vermek istemiyorsan, benim için sorun değil." Arkasını döndü.

"Bekle, lütfen." Hayley ranzadan atladi ve çoraplarıyla kapıya doğru yürüdü.

Memur döndü ve onu durdurmak için elini uzattı. "Geri çekilin ki kapıyı kapatabileyim."

"Hayır, lütfen." Bir esnemeyi bastırdı, sonra boğazını temizledi. "Özür dilerim. Beni uyandırdınız ve kafam karıştı. Beni görmeye kim geldi? Avukatım mı? Sonunda?"

"Hanımefendi, ben gemi müdürü ya da hizmetçiniz değilim. Burada sizi kimin gördüğünü bilmiyorum ve umurumda da değil. Ben sadece mahkûmları almaya ve gitmeleri gereken yere götürmeye geldim. Kendiniz görmek isterseniz, tuvalete gitmeniz ya da ne yapmanız gerekiyorsa yapmanız için size iki dakika vereceğim.

Aksi takdirde, ilgilenmem gereken başka mahkûmlar var."

Hayley tereddüt etti. Lynch onu tekrar görmeye çalışmazdı, değil mi?

"Bir buçuk."

"Tamam, tamam. Acele edeceğim."

Beş dakika sonra parlak sarı kapının önündeydiler.

"Kuralları biliyorsunuz," dedi memur. Ama tıpkı dün olduğu gibi, ziyaret kurallarını ezbere okumaya devam etti. Sonra kapı çaldı ve Hayley'i içeri itti.

Neredeyse beline kadar sarkan, karmakarışık saçlarını hızla parmaklarıyla taradı. Saçlarını taramaya ya da at kuyruğu veya örgü yapmaya vakti olmamıştı. Hazırlık yaptığını fark ettiğinde, saçlarını ellerini indirdi ve omuzlarını düzeltti, sonra uzun sıraya doğru ilerledi.

Lütfen avukatım ol. Lütfen avukatım ol.

Yine sadece birkaç kişi vardı. Ve neredeyse en sona ulaştığında, tanıdık bir siluet sandalyelerden birinde yanlamasına oturuyordu, gri takım elbise ceketi açıktı, uzun bacakları önünde uzanıyordu, çizme uçları floresan tepe ışıklarında parlıyordu.

Onunla yüzleşmek için doğruldu ve selamlayarak gülümsedi.

Başka birini bulacağını ummasa da koridorun sonuna kadar devam etti. Kesinlikle vergi mükelleflerinin atadığı avukatını değil. Görünüşe göre "özgür" avukatlar, temsil etmeye zorlandıkları müvekkillerine yardım etmek için acele etmiyorlardı.

Duvara yaslandı ve yüzünden aşağı akmak isteyen akmamış gözyaşlarının yakıcılığına karşı gözlerini kırıştırdı. Bu korkunç yerde iki gün iki gece geçirmişti ve onu ziyaret etmek isteyen tek kişi Dalton Lynch'ti. Evren nasıl bu kadar acımasız olabilirdi?

Ellerini gözlerine bastırdı ve ağlama dürtüsü geçene kadar derin nefes aldı. Sonra Lynch'in beklediği bölmeye gitti. Ama oturmadı.

Adam camın diğer tarafındaki ahizeyi kaldırdığında, kadın otomatik olarak kendi tarafındaki telefona uzandı, sonra durdu. Hayır. Böyle bir şey olamazdı. Onun burada olmasıyla ilgili böbürlenmesini dinleyecek kadar yorgun ya da aç değildi. Şu anda kontrol edebileceği pek bir şey yoktu ama onunla konuşup konuşmamak elindeydi.

Çıkışa doğru yöneldi.

Memurun gitmeye hazır olduğunu bildirmek için elini zile vurdu. Sonra bekledi.

Birinin onu izlediği hissi, sonunda omzunun üzerinden bakana kadar artmaya devam etti. Lynch ilk cam bölmenin önünde duruyordu. Dün yaptığı gibi elinde bir kâğıt tutuyordu ama bu seferkinde farklı bir mesaj vardı.

SENI BURADAN ÇIKARABİLİRİM.

Gözlerini kırıştırdı. Bununla ne demek istemişti? Suçlamaları düşürecek miydi?

Kapı arkasından açıldı. Kağıdı ters çevirdi.

ÖNCE KONUŞMAMIZ GEREK.

"Hadi gidelim." Memur ona koridora çıkmasını işaret etti. Hayley tereddüt etti, sonra Lynch'e doğru işaret etti. "Ama ben-"

"Şimdi." Memur onu odadan çıkardı ve kapıyı kapattı.

Altıncı Bölüm

Dalton, Hayley'nin işbirliği yapmasını sağlama planının bir parçası olarak hapishaneye dönmeden önce iki gün bekledi. Onu son gördüğünde ne kadar bitkin ve perişan görünse de, ona daha fazla zaman tanıyarak Gatlinburg PD'nin şüpheli konaklama yerleri onu daha teklif etmek istediği anlaşılmaya yatkındı. Ne yazık ki onu yumuşatacak ya da konuşmaya daha istekli hale getirecek Denali yanında değildi. Ama en azından onu buradan çıkmaya aç hale getirmenin başka yolları vardı, *açlık* önemli bir kelimeydi.

Ziyaret odasındaki sıranın sonundan birkaç sandalye ötede durdu ve bir çantanın içindekileri cam bölmenin önündeki masa boşluğuna boşaltmaya başladı. İşi bittiğinde, çırpılmış yumurtadan oluşan doyurucu bir kahvaltı önünde peynirli, çıtır pastırmalı, mücverli ve üç adet kabarık krep vardı. Kreplerin üzerine tereyağı ve şurup sürdü. Sonra cephaneliğinin son parçasını, dumanı tüten sıcak kahve termosunu çıkardı. Fincanı doldurdu, ardından buharın biraz yoğunlaşmaya neden olması için bardağın hemen yanına yerleştirdi. Peçetesini, çatalını ve bıçağını yerleştirdikten sonra beklemek üzere sandalyeye oturdu.

Hazırladığı yiyecekleri beğenip beğenmeyeceğini merak etmesine gerek yoktu. Bunun onun en sevdiği kahvaltı olduğunu, şehirdeki en sevdiği kafeden geldiğini biliyordu.

Çünkü o adamı gözetlerken, iş arkadaşları da aynısını ona yapmışlardı.

Ve kadın onun bir cinayetle suçlu olduğundan *şüphelenirken*, o başka bir şeyden daha suçlu olduğunu biliyordu - bir suçlular ağının işlerini yürütmesine yardım etmek

Yollarına çıkan herkesi öldürmek de dahil olmak üzere kolluk kuvvetlerinin radarına girmeyen suçlar. Tek gerçek soru, web sitesi çalışmasının bu suçları kolaylaştırdığını bilip bilmediğiydi, yoksa masum bir piyon muydu? Patronu Mason Ford için karar verilmişti. Suçlu. Dalton'ın hâlâ şüpheleri vardı.

Saatini kontrol etti. Tam zamanında, Hayley onun yanından geçti. Bir kez daha, son iki koltuğun boş olduğunu gördü. Diğerlerine verdiği rüşvetler ziyaretçiler bu sonun kendilerine ait olmasını sağlamışlardır.

Geçen sefer yaptığı gibi, kollarını kavuşturmuş, ağzı sıkı bir çizgi halinde onun önünde durmak için geri yürüdü. Adam gülümsemekten kendini alamadı.

Ona isyankâr bir bakış atıyordu ve çenesi inatçıydı. Tanrım, kadın hapiste geçirdiği dört günden sonra bile çok güzeldi, makyajsızdı ve muhteşem koyu kahverengi saçları karmakarışık buklelerden oluşuyordu. Farklı koşullar altında tanışmamış olmaları çok kötüydü. Tam da onun kanını kaynatacak türden bir kadındı. Seksi, arsız ve bir kırbaç kadar zeki.

Mükemmel.

Bakışları masaya kaydı ve yiyeceklere bakarken salyalarının aktığını neredeyse görebiliyordu. Yedi yıldır polislik yapıyordu. Vergi mükelleflerinin hapishanelere harika yemekler için yeterli para ayırmadığını biliyordu. Beslenmeye odaklanmışlardı. Duvarların ardındaki casusları ona Hayley'nin hapishane yemeklerine çoğunlukla burun kıvırdığını, hayatta kalmaya yetecek kadar bile yemediğini söylemişti. Yüzündeki acı dolu ifadeye bakılırsa, yaylım ateşi hedefi vurmuştu.

Duvardaki telefona baktı, belli ki açıp açmamayı tartışıyordu.

Karar vermesine yardımcı olmak için

tabelasını tekrar kaldırdı. SENİ BURADAN

ÇIKARABİLİRİM.

Kararsızlık içinde alt dudağını çiğnedi. Sonra telefonu aldı ve onunkine doğru işaret etti.

Adam ahizeyi kaldırdı, ama o bir şey söyleyemeden kadın söyledi.

"Mahkeme tarafından atanan avukatım beni oyalayıp duruyor. Henüz konuşmadım

onu. Bununla bir ilginiz olduğunu sanmıyorum."

Cevap vermeden önce odanın etrafına bir göz attı. "Burada söylediğimiz her şey kaydediliyor."

"Yani evet mi? Ama bunu kabul etmiyorsunuz çünkü bu yasadışı olur?"

Gülümsedi. "Buradaki yemekler nasıl, Hayley? Pek iyi olmadığını duydum. iyi." Bir çatal dolusu yumurta alıp ağzına attı ve çiğnerken gözlerini kapattı.

"Mm. Bunlar çok güzel."

Ona ters ters baktı.

Ağzını bir peçeteyle sildi ve peçeteyi yere bıraktı. "Konuş benimle, seni dışarı çıkarmak için bir anlaşma yapmaya çalışayım. Hatta seni şık bir akşam yemeğine ya da istersen kahvaltıya götürebilirim. Benden olsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun, *Dalton canım*?" Sırıttı. "Hapishane senin cüretkârlığından kurtulamadı, değil mi?"

"Bu bana prensiplerimi de unutturmadı. Katillerle çıkmam."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Birinci vuruş. Yeni kurallar. Bana katil demeyi bırak yoksa buradan giderim."

Gözlerini devirdi. "Bahsettiğin anlaşma neydi?"

"Burada olmaz. Dediğim gibi, her şey kaydediliyor. Sizinle özel olarak konuşmam gerekiyor. Aslında patronum Mason Ford ve benim seninle konuşmamız gerekiyor."

"O zaman beni hapisten çıkar da konuşalım. Hakkımdaki tüm suçlamaları düşürebileceğinizi ya da en azından kefaletimi ayarlayabileceğinizi varsayıyorum. Sonra tarafsız bir yerde buluşuruz, orada beni koruyacak başka biri olur, mesela bir polis memuru."

Başını iki yana salladı. "Söylemem gereken şey mahremiyet gerektiriyor. Ve bu sen serbest bırakılmadan önce, elimde koz varken gerçekleşmeli. Eğer suçlamaları düşürürsem ve serbest bırakılırsan, benimle görüşmen için hiçbir neden kalmaz. Eğer kabul edersen, bir görüşme odasına gideriz. Kamera yok. Polis yok."

Başını eğdi. "Polis yok mu? Sen Montana'da polis memuru değil miydin? Bu kelimeyi sanki kanunla karşı taraftaymışsınız gibi söylüyorsunuz. İcra. Orada ne oldu? Başka birini mi öldürdün?"

Sıkıca gülümsedi. "İkinci vuruş. Ne yapacaksın? Mason ve benimle buluşmayı kabul edecek misin?"

"Yalnız mı?"

"Evet."

"Neden yalnız? Bethany'ye yaptığın gibi beni de öldürmek için mi?" "Üçüncü vuruş." Telefonu kapattı.

Gözleri büyüdü.

Yiyecekleri poşetin içine süpürdü. Sonra kahveyi tekrar termosu doldurdu, tüm bunlar olurken kadın ellerini bardağın diğer tarafında çılgınca sallayarak onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Onu gördüğünü bile fark etmeden sandalyesini geriye itti ve dışarı çıktı.

Yedinci Bölüm

Hayley hapsedilişinin yedinci sabahında hücresinde bir ileri bir geri volta atıyor, bir görevlinin ziyaretçisi olduğunu duyurmasını umuyor ve bunun için dua ediyordu. Kahvaltı getirdiklerinde, ziyaret odasında bekleyen biri olduğunu söylemeyi unutup unutmadıklarını sordu. Ama kimsenin onu sormadığı söylendi. Tıpkı dün sormadıkları gibi. Ya da önceki gün.

Bu noktada, Dalton Lynch de dahil olmak üzere herkesle konuşma fırsatını kaçırmazdı. Özellikle de Dalton'la. Çünkü onu buradan çıkarmayı teklif etmişti. Karşılığında ne isterse istesin, büyük olasılıkla evet diyebilirdi - tabii ona bir şans verirse.

Burada, tek başına, bir yargıç ya da savcı onun burada olduğunu bile hatırlamadan ölecek miydi? Ne zaman bir avukatla görüşmek istese, memurlar taleplerini ilettiklerini ama şu anda mahkemenin yoğun olduğunu söylüyorlardı. Bu hiç mantıklı değildi. İnsanlar duruşma olmadan bu kadar uzun süre kalmıyorlardı, değil mi?

Daha sonra, öğle yemeği geldiğinde, yenilgiyi kabul etmek zorunda kalarak ranzasına uzandı. Bugün kimse onu görmeye gelmeyecekti. Mide bulandırıcı yemeği görmezden gelerek dizlerini yukarı çekti ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştı.

Avukat yok.

Duruşma yok.

Kefalet yok.

Ve cinayetle suçladığı bir adam, hakaretleri onu uzaklaştırana kadar onu ziyaret etme zahmetine katlanan tek kişiydi. Nasıl olduğunu hatırlamak Veterinerin ofisinde düşünceli ve ilgili davranmıştı, ona bu suçlamaları yönelttiği için kendini kötü hissediyordu. Ama kendine engel olamıyordu. Uzun zamandır onun bir katil olduğunu düşünüyordu, orada oturup onunla masummuş gibi konuşmak zordu.

Her ne kadar öyle olduğunu ummaya başlamış olsa da.

Bu, yanıldığı, kendisine bu şekilde davranılmasını hak etmeyen birine karşı bir soruşturma yürütmek için neredeyse tüm birikimlerini tükettiği ve kredi kartlarını bitirdiği anlamına gelecekti. Ama aynı zamanda bu delice şüphelerin haklı olduğu anlamına da gelirdi. Ve delirmediğini. Çünkü o zamandan beri

Onu o ziyaret odasında Stetson şapkası ve koyu renk trençkotu olmadan otururken gördüğünde, onu hiç düşünmediği şekillerde düşünmeye başlamıştı.

Bir kadının çılgınca etkilendiği bir adam hakkında düşünme şekli.

Gece gündüz düşüncelerini tüketen bu adam onun katlanması gereken acı bir haçıydı. Ona yardım etmesi için bir doktor çağırmak üzere odadan çıktığından ve iri ellerini yaralı bir hayvanın tüyleri üzerinde nazikçe gezdirdiğinden beri, onun için bir *insan* olmuştu. Ve sonra, tepedeki floresan ışıklarında parlayan kumlu sarı saçlarını gördüğünde ve ilk kez koyu kahverengi, hatta siyah olmadığını fark ettiğinde, ne kadar komik görünse de, onu daha az tehdit edici, daha az kötü biri olarak düşünmesine neden oldu.

Başını salladı ve çenesini dizlerine dayadı. Sorun, onun masum olmasını *istemeydi*. O kadar iyi, o kadar tatlı görünüyordu ki, onun hakkında yanıldığına inanmak istiyordu.

Ama eğer öyleyse, Bethany'yi kim öldürdü?

Ve Dalton evine yaptıklarından sonra neden onu hapishanede ziyarete gelmişti?

Kendisinin ve patronunun onunla ne hakkında konuşması gerekebilirdi ki? Ve neden bu gizlilik ihtiyacı?

Cevabı olmayan bir sürü soru.

Bir vızıltı sesi başını kaldırmasına neden oldu. İki kadın polis, turuncu tulumlar giymiş iki mahkûmu ite kaka hücrelerine soktukten sonra kapıyı arkalarından kapattı.

"Kibar ol Molly," diye seslendi memurlardan biri. "Yeterince zaten bela. Sabıka kaydınıza bir saldırı suçu daha eklemeyin." Diğer kadın polisle birlikte koridora yöneldi.

Hayley, Molly olduğunu tahmin ettiği, yapışkan kırmızı ruju ve kıvrık pençeleri andıran mor tırnaklarıyla Amazon boyutlarında bir kadın olan ve kıvrıcık platin sarısı buklelerini yüzünden geriye doğru iten kişiye göz kırptı.

Yanında, koyu yağlı saçları olan sıska bir kız Hayley'e neredeyse dişsiz bir gülümseme sundu ve kıkırdadı. "Sence bizimle paylaşacak sigarası var mıdır Molly?"

Molly kendi gülümsemesini sundu ve şaşırtıcı derecede mükemmel görünen, parlak beyaz bir dizi dişi ortaya çıkardı. "Umarım öyledir, Tabby. Onun iyiliği için."

İkisi de Hayley'e doğru gitmeye başladı.

Sekizinci Bölüm

Hayley ankesörlü telefonu ahizenin üzerine kapattı. Ücretli avukatına ulaşmak için yaptığı her girişim bir tür bahaneyle karşılanıyordu.

"Hanımefendi, siz sıranızı savdınız. Şimdi sıra diğerlerimizde."
Arkasındaki kadın Hayley'i iterek yoldan çekildi ve telefonu kaptı.

Hayley geri itecekti ama diğerinin onu itip itmediğini bilmiyordu. Sırada bekleyen mahkumlar onun üzerine atlıyordu. Medeniyetin ve görgü kurallarının tüm görünüşleri, bu tekrarların çoğu gerçekleştiği anda buharlaşıyor gibiydi.

suçlular parmaklıklar ardına konuldu. Bunu kanıtlayacak çürükleri vardı. Ama neyse ki Molly ve Tabby'nin de vardı. Ona saldırdıklarında bir ölüm perisi gibi karşılık vermiş, tüm öfkesini ve hayal kırıklığını her yumruğa, saçlarını her çekişlerine dökmüştü, onu yalnız bırakmışlardı. Ama bunun daha ne kadar süreceğini bilmiyordu. Sırf dayak yememek için o da mı azılı bir suçlu olmak zorundaydı?

Buradan *gerçekten* çıkması gerekiyordu. "Bayan Nash?"

Molly ve arkadaşını hücrelerine tıkan kadın polislerden birini görmek için etrafına bakındı, ona gerçekten zarar verebileceklerinden pek de endişelenmemişti.

"Ne istiyorsun?" Hayley tersledi.

Kaşlarını kaldırdı. "Bir ziyaretçiniz var. Ama eğer hücrene dönmeyi tercih edersen-"

"Hayır, hayır. Özür dilerim. Lütfen. Evet, burada kim varsa görmek istiyorum." "Rutini biliyor musun? Kuralları?"

"Evet, memur bey." Hayley hevesle başını salladı ve kelepçelenmek üzere bileklerini uzattı.

Dokuzuncu Bölüm

Dalton, cam bölmenin arkasında oturup telefonu eline alan Hayley'nin durumunu gördüğünde, küfredip dışarı çıkmamak ve mahkûmlara yaptığı utanç verici muamele hakkında polis şefiyle görüşmek istemek için kendini kontrol etmek zorunda kaldı.

Kıyameti yaşamış gibi görünüyordu.

Ama şefle hesaplaşması beklemek zorunda kalacaktı. Onu gördüğünde, morarmış yüzü Noel sabahı ağacın altındaki hediyeleri görmeye hevesli bir çocuğunki gibi aydınlanmıştı. Tavrını düzeltmesi için ona birkaç gün vermişti. Onun kendisine yardım etmeye hevesli olmasını istemişti, böylece şartlarını kabul ettirebilecekti ama *böyle* olmasını istememişti.

Telefonunu işaret etti ve aslında ona gülümsedi. Bu da kendisini daha da aptal gibi hissetmesine neden oldu. Kendisine neden burada olduğunu, neyin söz konusu olduğunu hatırlatmak zorundaydı. Hayatlar. İnsanların hayatları. Bu tartışma sona ermeden önce bunu kendine defalarca hatırlatması gerekecekmiş gibi bir his vardı içinde.

Zoraki bir gülümsemeyle cevap verdi ve ahizeyi kaldırdı. "Merhaba, Hayley."

Telefonunu iki eliyle kavradı. "Geçen sefer buradayken çok kaba davrandığım için gerçekten özür dilerim. Bunu bir daha yapmayacağım."

O anda kendisinden gerçekten nefret ediyordu. "Bunun için endişelenme." Yanağındaki hafif çürüğü işaret etti. "Ne oldu? Düşün mü?"

Gözlerini devirdi. "Evet. Molly'nin yumruğuna. Ama onu geri aldım." Elini kaldırdı ve üzerinde kabuklar olan kızarmış parmak eklemlerini gösterdi. "Deli gibi acıdı ama o zamandan beri üzerime atlamaya çalışmadı. Tabby de öyle."

"Atlamak mı?" Masanın altında bir elini yumruk yaptı. "Tam olarak ne oldu?"

Bir el salladı. "Halledemeyeceğim bir şey değil. Başka bir şey hakkında konuşalım. Beni buradan çıkarmak gibi. Seninle ve patronunla yalnız görüşmeye tamamen hazırım. Dediğin gibi."

Kadının sözleri karşısında şok geçirdi. Onun yalnız kalma konusunda pes etmesini beklemiyordu, en azından henüz değil. Bu Molly ve Tabby ne yapmıştı da uğruna savaştığı her şeyi unutmaya bu kadar istekliydi? "Benim bir katil olduğum konusundaki fikrini mi değiştirdin?"

Onun bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce bir an için gözlerini kapattı. "Açık fikirli olmaya çalışıyorum diyelim. Ve, bilirsin, daha nazik olmaya. Kurallarına uy." Bir elini cama bastırdı, gözleri ona yalvarıyordu. "Beni ikna et, Dalton. Beni masum olduğuna ikna et. Şimdi dinlemeye hazırım. Gerçekten."

Kadının sözleri onu enayi yumruğu gibi vurmuş ve kendini gölet pisliğinden daha aşağı hissetmesine neden olmuştu. Şiddet içermeyen bir suçtan dolayı ilk kez hapse girdiği için onun suçluluğuna dair derin inançlarını bir kenara atacak kadar çaresizdi.

Bu kadar uzun süre kilitli kalmasının sebebi de oydu.

Bunu yapmak için pek de hoş olmayan yollara başvurmuş, iyilik ve gelecekteki davalarda yardım vaatlerinde bulunmuştu; gerçek bir kanun görevlisiyken asla düşünmeyeceği şeylerdi bunlar. Bunu en iyi nedenlerle yapmıştı ama bu onu daha az suçlu hissettirmiyordu. Belki de ona kendi cevaplarından birkaçını, doğru cevaplar vermek suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletebilirdi. En azından bunu yapabiliirdi.

Odadaki kameraları ve kayıt cihazlarını düşünerek cevabını dikkatlice ifade etti. "Bir mazeretim var. Çok sağlam. Ama bunu sizinle paylaşamam, Çünkü devam eden bir soruşturma var, başka insanların hayatlarının tehlikede olduğu bir soruşturma. Sana yemin ederim ki yakında benimle ve arkadaşınla ilgili ihtiyacın olan cevapları alacaksın. Ama şu anda bunları sana veremem."

Adam konuşurken gözleri şokla irileşti. Elleri ahizenin üzerinde titredi. Yavaşça başını sallamadan önce tam bir dakika geçti.

"Tamam," dedi. "İlerleme kaydediyoruz. Sayılır. Belki bana Montana'yı anlatabilirsin. Ne oldu da istifa ettin? polis gücü. Medya, sanki birileri onlara gerçekte ne olduğunu söylememeleri için baskı yapmış gibi, nedenler konusunda garip bir şekilde sessiz kaldı. Sanırım yeni patronunuz Bay Ford'un bununla bir ilgisi var."

"Tahmininiz doğru olabilir."

"Bana ne olduğunu anlatacak mısınız?"

İçini çekti ve sandalyesine geri oturdu. "Gerçeği bilmek benim hakkımda daha iyi hissetmeni sağlamayacak."

"Neden olmasın? Sen kimseyi incitmedin, değil mi? Bir tür prosedür meselesiydi, bazı kuralları çiğnediniz? Yerel haberlerde böyle yazıyordu ama ayrıntılar yoktu."

Sert bir şekilde güldü. "Evet, şey. Mason aksini söylerlerse onları iftira davası açmakla tehdit etti. Bu uzun bir hikâye, Hayley. Ve burada konuşmak istediğim bir konu değil. Eğer gerçekten Mason ve benimle konuşmak istiyorsan, bunun gerçekleşmesi için çalışacağım."

Elini bardağa bastırdı. "İstediğin o konuşmayı yakında ayarlayacak mısın? Ve hemen ardından beni buradan çıkaracak mısın?"

"Mümkün olan en kısa sürede. Hemen üzerinde çalışmaya başlayacağım." Gitmek için sandalyesini geri itti.

Yüzünde bir panik ifadesi belirdi. "Hâlâ zamanım var, on beş dakika kadar daha. Beni hücreme geri götürene kadar başka bir şey konuşamaz mıyız?"

Onu bu şekilde kırdığı için şu anda kendisine ve patronuna lanet etmek istiyordu. Sandalyesini bölmeye yaklaştırdı. "Elbette. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Alt dudağını çiğnedi, o kadar gergin görünüyordu ki, hapishaneye geri dönme ihtimalinden o kadar endişeliydi ki neredeyse *onu* kıracaktı.

"Denali'ye ne dersin?" diye teklif etti. "Onu bir yavru köpek imalathanesinden damızlık köpek olarak nasıl kurtardığımı duymak ister misiniz? Diğer tüm köpeklerimi yarı aç yavrular olarak Montana'daki bir soruşturmanın parçası olarak parçaladıktan sonra aynı imalathaneden nasıl aldığımı?"

Başını kuvvetle salladı, yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. "Bunu çok isterim. Belki kadın polisin otuz dakikalık süreden daha fazla konuşmamıza izin vermesini bile sağlayabiliriz."

"Belki," dedi, bunun olmayacağını biliyordu. Daha fazla zarar görmeden, söz verdiği gibi onu buradan çıkarması gerekiyordu.

Ona Denali ve diğer köpekleri hakkında hikayeler anlatmaya devam etti ve bundan önceki hayatlarının ne kadar sefil olduğundan ziyade kurtarıldıktan sonra ne kadar iyi olduklarına odaklandı. Ona sekiz köpeği ülkenin bir ucundan diğer ucuna taşımanın sinir bozucu ama çoğu zaman da komik maceralarını ve sonunda bacaklarını açmalarına ve ilk kez özgürlüğü gerçekten deneyimlemelerine izin verildiği için arazisine bırakıldıklarında ne kadar sevindiklerini anlattı. Hatta anne ve babasından bile bahsetti, Florida'da emekli olduktan sonra birlikte geçirdikleri komik zamanlardan bazılarını anlattı. Yüzünün gevşemesini ve onlardan bahsederken ne kadar mutlu görüldüğünü seviyordu. Fakat Zalim dünya çok erken davetsiz geldi.

Götürülürken cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı. Ama el sallayarak veda ederken gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

Ve bu konuda bir şeyler yapacaktı.

Ziyaretçi odasından çıktı, gerekli evrak işlerini halletti ve polis departmanından çıkmak için gereken gecikmeleri yaşadı. Sonra kamyonetine oturdu ve iki telefon görüşmesi yaptı.

İlki polis şefine. İkincisi patronuna.

"Mason," dedi telefonu açtığında patronunun selamını beklemeden. "Konuşmayı kabul etti. Bunu gerçekleştirmek ve sonra da onu buradan çıkarmak istiyorum. Dün yeterince erken olmazdı."

Onuncu Bölüm

Görüşme odasındaki masaya cıvatalanmış metal halka Hayley'nin ürpermesine neden oldu. Neyse ki şu anda kelepçe takmıyordu ve o halkaya zincirlenmemişti. Ama turuncu tulumu henüz özgür olmadığını hatırlatan ürkütücü bir şeydi.

Kapı açıldığında doğruldu. Dalton ve Mason içeri girince içinde bir panik kıvılcımı çaktı. Bunu hiç beklemiyordu. Dalton'ı veterinerde gördükten sonra köpekleri ve ailesi hakkında anlattığı hikâyeleri dinleyince, onu neredeyse bir arkadaş ya da en azından artık korkmadığı biri olarak görmeye başlamıştı.

Ama hapishane ziyaretleri sırasında çok yorulmuş ve acıkmıştı. Dün gece servis edilen akşam yemeği beklenmedik derecede iştah açıcıydı. Her lokmayı yemiş ve hapse girdiğinden beri ilk kez mışıl mışıl uyumuştur. Bu sabahki kahvaltı da, büyük olasılıkla Dalton'ın uyguladığı baskı nedeniyle, aynı derecede lezzetliydi. Kendini neredeyse eski haline dönmüş hissediyordu. Beyninin tüm sinapsları çalışıyordu, bu da korkularının geri dönüp onu rahatsız etmesine ve her şeyi ikinci kez düşünmesine neden oluyordu.

Ona güvenebilir miydi? Bethany'nin cinayetinde suçlu muydu yoksa masum mu?

Bugün onu huzursuz etmemiş olsa bile, patronu Mason huzursuz etmişti. O Dalton'ın gözleri nazikti ve ona inanmak *istemesine* neden oluyordu, Mason'ınkiler ise onu ürpertecek kadar soğuktu.

Daha önce hiç tanışmadığı bir dedektif, Olson, onları içeri kadar takip etti. Diğer adamlar hem boy hem de cüsse olarak ondan cüceyken, belindeki silah şaka gibi görünüyordu. Onlar kendisini bu küçük odada etkisiz hale getirmeden önce o silahı kullanabilme şansı neydi?

Titrek bir nefes aldı ve sandalyesine yaslandı. Dalton'la bağ kurduktan sonra ondan şüphe etmek bir tür ihanet gibi görünüyordu, özellikle de onu hapisten çıkaracağına söz vermişken. Ama kafasındaki görüntülerin, arkadaşının günlüklerinde okuduklarının, Bethany'nin ölümüyle ilgili araştırmaya başladığından beri gittiği her yerde çantasında taşıdığı resimlerin girdabını durduramıyordu.

Dalton selamlamak için başını eğdi, bir kez daha Stetson'ı yoktu. Buraya her geldiğinde polis onu çıkarmaya mı zorluyordu? Yoksa bu onun bir parçası mıydı?

onu daha cana yakın göstermeyi mi planlıyordu? Bu şüphelere sahip olmaktan nefret ediyordu.

"Seni tekrar görmek güzel, Hayley." Ona dostça bir gülümseme sundu ve tam karşısındaki koltuğa oturdu. Dedektif onun soluna oturdu ve Patron sağında oturuyordu. "Birbirinizi daha önce görmüş olmanıza rağmen patronumla resmi olarak tanıştırıldığınızı hiç sanmıyorum. Mason Ford ile tanışın."

Yol kenarında yaptıkları küçük tutuklama partisine yaptığı dolaylı gönderme yüzünün kızarmasına neden oldu. Bu unutmak istediği bir anıydı.

"Hanımefendi." Mason önündeki masanın üzerine kalın bir dosya koydu ve bir elini dosyanın üzerine koydu. Dalton'ın empati dolu görünürken, onun çamurlu kahverengi gözleri şüphe ve güvensizliği yansıtıyordu.

Terli avuçlarını turuncu tulumuna sürterek gülümsemeye çalıştı ama Dalton'ın kaşları endişeyle aşağıya indiğinde başarısız olduğundan oldukça emindi. "Dün öğleden sonra kraliçeler gibi yemek yedim ve çok iyi uyudum. Buraya geldiğimden beri ilk kez. Sana teşekkür etmem gerektiğine eminim, Dalton. Sen gittikten sonra oda arkadaşlarım gizemli bir şekilde yeni bir hücreye taşındı. Ve yemeklerin kalitesi çok yükseldi."

"Neden bahsettiğinizi bilmediğime eminim. Burada herhangi bir nüfuzum yok." Göz kırptı.

Gülümsemesi bu kez samimiydi. Ama dedektifin kaşlarını çatarak onlara baktığını fark edince ayıldı. Dalton her ne yaptıysa, bunu ona yardım etmek için yapmıştı. Ve onun ya da rüşvet verdiği ya da kandırdığı kişinin bu yüzden başının belaya girmesini istemiyordu.

"Anladığım kadarıyla konuştuğuktan sonra tüm suçlamalardan vazgeçeceksin." Ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Eve gideceğim. Bugün, değil mi?"

"Anlaşma böyle. Bugün eve gidip gidemeyeceğinize gelince, Dedektif Olson, siz ne düşünüyorsunuz?"

"Eğer suçlamaları düşürürseniz, onu tutmak için bir neden kalmaz. Buradan ayrıldıktan sonra onu kayıt bölümüne götürebilir, kişisel eşyalarını geri alabilir, kıyafetlerini değiştirmesine izin verebilirim. Bazı evrakları doldurduktan sonra ayrılabilir."

Yaptığı açıklama onu mest etmeliydi. Ama yeni tazelenmiş zihni, Dalton ve patronunun onun gitmesine izin vererek ne kazanacaklarını merak ediyordu. Ona karşı açılan dava açık ve kapalıydı. Çok iyi bir avukatı *ya da herhangi bir avukatı* olsa bile suçlu bulunacak ve hapse girecekti. Videoyla mücadele edemezdi. Ya da parmak izlerine. Ya da kafasını kestikten sonra garaj yolunda herhangi bir leke bıraktıysa kanı. Belki hoşgörölü bir yargıç ilk suçu olduğu için şartlı tahliyeye mahkum etti. Ama daha önce

Hapishane -ki gerçek bir hapishaneye kıyasla muhtemelen özel bir tatil köyüne gitmek gibi bir şeydi- hapse girme ihtimalini bile göze almak istemiyordu. Bu onu mahvederdi. Bu yüzden konuşmayı kabul etmişti. Ama bu anlaşmayı kabul etmeleri için daha fazlası, kazanacakları bir şey olmalıydı. Onların çıkarı neydi? Bakışları masanın üzerindeki kalın dosyaya gitti. Belki de cevap onun içindeydi. "Dosyada ne var?"

Cevap vermeden önce dedektife baktı. "Bethany Miller'ın ölümünü çevreleyen olaylarla ilgili soruşturmamızdan bilgiler içeriyor. Sorularımızı yanıtlamanız karşılığında bunu sizinle paylaşmaya hazırız."

"Soruşturmanız mı?" Mason'dan Dalton'a baktı. "Siz özel dedektif misiniz?"

"Tam olarak değil." Klasörden bir kâğıt parçası çıkarıp bir kalemle birlikte yere bırakan Mason'a eliyle işaret etti. "Daha ileri gitmeden önce bunu imzalamanız gerekiyor. Bu, görüşmemizin şartlarını içeren bağlayıcı bir sözleşme."

"Şartlar?"

"Koşullar. İki tane."

Hayal kırıklığı içinde keskin bir burkulmaydı. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Bu bir numara."

"Numara yok. Bu bir Gizlilik Sözleşmesi, gizlilik anlaşması. Tüm suçlamalardan vazgeçmem karşılığında, görüşmemiz sırasında konuştuğumuz hiçbir şeyi önemli cezai zararlara maruz kalmadan açıklamamayı kabul ediyorsunuz. Eğer anlaşmayı bozarsan, sana karşı yapılan suçlamalar derhal iade edildi."

"Hapse geri dönerdim."

"Evet."

Hücrelerine geri dönmek istemiyordu. *Gerçekten* hapse girmek istemiyordu. Ama hapishaneye gitmeyi gerektirecek ne konuşabilirlerdi ki? Gizlilik anlaşması mı? Her şey çok garipti.

"İki koşul olduğunu söylemiştiniz. İkincisi nedir?"

Dedektife doğru işaret etti. "İkincisini en son konuştuğumuzda zaten kabul etmiştiniz. Dedektif Olson odanın dışına çıkacak. Bu özel bir görüşme olmalı."

Açık mavi gözleri dostça, ifadesi açık ve dürüst görünüyordu, sanki ona hayatı pahasına güvenebilirmiş gibi. Şartlarını yerine getirirse yapacağı şey de tam olarak buydu. Bir hafta önce, böyle bir durumda olmaktan dehşete düşerdi.

ona yakındı. Dün sadece onun için her şeyi kabul ederdi.

hapisten çıkma şansı vardı. Bugün, dinlenmiş ve karnı doymuş bir halde, yine eskisi gibi düşünmeye başlamıştı, hem de yüksek dozda şüpheyle. *Çok* iyi davranıyor olması mümkün müydü? Güvenilemeyecek kadar iyi?

Köpeklerinden bahsederken sesindeki neşeyi duymuş, timsahlar ve golf diyarına uyum sağlamaya çalışan eski çiftçiler olan ailesiyle ilgili komik anekdotlara onunla birlikte gülmüştü. Eski bir arkadaş gibi onu kendine çekmiş, rahat hissetmesini sağlamıştı.

Başından beri planı bu muydu?

Haneyeye tecavüz suçlamalarını onu kendi iradesine boyun eğdirmek için bir fırsat olarak mı görmüştü? Geleceğiyle ilgili korku ve endişe, onun için en iyisi değildi.

Fikir oluşturmak ya da önemli kararlar almak için temeller. Kendisine, baskı altındayken verdiği kararlara güvenebilir miydi?

Ve onunla arasındaki bu yoldaşlık hissinin ne kadarı ona duyduğu fiziksel çekimden kaynaklanıyordu? Şu anda bile bir yanı onun kollarına sarılmak, onun uzun zamandır çizdiği kötü adam yerine güvenebileceği ve kendisine yardım edeceğine inanabileceği bir adam olduğuna inanmak istiyordu.

Hormonlar ya da baskı yüzünden hayatını riske atmak aptallıktı. Ve o kendini aptal olarak görmüyordu.

Ona özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim Dalton. Gerçekten öyleyim. Ama Bu konuda fikrimi değiştirdim, sen ve Mason'la yalnız kalmak konusunda. Güvenliğimi sağlamak zorundayım. Söyleyebileceğim herhangi bir şeyin sana nasıl yardımcı olabileceğini anlamasam da bu anlaşılmayı istiyorum. Ancak, son birkaç gün içinde büyük ölçüde değişmiş olsa da, karakteriniz hakkındaki yargılarıma güvenilebileceğine dair hayatım üzerine bahse girmeyeceğim. Bir çözüm bulabilir miyiz?

Bir tür uzlaşma mı?" Masanın ortasındaki metal halkayı işaret etti. "Belki de zincire vurulabilirsin."

"Unut bunu." Mason masadaki dosyayı kaptı ve ayağa kalktı.

Dalton elini koluna atarak onu durdurdu. "Sorun değil Mason. Hayley'nin kendini güvende hissetmesini sağlayacaksa, Dedektif Olson beni masaya zincirleyebilir."

"Hayır," diye hırladı Mason, yüzü kızarmıştı. "Böyle bir şey olmayacak. Bırakın bir arkadaşımı, çalışanlarımdan birinin bile bir suçlu gibi muamele görmesine izin vermeyeceğim. Bu savunduğum her şeye, işimin temsil ettiği her şeye aykırı. Bunun bir daha asla masum olduğunu bildiğim birinin başına gelmesine izin vermeyeceğim. Unut gitsin. Alacağımızı almak için başka bir yol buluruz..." Sanki çok fazla şey söylediğini fark etmiş gibi çenesini kapattı.

"Bizim... neyi elde etmenin başka bir yolu?" Hayley, kendisiyle konuşmak istemelerinin gerçek nedenini keşfetmenin eşiğindeymiş gibi hissederek sordu

Onu.

Mason ona sert bir bakış attı ama cevap vermedi. O da oturmadı. Potansiyel anlaşmalarının mümkün olmadığını düşündüğüne hiç şüphe yoktu.

Panik çirkin başını kaldırdı ve her şeyi kabul etmek istemesine neden oldu. Ama kendini koruma içgüdüleri güçlüydü. Bu yüzden onların koşullarını kabul etmek yerine gururunu bastırdı ve yalvarmaya başladı. "Gerçekten hapse geri dönmek istemiyorum." Elini Dalton'ın elinin üzerine koydu. "Lütfen."

Uzun bir süre kızın ellerine baktı, sonra boğazını temizledi ve patronuna baktı.

Mason başını salladı. "*Hayır.*"

"Bay Lynch, Bay Ford." Olson'ın sesi yatıştırıcıydı. "Bu sadece Bayan Nash'in kendini güvende hissetmesini sağlayacak basit bir önlem. O kadar da rahatsız edici olmayacak. Yapabilirim-"

"Kesinlikle hayır." Mason takım elbisesinin ceketini düzeltti ve dosyayı kolunun altına sıkıştırdı. "Anlaşmayı unut, Dalton. Bayan Nash hakkında suç duyurusunda bulunacaksın. Ben de avukatlarıma bölge savcısına başından beri istediğim gibi ona karşı taciz suçlamasında bulunmaları için baskı yapmalarını söyleyeceğim. Yanlış yönlendirilmiş sempatiniz artık onu yasal olarak takip etmemi engelleyemeyecek. Seni hapse atmak istiyor. Bu kısmı anladın, değil mi?" Hayley'ye bir kez daha sert bir bakış fırlattı. "Burada işimiz bitti." Kapıyı açıp Dalton'a kendisine katılmasını işaret etti.

Hayley elini geri çekti ve ikisini birlikte Masaya. Patronunun az önce söyledikleri Dalton'a güvenmediği için kendini çok kötü hissetmesine neden olmuştu. Bunca zaman Mason onun tutuklanmasını istemişti. Ama Dalton reddetmişti. Ona şüpheyle yaklaşmış, sabır göstermiş ve ona saygı duymuştu. görüşlerine katılmasa bile. Onun bırakın öldürmeyi, arkadaşını incitecek kadar vahşi ve çirkin bir şey yapabileceğine inanmakta gittikçe zorlanıyordu.

Ama eğer öyleyse, Bethany neden günlüğüne onun hakkında onca şey yazmıştı? Ve o resimler ne anlama geliyordu?

Dalton'ın patronuna attığı sempatik bakıştan, Mason'ın Dalton'ın kelepçelenmesi ihtimaline neden bu kadar kızdığını anlamış olmalıydı. Belli ki Mason'ın geçmişinde korkunç bir şey olmuştu. Bu yüzden de bu konuda geri adım atmıyordu.

Ve görünüşe göre Dalton da artık öyle değildi. Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

Şansının elinden kaçmasını engellemek için umutsuzca Gizlilik Sözleşmesini kaptı ve imzaladı, ardından kalemi üstüne fırlattı. "İşte. Konuşmaya hazırım. Tek istediğim güvenliğini sağlamanız. İmkansız ya da çok zor bir şey istediğimden değil. Bunu yapmanın bir yolu olmalı olur."

"Beyler," dedi Olson. "Bir fikrim var."

On Birinci Bölüm

Dedektif Olson, Hayley'den toz için çok özür dilemişti.

Çürük masa ve sandalyeyi getirdiğinde bu sıralama odasında örümcek ağıları vardı. Bugünlerde çoğu sıralamanın dijital ortamda yapıldığını ve bu odanın artık nadiren kullanıldığını açıklamıştı.

Birkaç metre önünde, duvarın büyük bir kısmını kaplayan dikdörtgen bir çift yönlü ayna vardı. Yoksa buna *tek yönlü* ayna mı deniyordu? Kendi yansımaları görebiliyordu, camın diğer tarafındaki kabinde Dalton ve Mason da onu görebiliyordu. Şu anda onu izliyor olabileceklerini, pozisyon değiştirdiğinde ya da bacak bacak üstüne attığında kumaşın her küçük fısıltısını duyabileceklerini bilmek onu utandırıyor. Titredi ve ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi.

Camın üzerindeki hoparlör çatırdadı. "Oda çok mu soğuk?" Dalton sordu. "Süvetere ihtiyacın var mı?"

Kanıtlanmış bir nokta. "Hayır, ben, ah, iyiyim. Teşekkürler."

Bir parazit sesi daha duyuldu. Bu kez Dedektif Olson'ın sesiydi. "Şu anda tüm kayıt ekipmanlarını kapattırıyorum. Neredeyse hazırız. Anlaştığımız gibi, kabinde çıkıp odanın dışında duracağım.

içerdesin. Bay Lynch ve Bay Ford ile yapacağınız görüşme tamamen gizli kalacaktır. Görüşmeniz sona erdiğinde, bir kadın polisle birlikte sıralama odasına geleceğim ve üstünüzü değiştirip işlemlerinizi tamamlamanız için size eşlik edeceğim. Anlaşıldı mı?"

Anladı ve *işledi*. "Evet.

Teşekkür ederim."

"Tamam. Görüşme birkaç dakika içinde başlayacak."

Ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, eve vardığında ne yapacağını düşünmeye başlamıştı bile. Listesinin başında uzun bir düşünce vardı. Belki iki. Sonra da ek iş olarak yaptığı bazı web sitesi güncellemelerine yetişecekti. Kira yakında ödenecekti ve kredi kartlarında bunu ödeyecek kadar para olduğunu sanmıyordu.

Özel web siteleri oluşturmak, göz korkutucu öğrenci kredilerini ödemeye yardımcı olmak için fazladan para kazanmanın bir yolu olarak başlamıştı. Ve kurumsal işvereni, çıkar çatışması olduğunu söyleyerek serbest çalışmaya izin vermediği için

küçük girişimi hakkında sessiz kalmak zorunda kaldı ve hiçbir yerde açıkça reklamını yapamadı.

Bethany istemeden de olsa ilk müşterisini kazanmasına yardım etmişti. Dizüstü bilgisayarıyla Hayley'nin kanepesinde oturmuş, Hayley'ye daha önce hiç duymadığı bir butik hediye sitesini gösteriyordu. Ama Hayley satılan yeniliklerden etkilenmek yerine, şirketin web sitesinin amatörce kalitesine gülmüştü. Web sitesini her kim hazırladıysa ondan daha iyi tasarlayabileceğini söylemişti. Bethany bunu kanıtlaması için ona meydan okumuştı.

Hemen ertesi gün Hayley, sistemlerini yükseltmek için şirkete yaklaşmış ve referansları olmadan kendisini işe almalarını sağlayıp sağlayamayacağını görmek için onlara gülünç derecede düşük bir ücret teklif etmişti. Hayley'nin tasarladığı

bir şirket için web siteleri hazırlamış ve onlara bu çalışmalardan bazılarını göstermişti. O kadar etkilenmişlerdi ki teklifini hemen kabul etmişlerdi. Küçük gizli yan kariyeri başlamıştı.

Her web sayfasının altına, üniversitede tamamen bilgisayar dışı nedenlerle kendisine takılan lakaba bir gönderme olarak o hayalet simgesini koymanın keyfini hâlâ hatırlayabiliyordu. Hayalet imgesinin ticari markasını almalıydı ve muhtemelen eninde sonunda alacaktı. Ancak kurumsal işverenin ek iş yaptığını bilmesini istemiyordu, bu yüzden riske atamazdı. Ama ona göre bu, web sitesinin kendi eseri olduğunu ilan eden bir imza gibiydi. Daha fazla gurur duyamazdı.

Ve aynı müşteri daha sonra kendisinden kamu tarafından görüntülenemeyen bir dizi özel web sitesi sayfası oluşturmasını istediğinde, istediklerini nasıl yapacağına dair beyin fırtınası yapmıştı. Kendi programcılarına sahip olamayacak kadar küçüklerdi. Bu nedenle, gizli sayfalara erişebilmeleri için bir yol ayarlaması gerekiyordu, ancak aynı zamanda onların isteklerine göre internette arama yapma esnekliğine de sahip olmalıydı.

izlerini kimse görmeden talep edebilirler. Bilgilerinin güvenliğini sağlayabilmeleri ve özel verilerin herhangi bir arama motoru tarafından bulunmasını engellemeleri gerekiyordu.

Ortaya çıkardığı şey, orijinal site de dahil olmak üzere başka hiçbir web sayfasına bağlantısı olmayan bir dizi web sayfasıydı. Müşterinin bunlara erişmek için tam internet adreslerini tuşlaması gerekiyordu ki bu biraz angarya bir işti. Ancak adresleri hatırlamalarına yardımcı olacak bir algoritma oluşturdu.

Daha sonra müşteri ondan TOR tarayıcısını kullanan bir arayüz kurmasını istedi, çünkü bu tarayıcının siber güvenlik ve anonimlik temel hedefleri olarak tasarlandığını duymuşlardı. Yaptı ve çok heyecanlandılar. Ve o

ona verdikleri ikramiyeden çok daha fazla heyecanlanmıştı. Bu ilk müşteri onu benzer ihtiyaçları olan başkalarına yönlendirdi ve işleri büyüdü.

Sağlık sigortasının yüksek maliyeti ve kurumsal işindeki harika 401(k) planı, tek başına çalışma riskini alıp almayacağını ya da günlük işini sürdürüp sürdürmeyeceğini tartışmasına neden oldu. Ancak bu kararı veremeden en kötü şey oldu.

Bethany ortadan kaybolmuştu.

Birkaç gün sonra cesedi Dalton'ın arazisinde bulundu. Hayley'nin bunu takip eden soruşturması hem kurumsal işini hem de ek işini olumsuz etkilemişti. Müşterilerine nakit akışı sağlamak için bazı güncellemeler yapması gerekiyordu. Acele edip bu görüşmeyi bitirmek için bir neden daha.

Hoparlör tekrar çatırdadı, sonra başka bir ses geldi, Dalton'un derin, inanılmaz derecede zorlayıcı tonu. Son konuşmalarındaki kolay aşinalık yerine, kibar bir resmiyetle konuşuyordu. Bu o muydu? patronu onunla olduğu için mi? Daha da şaşırtıcı olanı, konuşmaya başlarken ona kendisi hakkında önemsiz ve gereksiz görünen basit, genel sorular sormasıydı. Kadın sandalyesinde rahatladı ve adamın üniversitede ne okuduğuna dair sıradan sorularını yanıtladı.

Yakındaki Pigeon Forge'da bilgisayar programcısı olarak çalıştığını ve bundan önce ofisine çok daha yakın bir yerde yaşarken neden Gatlinburg'da bir kulübe kiralamaya karar verdiğini sordu. Arkadaşının ölümü ve polisin soruşturmada bir yere varamaması nedeniyle böyle bir karar almış olması yine şaşırtıcı değildi. Onları teşvik etmek için her gün karakola gidebilecek kadar yakın olmak istemişti. Ve Dalton'a göz kulak olmak istemişti.

Onu şaşırtan şey, adamın resmi işinin dışında yaptığı işleri sormasıydı. Tek kişilik şirketini nereden bildiğini sorduğunda, nereden duyduğunu hatırlayamadı. Müşterilerinden biri ona bahsetmiş olmalıydı. Ama onlarla nasıl tanışmış olabilir? Çalıştığı iş Küçük perakende şirketlerini mi? Hâlâ onun ne tür bir iş yaptığını bilmiyordu.

Sorularını elinden geldiğince, hiçbir şeyi açığa vurmadan yanıtladı. gizli web sayfaları hakkındaki detayları. Müşterileri bu perde arkası özel sayfaların gizli tutulmasını istiyordu ve onlar hakkında hiçbir şey açıklamasına gerek yoktu.

Bir ileri bir geri konuşurlarken, onun ne yapmaya çalıştığını merak ediyordu. sorulardı. Şirketiyle ilgili olanlar dışında, diğer her şey

Sorduğu sorular herkesin bildiği şeylerdi. Cevapların çoğu basit bir internet aramasıyla bulunabilirdi. Hayatı tam olarak bir gizem değildi. Sosyal medyaya ne koydukları konusunda endişelenen insanlardan biri değildi, muhtemelen öyle olması gerekse de.

İnsanlarla röportaj yapmakta, onları rahatlatmakta iyiydi. Polis geçmişinden mi kaynaklanıyordu? Yoksa bir çeşit strateji mi?

Onun son sorusuna cevap vermek yerine kendi sorusunu sordu. "Yaşamak için ne yapıyorsun? Tam olarak bir özel dedektif olmadığını söylemiştin. Ama sen de polis değilsin. Peki neden bir soruşturma dosyan var? Bethany?"

Hoparlör sessizliğe gömüldü.

"Dalton? Hala orada mısın?"

Statik ses. "Hâlâ buradayım. Sanırım beni bir tür özel dedektif olarak düşünebilirsiniz. Ben daha çok her işi yapabilen bir araştırmacı, sorun çözücü ve gerektiğinde korumayım."

Bodyguard mı? Bunu görebiliyordu. Kesinlikle buna uygun bir fiziği vardı. Ve web sitesinin bu işi nasıl engelleyebileceğini görebiliyordu.

Müşterileriyle birlikteyken insanların onu koruma olarak görmemesi için muhtemelen kimliğini gizli tutması gerekiyordu. Suçluluk duygusu yine onu zorladı. "Ama sen Mason için çalışıyorsun."

"O benim işverenim. Web sitesi işinizle ilgili olarak, siz-" "O da mı koruma?"

Alçak sesle mırıldanmalar, kabinde yan bir konuşma yaptıklarını gösteriyordu. Ama ne konuştuklarını anlayamadı.

Bir an sonra başka bir ses duyuldu. Mason'ın. "Adalet Arayıcıları adında bir şirket işletiyorum." Dalton'ın sesi sabırlı ve yatıştırıcıyken, Mason'ınki huysuz ve düşmanlık sınırındaydı. "Ekibim, her türlü güce ve yeteneğe sahip kadın ve erkeklerden oluşan çok çeşitli bir grup. Ne gerekiyorsa onu yaparız. müvekkillerimiz için adaleti sağlamaktır. Yaptığımız asıl iş onların ihtiyaçlarına göre değişir. Ayrıca bizim sorularımıza cevap vermek yerine soru sorduğunuz için yarım saatimize beş dakika daha ekliyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Bunu yapamazsın."

"İmzaladığınız anlaşmadaki ince yazıları okudunuz mu? Ekstra zamana ihtiyacımız olursa okuyabilirim ve okuyacağım."

Aynaya kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. "Dur tahmin edeyim. *Senin* yetenekleri avukat olmanızdır. İnce yazılar konusunda çok iyiler."

"Aslında hayır." Sesi daha önceki huysuzluğuna kıyasla gülünç derecede neşeliydi. "Ama personelimde bir avukat var. Gizlilik Sözleşmesi'ni hazırlayan kişi o."

"Tabii ki öyle," diye homurdandı. "Bu Adalet Arayıcılarını hiç duymadım. Dalton'ın her gün işe gittiği binanın mülkiyetini araştırırken karşıma çıkmadılar. Bu arada ondan da vazgeçtim. Sahibinin kim olduğunu asla bulamadım."

"Şirketimi çoğu insanın radarından uzak tutmayı tercih ediyorum, bu yüzden bir Araştırmanız sırasında belli ki birkaç engelle karşılaşmışsınız," dedi Mason. "Müşterilerimizi geleneksel reklamlardan ziyade kulaktan kulağa iletişim yoluyla bulmayı tercih ediyoruz. Yaptığımız işten pek çok insanın haberi var, yoksa gizlilik anlaşması olsun ya da olmasın bunu size söyleme riskine girmezdik. Ancak çeşitli nedenlerden dolayı mümkün olduğunca sessiz kalmayı tercih ediyoruz."

"Ne gibi?"

"İşe aldığım herkesin ya eski kolluk kuvveti olması ya da onlarla çok yakın çalışmış olması ve her birinin kariyerlerini mahveden bir şekilde ihanete uğramış ya da tuzağa düşürülmüş olması gibi. Bu nedenle, çoğu Müvekkillerimiz adına birlikte çalıştığımız kolluk kuvvetleri bize güvenmiyor. Ancak güvenen ve bizim davalarımızda bize yardımcı olmaları karşılığında kendi davalarında onlara ne kadar değer sağlayabileceğimizi fark eden az sayıda kişi, kendi kariyerlerini korumak için bunu gizlice yapıyor. Yaptığımız işin reklamını yapmamaya çalışmamızın ana nedeni de bu. Birlikte çalışmak için her şeyi riske atanları korumak için bize."

"Aslında kulağa takdire şayan geliyor. Haksızlığa uğramış insanlara ikinci bir şans vermek" dedi. "Kesinlikle hiçbir polis memurunun hayatını tehlikeye atmak istemem."

şirketiniz hakkında gevezelik ederek. Ama *asıl meselenin* bu olduğunu söylemiştin. gizlilik istemenizin nedeni. Başka ne var?"

"Bu ilk nedenin bir uzantısı Bayan Nash. İşlerini etkin bir şekilde yapabilmeleri için çalışanlarımın mümkün olduğunca anonim olmaları gerekiyor."

Örneğin gizli çalışma yaygındır. Sizin blog yazılarınızda yaptığınız gibi, birileri kendileri hakkında bilgi yayınladığında, bu bir spot ışığı oluşturur ve gizli çalışmayı neredeyse imkansız hale getirir."

Parmaklarını avuçlarının içine doğru kıvırdı ve bir kez daha kendisini suçlu hissetmesine neden olmasından nefret etti. "Tamam, gizlilik ihtiyacını anlıyorum. Ama benden ne istiyorsun?"

"Dalton'a karşı açtığınız web sitesini kapatmak harika bir başlangıç olur," dedi Mason, sesi yine öfke doluydu.

Dalton bir tartışmayı önlemek istercesine araya girdi. "Serbest gazeteci arkadaşınız Bayan Miller'ın ölmeden önce üzerinde çalıştığı son haber soruşturmasına yardım etmeleri için Adalet Arayıcıları'nı tuttuğunu biliyor muydunuz?"

Kıpırdamadan durdu. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Mason'ın görüşme odasına getirdiği kalın klasör Bayan Miller hakkındaki dosyamız. Serbest bir araştırma yapıyordu ve bunu ulusal TV haber programlarından birine bir ifşa olarak satmayı umuyordu. Ancak işler tehlikeli bir hal almaya başladı ve boyundan büyük işlere kalkışmış olabileceğinden endişeleniyordu. Elindekileri bizimle paylaştı ve biz de öldürüldüğünde ortaya çıkardıklarıyla ilgili kendi derin araştırmamıza yeni başlamıştık. Cesedinin benim arazimde bulunması tesadüf değil. Katilin bana ve diğer Adalet Arayıcılarına, eğer kazmayı bırakmazsak bizim de aynı kaderi paylaşacağımıza dair bir mesaj gönderdiğine inanıyoruz."

Söyledikleri gerçekten de mantıklıydı. Bethany günlüğüne, hikâyesini bir haber ağına taşımadan önce daha sağlam kanıtlar elde etmesine yardımcı olması için bir gruba ulaştığını yazmıştı. Ama o yazı dışında onlardan hiç bahsetmemişti. Adalet Arayıcıları'nın adı da hiç geçmemiş. Ama Dalton'ın adı tekrar tekrar geçiyordu.

"Dalton, onunla birlikte çalıştığını mı söylüyorsun? Sen Özellikle mi? Diğer Arayıcılardan biri değil mi?" Ellerini masanın üstünde birleştirmiş, onun cevabını bekliyordu.

"Evet. Öyleydim. Gizli çalıştım, yeraltı dünyasında kurduğu bağlantılarla buluştum, bana güvenmelerini sağlamaya çalıştım, böylece gösteriyi kimin yönettiğini anlayabilirdim. Ne yazık ki, çok uzağa gidemeden öldürüldü."

"Onunla hiç bara gittiniz mi? Bu işin bir parçası olarak?"

Güldü. "Şaka mı yapıyorsun? Görüşmelerimizin çoğu barlarda oldu. Birçok müşteriyle bu şekilde tanışıyorum. Kolay bir kılıf, sadece birkaç kişi içeriyor ve içen ve konuşan diğer insanlarla dolu bir odada konuşuyor. Önemli bir şey konuşulduğunu düşünmek için bir neden yok. Pek çok şey için kolay bir kılıf."

Ayağa kalktı ve aynanın karşısına geçti. "Bethany günlüklerinde senden övgüyle bahsetmiş. Ne kadar seksi olduğunuzdan bahsetmiş. Birbirinizden hoşlandığınızı, ikinizin çıktığını söylemiş."

Bir öksürük sesi duyuldu, sonra boğazını temizledi. "Bu benim için yeni bir haber. Sizi temin ederim, ilişkimiz her zaman profesyoneldi. Kesinlikle ona daha fazlası olduğu izlenimini verecek hiçbir şey yapmadım."

En azından kasıtlı olarak. Bu yüzden mi onu öldürdüğümü düşünüyorsun? Bazı günlük kayıtları yüzünden mi?"

Bir an gözlerini kapadı, sonra titreyen bir nefes verdi. "Anlamak için günlüklerini okumanız gerekir. Oldukça ikna edicidirler, özellikle de onları resimlerle ve başka

Şüpheliler. Ve senin ona yardım ettiğinden hiç bahsetmedi. Senin eski bir polis olduğunu, kötü adamlarla çalıştığını ve ona ihanet ettiğini düşündüm. Günlükler böyle okunuyor. Başından beri

Polis kapsamlı bir araştırma yaptı ve onu öldürenin siz olduğunuza giderek daha fazla ikna oldu. Şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Statik çatırdadı. "Bu günlükler hâlâ sende mi? Ve resimler?" Dalton sordu. Tereddüt etti. "Sesin kızgın gelmiyor."

"Neden kızgın olayım ki? Duyduğum hiçbir şey bana keyfi olarak kindar davrandığınızı düşündürmüyor. Tam tersine. Beni dinliyorsunuz ve arkadaşınızın cinayetini çözmek için elinizden geleni yapıyorsunuz. Kızgın değilim. Ama daha fazlasını duymak isterim, özellikle de resimler hakkında."

Çantasındaki fotoğraf yığınınını düşündü, şu anda diğer kişisel eşyalarıyla birlikte kilit altında tutulan çantasını. Tam da bu binada olduklarından bahsetmeye cesaret edebilir miydi? Onlar onun son kozuydu, gittiği her yere yanında götürdüğü tek şeydi, her ihtimale karşı

Bethany'nin fotoğrafını çektiği kişilerden bazılarını tanıyabilecek bir tanık. Şimdiye kadar bir işe yaradığı söylenemezdi. Dalton'la ilgili soruşturmanın yeterince kapsamlı olmadığından ilk kez şikâyet ettiğinde polis ne günlüklerle ne de fotoğraflarla ilgilenmişti. Umudu her zaman daha fazla kanıt bulup tekrar denemek olmuştı.

Belki de bu mükemmel bir zamandı. Binada olduklarına göre en azından fotoğrafları Dedektif Olson'a gösterebilirdi.

İyi ve yardımsever biriydi. Konuştuğu diğer dedektifin aksine, gerçekten bir şeyler yapabiliirdi. Bu soruşturmayı gerçekten takip edecek birine devredebilirse, hayatına devam edebilirdi. O

Birileri arkadaşını kimin öldürdüğünü bulup adalete teslim ettiği sürece web sitesini kapatıp evine dönmekten çok mutlu olacaktır.

"Hayley?" Dalton sordu. "Resimler hâlâ sende mi?"

Aynadan geri çekildi. "Evet, var. Diğer kişisel eşyalarımınla birlikte çantamdalar. Tam burada, karakolda."

Bir tereddüt daha, sonra, "Üzerlerinde tarih ve saat damgaları var mı?"

"Bethany araştırmacı bir gazeteciydi. Tabii ki tarih ve saat var. defalarca. Polisin umurunda değil gibi görünüyordu," diye homurdandı. "Ne demek istiyorsunuz? Onları polise mi gösterdin?"

Yalan söylemenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. "Konuştuğum dedektif pek etkilenmedi. Bugünlerde herkesin Photoshop yapabileceğini ve doğrulayıcı kanıtlar olmadan fotoğrafların değersiz olduğunu söyledi. Ona Bethany'nin mektuplarından ve günlük kayıtlarından bahsettim ama yine de ilgilenmedi. Bu yüzden hem halkı senden korumak hem de seni konuşturmak, hatta belki de itiraf ettirmek için bu kadar uğraşıyorum."

"Fotoğrafların kopyalarını senden aldı mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Deli olduğumu düşünüyordu. Onlara zar zor baktı ve hiçbir şeyi kanıtlamadıklarını söyledi."

Yine o sinir bozucu sessizliklerden biri. Onların konuşmacının sesini kısıtıklarını ve kendisi hakkında yan konuşmalar yaptıklarını hayal edebiliyordu.

Ellerini tekrar kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. Sinirleri karmakarışık, geçen haftanın etkileri onu sağa sola savuruyor, bir an Dalton'ı suçlarken bir an sonra pişmanlık duyuyordu. Bu yerden çıkmak yeterince hızlı olamazdı. "Yarım saat doldu mu?"

"Sadece birkaç soru daha," dedi Dalton. "Konuştuğunuz, resimleri gösterdiğiniz dedektifin adını hatırlıyor musunuz?"

"Simpson, ya da Sampson. Onun gibi bir şey. Bana herhangi bir suç işlediğime dair kanıtım olmadığını ve bu işin peşini bırakmam gerektiğini söyledi."

"Karakolda çantanızda olduklarından bahsetmişsiniz?"

"Evet. Ama onları sana teslim etmeyeceğim. Henüz onlardan vazgeçmeye hazır değilim. Düşünmem gereken şeyler var."

"Eğer Dedektif Olson'a çantanızı getirmesini söylersem, en azından resimleri cama koyar mısınız? Ve gerekirse bazı takip sorularına izin vermek için bize röportajda daha fazla zaman tanır mısınız?"

Omuz silkti. "Bunda bir sakınca görmüyorum. Çok uzun sürmediği sürece."

Birkaç dakika sonra aynanın önünde durmuş, onlar bakarken her bir fotoğrafı teker teker kaldırıyordu. Elliden fazla fotoğraf olduğu için biraz zaman aldı, özellikle de aralarında sorular sordukları ve kabinde birbirleriyle açıkça konuşurken genellikle belirli bir fotoğrafı diğerlerinden daha uzun süre tutmasını istedikleri için.

Ne gösterdiklerini anlamak için resimleri çevirmesine gerek yoktu - bilinen suçlular, Bethany bazı karelerde Dalton'la birlikte, Dalton diğerlerinin çoğunda onsuz. Kilolarca kokain ya da başka bir yasadışı uyuşturucu gibi görünen şeylerle nakit para alışverişini inkâr etmek mümkün değildi. Ama eğer gerçekten gizli görevdeyse, bir rol oynuyorsa, bu her şeyi açıklayabilirdi.

"Şu sonuncuyu tekrar asabilir misin?" Dalton'ın sesi tuhaf bir şekilde gergin çıkıyordu.

Elindeki kâğıtları dağıttı. "Bu mu?" "Evet. Lütfen."

Birkaç dakika sonra, "Eğer Bayan Miller'a aitlerse, bahsettiğiniz resimleri ve günlükleri nasıl aldınız?" diye sordu.

Yığını masanın üzerine, çantasının yanına koydu. "Kasabanın dışında tuttuğu bir depodaydılar. Bir deposu olduğundan bahsettiğini hatırladım ve kızlık soyadıyla bir depo bulana kadar buradaki tüm depo şirketlerini dolaştım. Bir yıllık ön ödemeliydi ama onlara ölümüyle ilgili yerel haber makalesini gösterdim. Sahibi de beni içeri aldı. Kız kardeşi olduğumu ve veraset işlemleri için mahkemeyi beklemek istemediğimi söylemiş olabilirim." Yüzü sıcacık oldu. "Ona sadece onu hatırlamak için bir şey istediğimi söyledim. Bu onun soruşturmasıyla ilgili bir bilgi hazinesiydi."

Sırtını masaya yasladı ama masa sallanınca doğruldu. "Senin hakkında çok şey yazdı. Kamyoneticini tarif etti, arkada tuttuğunuz o kocaman alet çantasına ya da her neyse ona kadar, hatta

Daha sonra bulduğum bazı notlarında plaka numarasını gördüm. Sana karşı bir şeyler hissettiğine ve bunun karşılıklı olduğuna inanmak kolaydı."

"Sana öyle görüldüğü için üzgünüm, Hayley. Sizi temin ederim ki az önce bize gösterdiğiniz resimler Adalet Arayıcılarını işe aldıktan sonrasına ait. Mason tarih ve saat damgalarına bakarak buna kefil olabilir. Ben uyuşturucu ya da silah kaçakçısı değilim."

Hüzünle gülümsedi. "Evet, ben de buna inanmıyorum. Artık inanmıyorum."

"En azından bunun için teşekkür ederim," dedi yorgun bir sesle.

"Üzgünüm, Dalton. Cinayet meselesini çözmek için hâlâ zamana ihtiyacım var. Yapmam gereken-"

"Bunu bir düşün. Biliyorum. Dürüstlüğün için teşekkürler. Ve zaman ayırdığın için. Olson'a gelip seni almasını söyleyeceğim."

"İmzaladığınız Gizlilik Sözleşmesini unutmayın." Mason'ın sesi hoparlörden çatırdadı. "Görüşme sırasında taraflardan birinin diğerine gösterdiği her türlü fiziksel kanıtı kapsıyor. Aslında bu, dosyamızı inceleyebilmeniz içindi - eğer bizimle yüz yüze oturmayı kabul ettiyseniz. Ki kabul etmediniz. Ama bu madde elinizdeki resimleri de kapsıyor. Onları Olson'a ya da bir başkasına gösterirsen, anlaşmamız geçersiz olur. Hapse geri dönersin. Biz de suç duyurusunda bulunuruz. Sizi temin ederim ki, Dalton'u aynı şeyi yapmaya ikna edemesem bile, sizi yasalar çerçevesinde sonuna kadar takip edeceğim. Taciziniz yasal takip seviyesine çıkmasa bile FBI'daki bağlantılarım size karşı bir siber zorbalık davası açmak isteyecektir. Dalton'a ya da şirketimin diğer çalışanlarına zarar verecek başka bir şey yapmadan önce bunu iyice düşünmenizi tavsiye ederim."

"Mason, kes şunu," dedi Dalton. "O bu muameleyi hak etmiyor-" "Evet, hak ediyor," diye devam etti Mason. "Ve açıkçası, Bayan Nash, ben Dalton'ın masum olduğuna inanıp inanmamanız zerre kadar umurumda değil. Ona attığınız iftira bugün sona eriyor. Bu işin peşini bırakmayacağımdan bir an bile şüphe duyuyorsanız, internette ismimi ve Sabine bölgesinde küçük bir kasaba olan Beauchamp, Louisiana'yı aratmanızı öneririm. Bu size, birisi değer verdiğim insanlara haksızlık ettiğinde ne kadar ileri gidebileceğimi gösterecektir."

Aynaya baktı, nabızı kulaklarında hızla atıyordu. "Beni tehdit mi ediyorsunuz, Bay Ford?"

Sorusunu sessizlik karşıladı.

"Alo? Hala orada mısın?"

Kapının çalınmasıyla şaşkınlık içinde döndü. Kapı açıldığında Dedektif Olson ve üniformalı bir kadın memurla karşılaştı.

Olson gülümsedi. "İşleme gitmeye hazır mısınız?"

İşte bu kadar. Mason o tehditleri savurduktan sonra Adalet Arayıcıları gitmişti. Ve şimdi yapması gereken bir seçim vardı. Seçeneklerini düşünerek resim yığınının bir göz attı. Her şeyden önce, en önemli şey, geceleri rahat uyumasını ve aynada kendisiyle yüzleşmesini sağlayacak tek şey adaleti sağlamaktı. Arkadaşı için. Ama aynı zamanda Dalton için de. Peki bunu gerçekleştirmenin en iyi yolu neydi?

"Bayan Nash?"

"Geliyorum." Kararını verdi, önce çantasını, sonra da fotoğraf destesini kaptı ve ona doğru ilerlemeye başladı.

On İkinci Bölüm

Dalton avucunu kapı çerçevesinin sağındaki panele bastırdı. Bir saniye sonra, parmak izleri taranıp doğrulandıktan sonra Devasa çelik kapı sessiz menteşeler üzerinde sallanarak açıldı. Kendisinin ve diğer Adalet Arayıcılarının sevgiyle büyük salon olarak adlandırdıkları devasa odanın taş zemininde ilerledi. Ekibin çoğu zaten oradaydı, her birinin önünde bir bilgisayar tableti bulunan dev yuvarlak taş masada oturuyorlardı.

Dalton yerine otururken Mason ona sinirli bir bakış attı. "Bize katılman ne güzel."

Mason zaten diğer Adalet Arayıcılarından birine başını sallayarak konuşmasına devam etmesini söylediği için Dalton neden geç kaldığını açıklama zahmetine girmedi. Patronu yakında öğrenecekti.

"Devam et, Kira," dedi Mason. "Bize fotoğraflar hakkında bilgi veriyordun."

Raporunu, kalemini sarı bloknotunun üzerine vurarak verdi. bilgisayar tabletini tercih etme eğilimindeydi. Dalton'un da sık sık edindiği bir alışkanlıktı bu. Elektronik cihazlara izin verilmeyen yerel hapisanedeki ziyaret odasında olduğu zamanlar gibi kullanışlı oluyordu. Ama Kira'nın bunu tercih etmesinin nedeni, daha önce savcı olarak çalışmış olmasıydı. Mahkeme salonundaki ifadeler sırasında klavyenin çıkarabileceği gürültü olmadan not alın.

"Kira sözlerine şöyle devam etti: "Gatlinburg Polis Departmanı'ndaki bağlantılarımız Bayan Nash'in Gizlilik Anlaşması'na bağlı kaldığını belirtti. "Fotoğrafları Olson'a açıklamadı ya da Bildiğimiz kadarıyla başka kimse yok."

"Bildiğimiz kadarıyla," diye tekrarladı Mason, sesi memnun görünmüyordu.

Kira omuz silkti. "Güvenlik kamerası kayıtlarına girmek en iyi ihtimalle riskli olacaktır. Denemeni önermem, özellikle de o kadın Karakoldan ayrıldıktan sonra bile fotoğraflarını başkasına veriyor. Sözünü tuttuğundan emin olmak için onu 7/24 gözetim altında tutmamız gerekecek. O zaman bile, eğer elektronik kopyaları varsa, onları e-postayla gönderebilir."

Mason başını salladı. "Anlaşıldı. Polis videosunu izlemenin faydaları şu anda bu riski göze almamızı gerektirmiyor. Bu bilgiyi yasal olarak elde etmek için bağlantılarımızı devreye sokmamız bile gerekli olmayabilir. Hasarlı olduğu kadar

Dalton'ın ünü zaten buralarda, resimlerin pek bir fark yaratacağını sanmıyorum. Bu senin hatan değil, Dalton."

Dalton kuru bir sesle, "Bunun için teşekkürler," dedi.

Mason gülümsedi, artık bir polis karakolunda oturmak yerine ofis binası olarak kullanılan büyük kulübeye geri döndüğüne göre tavırları çok daha iyiydi. Tüm Arayıcılar arasında liderleri, emniyet teşkilatındaki geçmiş yaşamı söz konusu olduğunda en çok içerleyen kişiydi. Ne zaman bir şey yapmak zorunda kalsa

Polisle ya da diğer yetkililerle muhatap olmak için şehir merkezine doğru yürürken ruh hali bozuldu.

"Bishop," dedi Mason masadaki diğerlerinden birine. "Cinayet listesiyle aran nasıl? Herhangi bir şablon bulabildin mi? Herhangi bir tahminde bulunabiliyor musun?"

Dalton, Bishop konuşmadan önce cevapları biliyordu. Yüzündeki perişan ifadeden gerçek bir ilerleme kaydedemediği belliydi. Konuşmasını bitirdikten sonra, kasvetli bakışları çok şey anlatıyordu. O da en az diğerleri kadar umutsuzluğa kapılmıştı.

"Peki ya sen Diaz?" Mason, Dalton'ın solunda birkaç koltuk ötedeki adamı işaret etti. "Eski denizci milletvekilimiz Miller hakkında ne rapor edecek? Bugünkü dava mı?"

Üçüncü kuşak Kübalı-Amerikalı Jaxon Diaz, emirlere uymayı reddettiği için -bu emirler birliğinin yarısının ölümüyle sonuçlanacak olsa bile- kısa süre önce Deniz Piyadesi olarak görevinden onursuz bir şekilde terhis edildi ve koltuğunda öne doğru oturarak yürütmekte olduğu araştırma hakkında bilgi verdi.

Dalton önce Jaxon'ı, sonra Brielle'i, sonra da sırayla rapor veren LeMarcus'u dinledi. Ne yazık ki hepsinin ortak bir noktası vardı. Hiçbiri fazla ilerleme kaydedemiyordu.

Odada yankılanan ayak sesleri üzerine hepsi dönüp eski FBI profilcisi Bryson Anton'un Dalton'ın kısa süre önce girdiği kapıdan girdiğini gördü.

Bryson, Mason'ın solundaki koltuğuna oturmadan önce Dalton'a hafifçe başını salladı. Hiçbir şeyi kaçırmak istemeyen Mason, Bryson'dan Dalton'a bakarken gözleri kısıldı. Ama şu anda bir şey söylemeyecek kadar da

akıllıydı,

ve başka bir Arayıcı'nın Miller davasıyla ilgili çalışmaları hakkında bilgi vermesini istedi.

Normalde her biri ayrı davalar üzerinde çalışır ya da gerektiğinde ikili veya üçlü ekipler halinde çalışırlardı. Bu sefer öyle olmadı. Hepsi aynı dava üzerinde çalışıyordu.

ve acı sona kadar da öyle olacaktı. Çünkü bu sadece halihazırda ölmüş olanlar için adalet sağlamak ve diğerlerinin ölümünü engellemekle ilgili değildi.

daha fazlası gelecekti. Bu, normalde masadaki tek boş sandalyede oturacak olan, ekip arasında Çiftlik Sahibi olarak da bilinen Seth Knox için adaletle ilgiliydi.

Hayley'nin bugün erken saatlerde cama bastırıldığı son fotoğraftaki adamlarla aynı adam.

"Raporunu hazırladın mı?" Mason, Dalton'ı göstererek sordu.

Dalton yanıt olarak önündeki bilgisayar tabletine dokundu. Elindeki tablette çektiği resim görüldüğünde odada toplu bir nefes alma sesi duyuldu. Sıralama kabinindeki telefon, yuvarlak masanın arkasındaki büyük ekranların yanı sıra kendi ekranlarında da göründü.

"Bu ne zaman çekildi?" Kira talep etti.

"Nerede?" diye sordu bir başkası.

Mason elini kaldırdı. "Herkes sakın olsun. Bırakın Dalton ne gördüğünüzü açıklasın."

Dalton eski savcıyı işaret etti. "Kira size Bayan Nash'in elindeki fotoğraflardan bahsetti. Mason ve benim bugün Gatlinburg Polis Departmanında kendisiyle görüştüğümüzü ve bize gösterdiği resimlerin gizli kalması için bir gizlilik anlaşması imzaladığını hepiniz biliyorsunuz. Üzerindeki resim

ekran onun sahip olduğu bir ekran. Telefonumla fotoğrafını çektim."

Birkaç tuşa daha dokunarak çerçevenin tarih ve saat damgasının görüntülediği sağ alt tarafa yakınlaşmasını sağladı. "Bu Seth'in bilinen son fotoğrafı olabilir."

Tekrar uzaklaştırdı ve parmağını ekrana bastırarak arka plandaki bir kişinin etrafına kırmızı bir daire çizdi. "Bu Bethany Miller. Bu fotoğraf, ana haber bülteninde ortaya çıkarmayı umduğu uyuşturucu ve silah kaçakçılığıyla ilgili soruşturması sırasında sık sık bağlantılarıyla bulunduğu barlardan birinde çekildi. Eminim konuştuğu adamlardan bazılarını hepiniz tanıyorsunuzdur. Birçoğu zaten tutuklandı, kısmen bizim yardımımız sayesinde. Ve Seth'in nereye baktığına dikkat edin. Tam onlara doğru. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum, ya da zamanlama, ya da bunun diğer Miller'ın sakladığı ve toplantılarını kaydetmek için kullandığı kameraların fotoğrafları."

Jaxon ekranına dokundu. "Sence Seth bu yüzüğü Miller bizi resmen gemiye almadan önce bulmuş olabilir mi? Ve bazı haydutlar mı öldürdü?"

"Muhtemelen. Cesedini bulduktan sonra bile neden ortadan kaybolduğunu açıklayacak bir şey bulamadık. Bence görmemesi ya da duymaması gereken bir şeye rastlamış olabilir ve bu her neyse bizim davamızla ilgili olabilir. Bu kadar büyük bir tesadüfe inanmıyorum,

Araştırdığımız kişilerle aynı fotoğrafta ve o fotoğraf çekildikten sonra öldürüldü. Vites değiştirmeli, günlük rutinini yeniden analiz etmeli ve bu çubuğun nerede devreye girdiğini bulmalıyız. Neden o gece orada mıydı? Birkaç hafta daha geriye gidip yeni bir zaman çizelgesi oluşturmamız ve onu oraya neyin götürdüğünü bulmamız gerekiyor."

Mason bir süre sessizce oturduktan sonra hemen sağındaki adamla konuştu. "Caleb, sanırım özel dostumuz Seth'in ortadan kaybolması hakkında bir şeyler biliyor olabilir, ya da en azından buna neyin yol açtığını. Cevap istiyorum."

"Evet, efendim." Önündeki klavyede bir şeyler yazdı, muhtemelen resmin bir kopyasını telefonuna gönderiyordu.

"Şimdi gidin ve Kira'yı da yanınıza alın," diye ekledi Mason. "Savcılık geçmiş göz önüne alındığında, bu sorgulamanın daha sorunsuz geçmesini sağlayabilir."

Kira masadan kalkarken başlamak için hevesli görünüyordu.

Dalton onu durdurdu. "Acil durum arabasını kontrol edin, herhangi bir yere sürülüp sürülmediğine bakın. Belki kaputun sıcaklığını ve benzin göstergesini kontrol edebilirsin. Son kontrol ettiğimde doluydu."

"Bu benim ilk rodeom değil kovboy." Göz kırptı ve kapıya yöneldi.

Mason eski Gatlinburg polis memurunu işaret etti. "Brielle, Seth'in kaybolmasından önceki haftalarda orijinal zaman çizelgesini bir araya getirdiniz. Arkadaşlarıyla konuştunuz, ailesiyle zaten bir yakınlığınız var. Yeni, genişletilmiş zaman çizelgesine başlayabilir misin?"

"Emin olabilirsin. Yine de yardıma ihtiyacım olacak. Kat edilecek çok yol var ve ekibin geri kalanına daha fazla görüşme atamak için en kısa zamanda zaman çizelgesine ihtiyacımız olacak. Fotoğrafın çekildiği bardan başlayacağım. Bryson, sen Yardım etmek mi?"

Bryson Dalton'a baktı. Ama ikisi de bir şey söyleyemeden Mason araya girdi, hâlâ Brielle'le konuşuyor olmasına rağmen bakışlarını Dalton'a yöneltmişti. "Jaxon'ı al. O daha genç ve bara bizim profilden daha iyi uyum sağlayabilir. Ayrıca Bryson ve Dalton'la birkaç dakika özel olarak konuşmam gerekiyor. Herkese her zamanki gibi teşekkür ederim. Sabah tekrar burada görüşürüz. Umarım o zamana kadar biraz ilerleme kaydetmiş oluruz."

Toplantının aniden sona ermesine hep birlikte şaşırdık. Ancak oda kısa sürede boşaldı ve Mason, Dalton ve Bryson yalnız kaldı.

Mason bilgisayarındaki sanal klavyeye dokundu ve tüm tabletler karardı. Arkasına yaslandı, parmaklarını önünde birleştirirken deri koltuğunu hafifçe salladı.

"Pekâlâ beyler. Neler oluyor? Neden ikiniz de acil bir toplantıya geç kaldınız? Ve bu gizemli bakışlarınız da neyin nesi? Değiş tokuş mu? Dökül bakalım."

Dalton kollarını masaya dayadı. "Mason, her ne kadar sen Hayley'nin de çalıştığı suçlular kadar bu işin içinde olduğunu, hatta Hayalet olabileceğini düşünmeye meyilli olsan da, ben hâlâ şüpheliyim. Beni takip etmek dışında pek dışarı çıkmadığını bilecek kadar onu gözetlemiştik. Ve geçmişinde onun Hayalet olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

"Suçluların beyni ile ilişkiler."

"Bu soruşturmada ortaya çıkan suçluların çoğu için web siteleri oluşturması ve çalışmalarını işaretlemek için bir hayalet simgesi kullanması dışında mı?" Mason kaşlarını kaldırdı. "Kendisine Hayalet diyen bir suçluyu arıyor olmamız son derece tesadüfî görünüyor." Dalton'ın cevabını durdurmak için elini kaldırdı. "Ama katılıyorum, seri katılımizin profiline uymuyor. Kendi profil uzmanımız da aynı şeyi söyledi." Bryson'a işaret etti, o da başıyla onayladı. "Bu yüzden diğer olasılıklara açığım. Sadece senin kadar değil vardır."

Dalton bu sözlerden hiç hoşlanmamıştı. Mason, hapishanedeki görüşmelerinden sonra Dalton'ın ona karşı çok düşünceli görüldüğünden, sanki duyguları işin içindeymiş gibi davrandığından bahsetmişti. İnkârları boşa çıkmıştı, çünkü muhtemelen onun yanında tarafsızlığını yitirip yitirmediğini merak etmeye başlamıştı.

"Devam et," diye ısrar etti Mason. "Bryson'la neyin peşinde olduğunuzu açıklayacaktın."

Dalton, Bryson'la kısa bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra devam etti. "Ben Hayley'i karanlık ağdaki kişisel küçük köşesini ifşa etmesi için kandırmanın bizi Hayalet'e götüreceğinden her zaman şüphe duydum. Ama eğer böyle bir şans varsa, Seth'in ölümünün bizim davamızla ilgili olabileceğinin ortaya çıkmasıyla daha da kritik hale geldi. Bir şekilde bunu hızlandırmalı ve onu da işin içine katmalıyız. Hayalet daha önce cinayetler arasında hiç bu kadar beklememişti.

Katilin kim olduğunu bulamazsak yakında bir kurban daha ölecek.

ve onu durdurmak. Hayley'nin ek işi, farkında olmasa bile anahtar olabilir."

"Katılıyorum," dedi Mason. "Sanırım bir planınız var, Bryson'la birlikte hazırladığınız bir şey mi?"

İkisi de başını salladı.

"Ama bundan hoşlanmayacaksın," dedi Dalton.

"Hoşlanmayacağımı biliyorum." "Nedenmiş o?"

Bryson boğazını temizledi. "Bu Bayan Nash ile planladığımızdan çok daha fazla bilgi paylaşmak anlamına geliyor. Gerçi tüm gerçeği değil elbette.

Ama en kötüsü, o zor kazanılan paralardan birini nakde çevirmek zorunda kalacak olmanız. Gatlinburg Polis Departmanı'ndaki ana bağlantımızla birlikte büronun size borcu var." Başka bir şey söylemeye başladı, sonra duraksadı.

"Devam et." Mason kaşlarını çatı. "Bitir şunu."

Bryson boğazını temizledi. "Bunun gerçekleşmesi için yalvarmanız gerekebilir. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu yaparsan kabul edeceklerinden bile emin değilim."

Mason yalakalıktan bahsedilince yüzünü buruşturdu. "Zaten bu davada içeridekilere karşı rahat olduğumdan çok daha nazik davranıyorum. Ve Louisiana'da polis şefi olarak görevimin bir parçası olsa bile resmi kurumlara karşı hiçbir zaman iyi bir fino köpeği olmadım." Boş boş masaya vurdu. "Yapmalarını istediğimiz şey yasal mı?"

Dalton başını salladı. "Teknik olarak evet. Hayley'e yalan söylemeyi de içeriyor, hatta şu ana kadar söylediğimizden daha fazla. Hepimiz kolluk kuvvetlerinin suçluları kandırmak için yalan söylemeye izinli olduğunu biliyoruz." Karnını ovuşturdu, ona yaptıkları yüzünden ülser olmaya başlayıp başlamadığını merak ediyordu. Bu onu haklı çıkarırdı. "Asıl tehlike, yalanları iki kez kontrol etmek için FBI'ı ya da polisi aramaya çalışması. Bu arkadaşlarımızın başını belaya sokabilir."

"Başlarına gelebilecek en kötü şey ne olabilir?" Mason sordu.

"İşlerini kaybedebilirler."

Mason başını salladı, kasvetli görünüyordu. "Riskleri bildiklerinden emin olun. Ama eğer kovulurlarsa, maddi olarak cömertçe tazmin edilmelerini sağlayacağımı da bilmelerini sağlayın. Teklif edebileceğimin en iyisi bu. Daha fazla Arayıcı işe almayacağım." Seth'in masadaki boş yerine baktı. "Henüz değil." Sandalyesinde öne doğru oturdu. "Benden ne yapmamı istediğini söyle."

On Üçüncü Bölüm

Küçük kiralık evinin şöminesinde yanan ateşe ve kanepede bağdaş kurup otururken üzerine örttüğü kalın battaniyeye rağmen Hayley, bugün erken saatlerde karakolda içine yerleşen derin soğuğu bir türlü üzerinden atamamıştı. Bir başka ürperti onu derin bir iç çekişe ve sağa sola savrilmaya itti.

battaniyeyi bir kenara bıraktı. Ayaklarını tüylü sarı terliklerinin içine soktu ve yaralı parke zeminde ilerleyerek ateşe bir kütük daha attı.

Çok fazla kütük kalmamıştı. Kalan zulası birkaç günden fazla. Yakında bir kordon odun daha almak zorunda kalacaktı. Neyse ki, gecikmiş web sitelerinden bazılarını hazırlamayı yeni bitirmişti. Müşterilerinin istediği güncellemeler. Yani bu gece banka hesabına para havale edilecekti.

Daha fazla ürpererek bornozunu sıktı ve şöminenin yanındaki termostata özlemle baktı. Sanki kendi isteğiyle sağ eli ısıtıcıyı açmak için kola doğru ilerledi. *Hayır*. Elini indirdi. Merkezi ısıtıcıyı en son çalıştırdığında, hâlâ ödemeye çalıştığı bir enerji faturasıyla karşılaşmıştı. Kulübenin sahip olduğu küçük yalıtım, boruların donmasını engellemeye yetiyordu ama o kadar. Isıtıcı bir kez çalıştırıldığında durmadan çalışıyor, sadece ayak uydurmaya çalışıyordu.

Bunun yerine, ikinci bir fincan sıcak çikolata yapmak için mutfığa doğru ilerledi. Malzemeleri karıştırırken, düşünceleri bir kez daha geçirdiği üzücü güne geri döndü. Dalton hakkında ne düşüneceğinden hâlâ emin değildi. Bu yüzden de o çikolataları vermek konusunda fikrini değiştirmişti. Dedektif Olson'a resimler.

Ve sonra eve gelip internette Beauchamp, Louisiana'daki Mason Ford hakkında bilgi aradı, ona yapmasını söylediği gibi. Ve ona yepyeni bir saygı duymaya başlamıştı. Ve şaşırtıcı bir şekilde, sağlıklı bir sempati de.

Adam etik olmayan, arkadan bıçaklayan ikiyüzlülerin bataklığında bir ada gibiydi. Kendi şirketinde dönen yasadışı dolapları ortaya çıkardığında Polis departmanı, kardeşi bedelini ödemiş, cinayetle suçlanmış ve hapse gönderilmişti. Mason gizlice FBI'dan yardım istemişti ama kardeşi için artık çok geçti. Hapishanede öldürülmüştü. Kasaba bir bedel ödedi

Yaptıklarının bedeli ağır olmuş, birçok milletvekili ve kasaba lideri hapse girmiş ve sigorta poliçesi Mason'a bir hukuk davasında milyonlarca dolar ödemişti. Bu parayı yüzlerce mil uzağa taşınmak ve yeniden başlamak için kullandı ve Adalet Arayıcıları adını verdiği grubunu kurdu.

Tabii ki, Adalet Arayıcıları ile ilgili son kısım internette yoktu. Bugün karakolda kendisine anlatılanlara dayanarak bu boşluğu doldurmuştu.

Mikrodalga'nın sesi onu irkiltti. Bir fincan sıcak çikolata çıkardı. Tatlı şekerlemenin derin bir kokusu onu şimdiki zamana hapsetmeye ve Arayıcılar, çarpık kasabalar ve hayatının en kötü haftası hakkındaki düşüncelerinden uzaklaştırmaya yardımcı oldu.

Ama hepsi kötü değildi.

Dalton'un parlak bir nokta olduğu ortaya çıkmıştı. Artık onun suçlu olduğunu kanıtlamak için değil, masum olduğunu kanıtlamak umuduyla soruşturmasını derinleştirmek istiyordu. Mazeretini bilmek yardımcı olabilirdi. Ama Dalton bunu paylaşmadığı için araştırmaya devam etmek zorundaydı.

Peki ya onun masumiyetini gerçekten kanıtlayabilirse, o zaman ne olacaktı? Eğer masumsa, o zaman ona yaptığı şey affedilemezdi. Şimdilik, emin olana kadar, bu potansiyel suçluluğu bir kenara itmek zorundaydı.

Boğazını haşlamasını umursamadan lezzetli sıvıyı yudumladı. Sonra kanepeye dönerek, Dalton ve patronunun hapisanede çok ilgilendikleri sehpanın üzerine yayılmış resimleri incelemeye devam etti.

Özellikle de cama bastırıldığı sonuncusu.

Dalton'un sesi o kadar kalın, o kadar... tuhaf çıkmıştı ki... tekrar görebilmek için resmi tekrar asmasını istediğinde. Şimdi resmi eline aldı ve Dalton'un röportajı bir anda bitirmesine neden olacak ne gördüğünü merak ediyordu.

birkaç dakika sonra.

Fotoğrafta onu şaşırtan bir şey mi vardı? Onu üzen? Onu kızdırdın mı?

Üstündeki modası geçmiş, tek ampullü armatürden yansıyan azıcık ışığı yakalamak için eğdi. Bethany'nin kullandığı gizli kamera tarafından çekilen ve bir bardaki bir grup haydudu gösteren birkaç düzine fotoğraftan biriydi. Ve Bethany, onlarla konuşuyor, yakın çevrelerine sızmak için elinden geleni yapıyor ve suç girişimleri ve çalıştıkları patronlar hakkında açılmalarını sağlıyor.

Etrafındaki erkek grubu tanıdıktı çünkü Hayley bu fotoğraflarda görebildiği herkesi teşhis etmek için büyük çaba harcamıştı. Çoğunun sabıkası vardı ve şu ya da bu nedenle çoktan hapse girmişlerdi.

Aynı adamlardan bazıları birçok fotoğrafta ve hatta

Bethany'nin topladığı videolardı ve Hayley hâlâ kim olduklarını bilmiyordu.

Ama bu resim diğerlerinden farklı görünmüyordu. Öyleyse Dalton neden buna takılmıştı?

Fotoğrafı yere bıraktı ve diğerlerini tarih ve zaman damgalarına göre ayırarak sıraladı. Bu herhangi bir aha anı sağlamadığında, onları her fotoğraftaki kişilere göre yeniden sıraladı. Herkesin kimliğini belirlediği kişiler tek bir yığın halindeydi. Geri kalanlar, en az birinin Bethany'nin etrafındaki başlıca insanların tanımadığı biri olduğunu görünce başka bir yığına koydu. Yığınları yavaş yavaş azalttı, ta ki diğerlerinde olmayan bir adamı gösteren tek bir resim bulana kadar.

Dalton'un en çok ilgilendiği fotoğraf.

Heyecan içinde parladı, onu yeterince ısıttı ve sonunda titremesi durdu. Fotoğrafı eline aldı. Bethany'nin notlarına göre gizli kamerası her on beş saniyede bir fotoğraf çekiyordu. Bardaki hemen hemen herkes en az üç ya da dört fotoğrafta yer almıştı. Bu adam hariç. Bir şeye rastladığını fark edip hemen saklanmış mıydı? Bu yüzden mi diğer çekimlerde görünmüyordu? Yoksa başka biri onun buraya ait olmadığını fark edip ona bir şey mi yaptı? Ya da başka bir açıklaması var mıydı?

"Kimsin sen?" diye mırıldandı, gözlerini ona dikerek.

Adamın dış görünüşünü bir liste halinde inceledi: Sanki dışarıda çok vakit geçiriyormuş gibi bronzlaşmış; barda kimsenin üzerinde yükselmediği ve kimse de onun üzerinde yükselmediği için ortalama bir boy; askeri tarzda kesilmiş koyu kahverengi saçlar, loş ışıktaki tam olarak ne renk olduklarını anlayamasa da açık renkli gözler. Şapka takmıyordu ve sinekkaydı tıraş olmuştu. Kıyafetleri basitti: kot pantolon, koyu renk düğmeli bir gömlek ve bele kadar uzanan bir ceket. Ucuz, günlük kıyafetlerdi ve mekandaki hemen hemen herkesle uyum içindeydi. Hiçbir özelliği göze çarpmıyordu.

Ön kapı çalındı.

Doğruldu ve arkasını döndü ama bu bir işe yaramadı. Kapı sağlamdı, diğer tarafta kim olduğunu gösterecek herhangi bir cam yoktu. Gözetleme deliği de yoktu. Sarsılarak şömineye ve yanındaki cılız masanın üzerinde duran kutu gibi televizyona doğru döndü. Televizyonun üstündeki eski moda DVD oynatıcının üzerindeki dijital saat, saatin dokuz buçuğu biraz geçtiğini gösteriyordu. Değil

Çoğu insanın standartlarına göre tam olarak geç. Ama dağın yarısındaki ücra bir kulübeye uğramak için garip bir zamandı. Buradaki nadir ev sahibi ziyaretleri gün içinde gerçekleştirdi. Ve her zaman önceden haber verirdi, böylece o kadar yolu gelip de onu gitmiş bulmazdı.

Hiç kimse uğramış mıydı? Hayır. Bir kere bile. *Asla.*

Kapı tekrar çaldı. Alarm omurgasına sıçradı. Bir hırsız içeri girmeden önce evde kimsenin olup olmadığını mı öğrenmeye çalışıyordu? Silahı. Silahı neredeydi? Çantasında, hapisteyken taşıdığı çantada. Çantayı, uzun süre delil dolabında beklemekten hapishane kokusu almış giysileriyle birlikte paketlemiş ve arka verandaya bırakmıştı. Yarın çantayı incelemeye niyetlenmişti. Aklına gelmemişti.

önce silahı çantadan çıkar.

Aptal, aptal, aptal.

"Bayan Nash?" diye seslendi bir kadın sesi. "Ben Gatlinburg polisinden Dedektif Sampson. Daha önce tanışmıştık, hatırladınız mı? Lütfen kapıyı açar mısınız?"

Sampson mı? Bethany'nin notlarını ve resimlerini ona anlatmaya çalıştığında hikâyesini umursamayan dedektifti bu. Bekle, polis. Mason ya da Dalton suç duyurusunda bulunmaya mı karar vermişti? Hapse geri dönemezdi. Gidemezdi. *Dönmezdi.*

Sampson'ı içeri almak için ön kapıya gitmek yerine, mutfaktan arka kapıya doğru koştu ve kapıyı kırarak açtı.

Bir şaşkınlık çılgılığı attı ve verandasında duran takım elbiseli adama çarpmamak için dengesini yeniden sağlamak amacıyla kollarını savurdu. Çıkışını engelliyordu.

"Vay canına, hanımefendi. Sizi korkutmak istememiştim."

Uçuş refleksi onu terk etmiş, titreyerek olduğu yerde donakalmış, kendisini yutmak üzere olan yılanı izleyen bir tavşan gibi bakmaktan başka bir şey yapamaz hale gelmişti.

Baş belası olması buraya kadarmış.

"Hanımefendi," diye tekrarladı, sanki onun hayatından bir on yıl daha çalmamak için yavaşça takım elbisesinin cebine uzandı. "Ben FBI'dan Özel Ajan Jaylen Holland. Kapınızı çalan kişi Gatlinburg Polis Dedektifi Erin Sampson. Birkaç dakikanızı bize ayırırsanız çok memnun oluruz." Kimliğini kaldırdı.

öldürmeye kararlı bir seri katil olmadığı için onu mutlu etmeliydi.

ona. Ama bunun yerine, odaklanabildiği tek şey mühürdeki üç harfti: FBI.

Yüce Tanrım, ona yardım et. Ne yaptığını sanıyorlardı?

"Bayan Nash? İçeri girebilir miyim?"

Sertçe yutkundu ve titreyen parmaklarının bornozunun kenarlarını birbirine daha sıkı kenetlemesini sağladı. "Başka seçeneğim var mı?" diye fısıldadı, kelimeleri dar boğazından zorlukla geçirebilmişti.

Sempatik bir şekilde gülümsedi. "Buraya habersiz gelerek sizi endişelendirdiğim için özür dilerim. Ancak Gatlinburg Polis Departmanında yaşadıklarınızdan sonra Dedektif Sampson ve ben, sizinle konuşmak istediğimizi öğrenirseniz bizden kaçmaya çalışacağınızdan endişe ettik."

Sözlerinin gerçekliği aralarında havada asılı kaldığında yüzü ısındı. Ne de olsa, bir polis memuruna ön kapısını açmak yerine arka kapıya koşmuş ve o orada olmasaydı da koşmaya devam edecekti.

Kaşlarını çattı. "Bekle. Tutuklandığımı biliyor musun?" Başını salladı.

"Başka ne biliyorsun?"

"Cevaplar aradığınızı." Daha önce fark etmediği bir evrak çantasını havaya kaldırdı. "Ve ben sana onları vermek için buradayım. En azından bazılarını."

Eli bornozunun üzerinde sıkılaştı. "Arkadaşımın cinayeti için mi buradasınız?" Evin önünden tekrar kapı çalındı.

Kaşlarını kaldırdı. "Belki de tartışmamıza içeride devam edebiliriz. Burası oldukça serin."

Korkularına rağmen, kulübenin verandasından çok daha sıcak olacağı varsayımına gülümsemekten kendini alamadı. Onu içeri almak için geri çekildi.

Bölüm On Dört

Dalton yataktan fırladı ve komodinin üzerinden tabancasını aldı. Yatak odasının karanlık girintilerine bakarken, bir yandan da ikinci kat penceresinin dışındaki uluma ve havlama seslerinin kakofonisini dinliyordu. Dolapta uyumakta olan Denali ayağa kalktı ve Dalton'ı bu kadar telaşlandıran şeyin ne olduğunu anlamak için odanın etrafında bir tur atmaya başlarken usulca hırladı.

Dalton pencereye doğru ilerledi ve ön tarlaya bakabilmek için panjurları çevirdi. Bütün köpekleri ahırın içinde sıcak yataklarının tadını çıkarıyor olmalıydı. Bunun yerine, bir şeyin etrafında dönüyorlardı, tüyleri diken diken olmuş, derinden gelen havlamaları ve hırlamaları havayı dolduruyordu.

Sürünün alfası olan Fang, vahşice havlayarak hopluya zıplaya ileri atıldı. Köşeye sıkışmış bir hayvanın dehşet dolu çığlığı Dalton'ın küfretmesine ve yatağın yanındaki sandalyeden atılmış kot pantolonuyla gömleğine uzanmasına neden oldu. Çabucak giyindi ve her ihtimale karşı tabancasını cebine soktu.

zavallı yaralı bir hayvanın acısına son vermek zorundayım.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak koridorda koştu. Ön kapının yanındaki kancadan trençkotunu aldıktan sonra dışarı koştu ve ön merdivenlerden hızla indi.

"Fang, Sheba, geri çekilin," diye bağırarak havlayan köpek sürüsüne doğru koştu. "Eğil. Nöbetçi."

Neyse ki iki lider iyi eğitimliydi. Birkaç adım geri çekildiler, havlayıp hırladılar ama artık önlerindeki dehşete düşmüş yaratıkla alay etmiyorlardı. Diğer köpekler de onları takip etti ve Dalton sonunda yakaladıkları şeye ilk kez iyice bakabildi.

Soğuk, sert zeminde oturmuş, kollarını bacaklarına dolamış, ileri geri sallanırken can düşmanıydı. Daha önce hiç böyle bir şey gördüğünü sanmıyordu.

Başını geriye atıp gözlerini kocaman açmış, yüzü bembeyaz bir çarşaf gibi ona bakarken çok acınası görünüyordu.

Onu daha fazla korkutmamak için yavaşça eğildi, onu tanıdığından bile emin değildi. "Hayley? Ben Dalton. Her şey yolunda. Artık güvendesin."

Gözlerini kırptırdı, gözleri buğulandı ve odaklanamadı.

"Sana ne oldu?" diye sordu. "Neden buradasın?" Tekrar küfretti. "Peki neden üzerinde bir palto yok? Hava otuz derece olmalı."

derece, eğer öyleyse."

Trençkotundan sıyrıldı ve sonra onu kadının omuzlarına örttü. Kadın o kadar titredi ki dişleri birbirine çarptı ama en azından ona karşı koymadı ve adam da üstteki birkaç düğmeyi ilikleyebildi. Tabii ki onunla kavga etmemesinin nedeni muhtemelen dehşete düşmüş zihninin onun kim olduğunu bile fark etmemiş olmasıydı.

Alçak bir hırlama sesiyle köpeklerle tekrar geri dönmelerini emretti.

"Fang, geri çekil. Geri çekil. Evine git."

Köpek hayal kırıklığı içinde sızlandı ama emredildiği gibi geri çekildi. Kendi emrini haykırdı ve sürü onun peşinden ahıra doğru tırıs gitti.

Dalton, Hayley'e hızlıca bir göz attı ve köpeklerinin koruma görevlerinde aşırı hevesli olurlar ve ona gerçekten zarar verirler. Bu onların eğitimi değildi, yoksa mülkte serbestçe dolaşmalarına izin vermezdi. Ama bu kadar sarsıldığına göre yaralanmış olmalıydı. Isırıldığını gösteren herhangi bir çizik ya da kan görmedi. Bir şey mi vardı? başka ne oldu?

"Hayley, ben Dalton. Yaralandın mı?"

Yine cevap vermedi. Bunun yerine, onun yanından geçip köpeklerle doğru baktı.

Omzunun üzerinden araba yoluna, sonra da birkaç yüz metre ötedeki yola baktı. Ama Blazer'ını göremedi. "Buraya nasıl geldin?"

Tekrar gözlerini kırıştırdı, sonra nihayet odaklanır gibi oldu. "D-Dalton?"

Kadının yanından geçip güneydeki arazisini çevreleyen ormana, kadının evine doğru baktı. "Evinize biri mi girdi? Ve sen de yardım için buraya kadar koşun?"

Gözlerinde yeni yaşlar parladı, sonra yanaklarından aşağı döküldü.

"Yanılmışım. Senin hakkında. Polislik yapmaya geldim. Üzgünüm," diye fısıldadı gevelediği dişlerinin arasından.

Kadının kekeleyerek söylediği sözler zihninde canlanırken, adam şaşkınlıkla ona baktı. "Benden özür dilemek için kışın ortasında, gecenin bir yarısı ormandan mı geçtin?"

Kaşlarını çatarak birkaç kez daha gözlerini kırıştırdı. Sonra başını salladı. "Koşmadım. Araba. Bozuldu." Ona göstermek istercesine yola doğru el salladı. "Tepenin üzerinde." Aniden adamın ellerinden birini tuttu ve buz gibi soğuk dokunuşundan irkilmesine neden oldu. "Çok özür dilerim. Beni affetmelisin."

Sampson ve Holland'ın planladıkları ziyareti gerçekleştirmiş olmaları gerektiği kafasına dank etti. Ama bu kadar ciddi bir etki yaratacağını hiç tahmin etmemişti.

Tanrım, planı kabul ederek ne yapmıştı?

Suçluluk duygusu ve öfke yüzünü kızartmıştı. "Hadi gel. Donmadan önce seni içeri götürelim." Doğruldu ve onu önünde durması için çekti. Ama o kadar çok titriyordu ki düşmeye başladı. Onu yakaladı, sonra kollarına aldı ve eve taşımak için göğsüne yasladı.

İçeri girdiğinde, onu kanepeye oturtmak için eğildi ama kolları boynuna dolandı. Kararsızlık içinde durdu. Kız titriyordu ve bunun çok üşüdüğü için mi yoksa hâlâ korktuğu için mi olduğunu bilmiyordu. Yatıştırıcı sözler fısıldayarak onu tekrar sakinleştirmeye çalıştı. Kız ona doğru kaydı ve tutarsız bir şeyler mırıldandı.

Kızın soğuk dudaklarının boynuna değmesiyle kararını verdi. Bir koluyla onu kucaklarken diğer koluyla trençkotunu üzerinden çıkardı. Sonra onu kaydirdi ve paltonun yere düşmesine izin verdi. Kanepenin arkasındaki örtüyü kaptı, kız hâlâ göğsüne yapışmış haldeyken oturdu ve örtüyü ikisinin etrafına sardı.

Kısa bir süre sonra nefes alış veriş değişti ve ona karşı yumuşadı. İçini çekti ve kanepeye daha rahat bir şekilde yerleşip bekledi. Ve sonunda ona sarılmanın ne kadar harika bir his olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra bir alarm sesi çıkardı ve aniden kaskatı kesildi.

"Sorun yok, Hayley. İyisin!" Çırpınan bir kol onu karnından yakaladı. Kucağından inmeye çalışırken battaniyenin kenarı yüzüne çarptı. "Bir saniye bekle. Sen kalkmadan battaniyeyi getireyim-"

Onu itti ve sert bir gümbürtüyle yere düştü.

"Düşmeden önce," diye bitirdi. Kadından gelen küfürlere gülümsemekten kendini alamadı. Ama fazla bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Yanındaki masa lambasını yaktı, sonra dondu kaldı.

Bir tabancanın namlusu doğrudan göğsüne doğrultulmuştu, sadece birkaç metre ötede, ellerinin arasında duruyordu.

Yıldırım hızıyla kadının kolunu kaldırdı ve tabancayı ondan çekip aldı. Kadın o kadar şaşırmıştı ki, tek yaptığı ağzı açık bir şekilde ona bakmaktı.

"Birine silah çekecek kadar tehdit altında hissediyorsan," diye homurdandı, "parmağın tetikte olsa ve ona silahını senden alma şansı vermesen iyi edersin. Eğer gerçekten bir tehdit olsaydım, şu anda ölmüş olurdun." Şarjörü çıkarttı, sonra mermi çekirdeğini çıkartırken küfür etti.

İyi. Parmağı tetiğin üzerinde olsaydı, ne kadar kötü titrediiği için istese de istemese de muhtemelen onu vururdu.

Ne yaptığını yeni fark etmiş gibi elini boğazına bastırdı. "Çok özür dilerim. Fark etmemiştim-"

"Özür dilemeyi bırak. Bana neden burada olduğunu açıklamaya ne dersin..." TV'nin altındaki ekipmanın üzerindeki dijital saate baktı "...gece on bir buçukta, mülkümde paltosuz dolaşıyorsun. Ve sakın bana arabanın bozulduğuna dair söylediğin yalanlara inanmıyorum. Cebinden dolu bir silah çıkardıktan sonra bu hikayeye inanmıyorum. Eve zorla girdiğin zamanki gibi haince bir nedenle bana gizlice yaklaşmayı umarak yolun virajına mı park ettin? Ve sen de köpekler kilitli miydi?"

Gözleri irileşti. Sonra ayağa kalkarken başını şiddetle salladı. "Hayır, hayır, hayır. Yaptığım şey bu değildi."

Koltukta oturmaya devam etti ve kollarını kavuşturdu. "Bekliyorum."

Derin bir nefes verdi, sonra onun yanına oturup yüzünü ona döndü. "Silah... Özür dilerim-"

"Bana ne yaptığını söyle. Köpeklerimin sana ya da daha kötüsüne zarar verebileceğinin farkında mısın? Onlar beni ve malımı korumak için eğitildiler. Geldiğim için şanslısın. Eğer silahını görselerdi, saldırırlardı. Bu onların eğitiminin bir parçası."

Yüzündeki kan çekildi ve onu ölümcül derecede solgun bıraktı. "Ben yapmadım fark et..." Yutkundu. "Blazer'ım gerçekten bozuldu. Uyuyamadım, aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Ve ev çok soğuktu, ofis binanıza ya da kulübenize, her neyse oraya gitmeye karar verdim. Oraya senin için bir paket bırakacaktım. Ama şimdi burada olduğuma ve seni çoktan uyandırdığıma göre, sana şimdi verebilirim."

"Sen neden bahsediyorsun? Eviniz neden bu kadar soğuk? Isıtıcı mı bozuk?"

"Isıtıcıyı boş ver. Arabamda senin için bir şey var. Beni oraya götürmen için seni ikna edebileceğimi sanmıyorum, değil mi?"

On Beşinci Bölüm

Dalton Blazer'ının yanına yanaştığında, kamyonetten atladı ve kendi başına halledebileceği konusundaki ısrarına rağmen ona yardım etmek için yolcu tarafına koştu. Dalton'dan bir karıştan fazla kısaydı ve yüz üstü düşme riski olmadan inmek şöyle dursun, yardım almadan onun yüksek kamyonetine tırmanması bile mümkün değildi.

Yardımlarını kabul etmekten utanmış gibi görünerek teşekkürlerini mırıldandı. Ama en azından onunla kavgaya etmedi ve onu kendisini öldürmeye çalışmakla suçlamadı. Bu güzeldi, bir değişiklik için.

Kadın cipini karıştırırken, adam da sorun her ne ise basit bir şekilde çözülebilmek ihtimaline karşı hızlıca kontrol etti. Gerçekten de öyleydi. Adam benzininin bittiğini söylediğinde Hayley'nin yüzü kıpkırmızıydı. Büyük arabayı açtı.

Arka camın hemen arkasında kamyon kasasının genişliğinde bir saklama kutusu vardı ve depoyu doldurmak için acil durum benzin bidonunu çıkardı.

Birkaç dakika sonra kadın garaj yoluna park etti ve adam da kadın içeri girene kadar beklemek için arkasına yanaştı. Ama eve girmek yerine, aldığı çantayla kamyonetin yolcu tarafına geçti ve kapıyı açtı.

Ona gülümserken yüzü pembenin hoş bir tonuna dönüştü. "Seninle bu çanta hakkında konuşmam gerek. Senin kamyonetin benim kulübemden daha sıcak, bu yüzden sakıncası var mı?"

"Tabii ki."

Kamyona binmesine yardım ettikten sonra koltuğunda dönüp ona baktı. "Kulüben neden soğuk? Bana ihtiyacın var mı?"

Elini onunkinin üzerine koydu ve kasıklarına doğru bir farkındalık ürpertisi gönderdi. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, söylemek üzere olduğu şeyi unuttu. Kadının gözlerinin mavi olduğunu daha önce hiç fark etmiş miydi? Onunki gibi koyu değil, gösterge panelinden ve verandanın ışığından yansıyan daha açık renkteydi.

Tekrar gülümsedi.

Boğazını temizledi. İki kez. "Bana o çanta hakkında bir şey mi söylemek istiyordun?"

"Seviyorum." Eline aldı ve eski bir arkadaşına veda eder gibi parmaklarını neredeyse sevgiyle derinin üzerinde gezdirdi. "Bunun içinde benim fotoğraflarım var."

karakolda vardı. Ve diğer resimler, günlükler ve benim ve Bethany'nin araştırmalarını içeren flaş bellekler. Var-"

"Durun. Bekle. Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü o senin. Sana veriyorum. Bethany'nin ölümüyle ilgili soruşturamda elimde olan her şey, kendi günlükleri ve uyuşturucu ticareti ve silah kaçakçılığıyla ilgili soruşturmasında geride bıraktıkları da dahil. Senin almanı istiyorum."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Son birkaç aydır topladığınız her şeyi ve arkadaşınızın derlediği her şeyi teslim mi ediyorsunuz?"

Başını salladı. "Hepsi bu kadar da değil. Polise sizi soruşturması için baskı yapmak amacıyla takipçi edinmek için oluşturduğum web sitemi kontrol ederseniz, kaldırıldığını göreceksiniz. Artık seni taciz etmeyeceğim. Taciz etmiyorsun.

gelecekte sana sorun çıkarmam konusunda endişelenmene gerek yok. Yaptığım her şey için gerçekten çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin."

Sözleri güven vermekten çok endişe vericiydi. Sanki sonunda istediği şeyin bir kısmını elde etmiş gibiydi; zehirli web sitesini kapatmasını istiyordu. Notlarını ya da resimleri ona vermesini hiç beklemiyordu. Bunların hiçbir mantıklı değildi.

Onu kandırıyor muydu? Onun dürüst olmadığını ve amacının kendisinden bilgi almak olduğunu mu anlamıştı?

"Neden?" diye sordu, bu basit kelimenin aralarında havada asılı kalmasına izin vererek.

Ön camdan kulübesine doğru baktı. "Çünkü bu gece bir FBI ajanı ve Gatlinburg polisinden bir dedektif beni ziyaret etti. departmanı." Sertçe yutkundu, elleri kucığında çırpınıyordu. "Bana açıkladıkları hiçbir bilgiyi paylaşmayacağıma dair söz verdirdiler. Benimle. Ama sizinle ilgili olduğu ve onlarla birlikte çalıştığınız için bunu sizinle paylaşmakta bir sakınca görmüyorum."

Dedektif Sampson ve Özel Ajan Holland'ın akşamki ziyaretini anlatırken sessizce oturdu. Kendisine gizlilik yemini ettirdiklerini ve Dalton'ın da bir parçası olduğu gizli bir görev gücüyle üzerinde çalıştıkları davayla ilgili bilgileri nasıl paylaştıklarını anlattı. Ona raporlar, resimler, yeminli ifadeler, pek çok bilgi gösterilmişti ve bunların hepsi Dalton'ın Bethany Miller'ı öldürmediğini kanıtlıyordu. Dalton ve bunu kanıtlayan tarih ve zaman damgaları ile birlikte o sırada çalışan diğer tüm ajan ve polislerin bir listesi vardı.

uyuşturucu çetesini çökertmek ve yasadışı silahları sokaklardan çekmek için onunla özel bir gece geçirdi.

Gözyaşlarını yanaklarından sildi ve titreyen bir nefes verdi. "Başından beri bana doğruyu söylediğini bilmiyordum. Gerçekten Bethany ile çalışıyordunuz, soruşturmasında ona yardım ediyordunuz. Diğerlerini de getirdin Ölümünden önce de aynı suçluları yakalamaya çalışıyordu. Resimlerdeki suçluların yarısı sizin sayenizde çoktan tutuklandı ve parmaklıklar ardına konuldu. Tüm bu zaman boyunca, web sitem, adaleti sağlama çabalarım, sadece işinizi zorlaştırıyordu. Bana rolünüzü geri çekmeye zorlandığınız, benim yüzümden artık gizli alışamayacağınızı söylediler. Bunun yerine, bir suç örgütünde soruşturma yürütüyorsun. idari kapasiteye sahip. Yine benim sayemde."

Ona uzanmamak için ellerini kalçalarına bastırdı. O kadar savunmasız, o kadar sarsılmış, o kadar gülünç derecede pişman görünüyordu ki, onu kucağına çekip her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi.

Öyle olmadığını bildiğı halde.

"Bunu asla düzeltemeyeceğim," dedi. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Ama size tüm notlarımı vermek ve web sitemi kaldırmak dışında yapabileceğim başka bir şey bilmiyorum-"

"Bize yardım edebilirsin."

Gözlerini kırptırdı. "Yardım etmek mi? Ne demek istiyorsun?"

Umursamaz bir bakış atmaya zorladı, hatta onu bir kez daha yanıltarak atılırken gülümsemeyi bile başardı. Ama zemin hazırlanmıştı. Bundan faydalanmamak için delirmiş olmalıydı. Gerçekten ihtiyaç duydukları şeyi elde etmeye çok yaklaşmışlardı. Bunun için gitmeliydi.

"Sonunda sandığınız kadar kötü biri olmadığımı anladığınız için minnettarım. Ve bu-" antayı okşadı "- görev gücü tarafından çok takdir edilecektir. Ancak yapabileceğiniz başka bir şey daha var ki bu çok daha fazla yardımcı olacaktır. Bize bu konudaki uzmanlığınızı web siteleri."

Sandalyesinde doğruldu. "Uzmanlığım mı? Soruşturmanıza yardım etmemi mi istiyorsunuz?"

Başını salladı. "Bu görev gücü sağda solda kaynak tüketiyor. Ve dediğiniz gibi, artık ön cepheden ziyade perde arkasındayım." Evet, doğru. Sanki bunu kabul edecekmiş gibi. "Yapmaya alıştığım şeylerden biri, daha sonra açıklayabileceğim çeşitli nedenlerle bazı şüphelilerin web sitelerine girmek. Ama ekip çok dağınık ve bu işi yapacak başka kimsem yok.

Şu anda bilgisayar konusunda bana gerçekten yardımcı olabilecek biri var. Siz bir bilgisayar programcısısınız ve birçok web işi yaptınız, bu yüzden bana neyi yanlış yaptığımı gösterebilirseniz çok büyük bir iyilik yapmış olursunuz. Davada bana avantaj sağlayabilir."

Yavaşça başını salladı. "Tabii. Elbette. Deneyebilirim. Bunun besin zincirinin tepesindeki kötü adamları yakalamana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet." Kesinlikle olurdu. Hayley'i de yakalayabilirdi. Bazen, şu anda olduğu gibi, işinden gerçekten nefret ediyordu.

"Ve Bethany'nin gerçek katilini yakalamak mı?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Evet." Bir yalan daha.

Gülümsemi, sonunda hatırladığı Hayley'ye daha çok benziyordu. Bu iyi bir şey miydi? Yoksa kötü bir şey mi?

"Yardım edebildiğime sevindim," dedi. "Özellikle de artık Stetson'ınızın renginin yanlış olduğunu bildiğime göre."

Kaşlarını çattı. "Stetson'ım mı?"

Elini havada salladı. "Boş ver. Yarın sabah işyerine gelmemi ister misin?" Kızardı. "Yani, bu sabah? Mesela dokuz gibi?"

"Dokuz mükemmel olur."

Gülümsemesi genişledi. "Teşekkürler Dalton. Bir şekilde yardım etmek ve bu sefer kimseye zarar vermediğimi bilmek vicdanıma gerçekten yardımcı olacak."

Suçluluğunu ona karşı bir silah olarak kullanarak onu öldürüyordu. Kendini asması için ona ip veriyordu. "Dediğim gibi, yardımınız için minnettarım."

Kadının kamyonu inmesine yardım ettikten ve kabine güvenli bir şekilde girmesini bekledikten sonra hızla yola çıktı. İlk virajdan sonra kamyonu bankete çekti. Orada birkaç dakika oturup geçen haftanın çılgınca dönemeçlerini ve Hayley'le az önce yaptığı inanılmaz konuşmayı düşündü. Bağırmandan konuşabileceğini hissettiğinde cep telefonunu çıkardı ve hoparlör düğmesine bastı. Sonra yanındaki koltuğa bıraktı. çantayı.

Mason'ın halsiz sesinin hoparlörden gelmesi için üç kez çalması gerekti. "Beni bu saatte uyandırdığına göre önemli bir şey olsa iyi olur."

"Görev gücü, Mason? Yeminli ifadeler? Fotoğraflar? Ne yaptın sen?"

"O mu satın aldı?" Mason'ın sesi hemen değişti. Sesi düpedüz neşeliydi.

"Evet. Satın aldı. Soruşturmanın online kısmında bana yardımcı olmak için bu sabah ofise geliyor."

"Mükemmel. O zaman plan işe yaradı."

"Hayır, plan işe yaramadı," dedi Dalton. "*Plan*, kolluk kuvvetlerinden birkaç müttefikimizin Bethany'nin cinayeti için bana bir mazeret sunmasını sağlamaktı. Sonra da işimize karışmayı bırakmazsa onu kovuşturmayla tehdit edeceklerdi. Plan, var olmayan resmi bir görev gücü hakkında yalanlar uydurmak değildi. Adalet Arayıcıları bu davada kimseyle çalışmıyor, resmi olarak değil. FBI'a ya da Gatlinburg polisine gidip özel tim hakkında soru sorarsa ne olur? Böyle bir şey olmadığı için şaşırmayacaklar mı? bir tane?"

"Yaratıcı davranmış olabilirim ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Hapishanedeki son deneyiminden sonra, hikayemizi iki kez kontrol etmek için karakola gittiğini görmüyorum. Neden bu kadar üzgünsün?"

"Beni uyarmadan planı değiştirdin. Görev gücünden bahsettiğinde beni şaşkına çevirdi. İyi ki konuşmasına izin verirken suratımı asmamışım, böylece ona ne söylendiğini bile bilmezken nasıl rol yapacağımı çözebildim. Senaryoyu değiştirdiğini bilmediğim bir rolü oynamamı bekleyemezsin."

Mason bir şey söylemeyince Dalton devam etti, "Web siteleri hakkında bize danışması karşılığında arkadaşının cinayetini araştırmasına yardım edeceğimi düşünüyor. Eğer benim yerel polisle birlikte çalışan bir görev gücünde olduğumu düşünüyorsa, benden Bayan Miller'ın ölümüyle ilgili adli tıp raporunu göstermemi istemesi ne kadar sürer sence? Ortaya çıkacak tüm soruların üstesinden nasıl gelmemi bekliyorsunuz?"

Mason sonunda isteksiz bir sesle cevap verdi. "Bunun ne kadar garip olabileceğini anlayabiliyorum. Zorlayıcı."

"Bu bir felaket olur."

"Bak." Mason'ın ses tonunda yine kızgınlık vardı ama yine de telefonu ilk açtığında olduğundan çok daha uzlaşmacı konuşuyordu. "İstediğimizi, ihtiyacımız olanı aldık - geri çekildi ve bize yardım etmeyi gönüllü olarak kabul etti. Hayalet'i bulmalıyız. Eğer suçlu oysa Daha önce kabul ettiğiniz gibi, anahtarımız o olabilir. Eğer değilse, özür dilerim. Ama yakın zamanda özür dilemek zorunda kalacağımı sanmıyorum."

"Ya hiçbir şey planlandığı gibi gitmezse?" Dalton sordu. "Ya kandırıldığını fark ederse?"

"Belki o da tıpkı arkadaş gibi ortadan kaybolmak zorunda kalacak."

Elini direksiyonun üzerinde yumruk yaptı. "Çözümün bu mu? Onu ortadan kaldırmak mı?"

"Gerekirse, evet."

* * *

HAYLEY kulaklığını yere bıraktı ve dizlerini kanepeye çekti. Dinleme cihazını Dalton'a vermeden önce çantasına atmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Belki de içinde kalan son bir şüphe? Bilinçaltı ona bir polis memuru ve bir özel ajanın gece geç saatlerde yaptığı ziyarette bir terslik olduğunu mu söylüyordu? Her iki durumda da, kulaklıklarını taktığında hiçbir şey beklemiyordu.

Tanrım, yanılmıştı.

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. Dalton savunmasını aşmayı başarmış ve onu iyi bir adam olduğuna ikna etmişti. Aklı ona gerçeği öğrenmesinin iyi bir şey olduğunu söylese de, kırık kalbi bunu hiç öğrenmemiş olmayı diliyordu.

Bu ne kadar aptalcaydı?

Eğer öğrenmemiş olsaydı, Dalton ve Mason'ın Bethany'yi öldürmeyi planladıklarını bilmeyecekti. Ve gerekirse aynısını ona da yapmaya hazır olduklarını.

Bir de Mason'ın, sanki o bir kadınmış gibi konuştuğu kafa karıştırıcı bir tartışma vardı. bir suçluydu. Bunun nedeni Dalton'ın yaptıklarına dair kanıt bulmak için evine girmesi miydi? Yoksa daha kötü bir şey mi? Bir hayaletten bahsetmişti, yoksa *Hayalet* mi demişti? Kendisine Hayalet diyen birini bulmaya çalıştığı ve Dalton da işinde bir hayalet simgesi kullandığı için mi ona kafayı takmıştı? Bütün bunlar ne içindi? Ve neden şüphelenmesi gereken biri olarak ona odaklanmıştı?

Düşünmeliydi, gerçekten düşünmeliydi. Ve bir plan yapmak için sabah dokuza kadar vakti vardı.

Gözyaşlarını sildi ve Dalton'la ilgili aptalca umutlarını ve hayallerini bir kenara bıraktı. O bir kez daha onun düşmanıydı. Ve bunu hatırlaması iyi olacaktı.

Kabin odaklanması için çok soğuktu, bu yüzden isyankâr bir şekilde ısıtıcıyı açtı. Fahiş enerji faturasıyla daha sonra uğraşacaktı. Şu anda ısınmaya ve beynini yeniden ateşlemeye ihtiyacı vardı. Dumanı tüten bir fincan daha sıcak çikolata yaptı, ateşi körükledi ve alevlerin kükremesini sağlamak için değerli bir kütük daha ekledi. Sonra kanepeye oturup aklına gelen her seçeneği değerlendirdi.

Görünen o ki, polise, Adalet Arayıcılarına güvenebileceğinden daha fazla güvenemezdi. Ne de olsa gerçek bir polis ve FBI ajanı Mason'ın planına uymuş ve web sitesini kapatması için ona yanlış bilgi vermişti. Kısa bir süre siteyi tekrar açmayı düşündü ama bu Mason ve Dalton'ın sorularına davetiye çıkaracaktı ve o yola girmeye ve konuşmalarını dinlediğini itiraf etmeye hazır değildi.

Kime güvenebilirdi? Asıl soru buydu. Ve aklına gelen tek bir kişi vardı. Kendisi. Tekrar saldırıya geçmeli ve neler olup bittiğini anlamak için bazı gerçek bilgiler, somut gerçekler elde etmeliydi. Peki bilgi neredeydi? Dalton'ın evine zorla girme girişiminden sonra, Orada bir şey tutma riskini göze alabileceğini düşünemiyordu. Eğer daha önce orada olsaydı, yerini değiştirirdi. Ama nereye?

Arayıcılar'ın karargahı.

Mantıklı olan tek yer orasıydı. O binaya girmesi ve sakladıkları her neyse bulması gerekiyordu. Bu kez Sampson dışındaki polisler, eğer onlara sağlam gerçekler getirirse ona kulak vermek zorunda kalacaklardı. İlilenmezlerse de basına giderdi. Birazcık ulusal ilgi Gatlinburg polisini mercek altına alırdı. İddialarını bir kez ve herkes için araştırmak zorunda kalacaklardı.

Peki içeri nasıl girebildi? Kısa süren hırsızlık kariyeri tam bir fiyaskoydu.

Sandalyesinde doğruldu. Tabii ya. Bu çok açıktı. Zaten bir davetiyesi vardı. Tek yapması gereken Dalton'la Arayıcılar'ın kulübesinde buluşmaktı, o da ona kapıyı açacaktı. Bilgisayarlar konusunda yardımına ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bunu içeri girmek için bir bahane olarak kullanabilirdi.

Ama ihtiyacı olan verilerle birlikte nasıl dışarı çıkabilirdi? Bilgisayar güvenliklerinin, Mason ve diğerlerine bir güvenlik uyarısı göndermeden bir flash belleğe herhangi bir şey kaydetmesine izin vereceğinden şüpheliydi. Ve bazı fiziksel dosyalarda suçlayıcı bir şey bulursa bir kutu klasörle ön kapıdan çıkıp gidemezdi. Bu bilgileri kaydetmek ve saklamak için başka bir yol bulması gerekiyordu.

Sorunun bu kısmının da aynı derecede kolay bir cevabı vardı. Birkaç numara öğrenmeden aylardır gözetleme yapmıyordu.

Ayağa fırladı ve Dalton'ın ona doğrulttuktan sonra geri verdiği silahını aldı. İçine dolu bir şarjör yerleştirdi ve yanındaki sehpanın üzerine koydu. Sonra yatak odasına yöneldi.

Düğmeli bir bluz, iğne iplik ve çok özel, çok pahalı bir düğme aldıktan sonra kanepeye oturdu ve ayaklarını yukarı çekti. Sonra gömleğin üzerine eğilerek diğerlerine neredeyse tıpatıp benzeyen yeni düğmeyi dikti. Ancak bu düğme Adalet Arayıcıları'nı alaşağı etme yeteneğine sahipti.

Kırılan kalbindeki hasarı iyileştirme gücüne sahip olmaması çok kötü.

On Altıncı Bölüm

Hayley park yerinin arka tarafından, Dalton'ın çalıştığı devasa kulübeye yakın park etmiş diğer araçları geçerek Blazer'ının ön camından baktı. Ağaçlar etrafı sarmış, binayı güzel Smoky Dağları'nın fonunda çerçeveliyordu. Her şey o kadar doğal ve normal görünüyordu ki, içeride yasadışı şeyler döndüğüne dair en ufak bir ipucu bile yoktu. Burada haince görünen tek şey o ve bluzunun düğmesi gibi duran küçük kameraydı.

Yere baktı ve gülünç derecede pahalı kameranın hâlâ orada olduğundan emin oldu. Televizyon dizilerindeki suçluların kullandığı o eski moda, beceriksiz kablolu kameralara benzemiyordu. Bu kamera kayıtları Bluetooth aracılığıyla Blazer'ındaki alıcıya gönderiyordu.

Tanıdık, güçlü bir motorun sesi onu doğruldu. Krikoyla kaldırılmış mavi bir Chevy pikap otoparka girdi. Dalton gelmişti. Tam zamanında. Uygun bir şekilde adlandırılmış Silverado'suyla onun birkaç sıra önüne park etti. Hayatını çizme ve kovboy şapkasıyla geçirmiş bir adam için mükemmeldi. Yine de buraya bir çiftlik sahibi olduğu Montana'dan taşınmıştı, bu yüzden şapka ve ayakkabı seçiminin dürüstçe yapıldığını varsaydı. O gerçekten bir kovboydu.

Stetson'ının renginin doğru çıkması çok kötü oldu.

Kamyonetten zahmetsizce indi, inmek için basamakları kullanma zahmetine katlanmadı. Her zamanki iş takımını giymemiş olması onu şaşırttı. Onun yerine, koyu renk trençkotunun eteklerinin altından görünen mavi kot pantolonunu rahatça giymişti.

Doğruca Blazer'ına yöneldi, belli ki otoparka girdiğinde onu görmüştü.

Kamera düğmesiyle oynadı, sonra kapısını itip açmadan önce derin bir nefes aldı.

Ona yardım etmek için elini uzattı. Teklifini görmezden gelmek istedi ama dün gece bu kadar iyi şartlarda ayrıldıktan sonra bu şüpheli görünecekti. Elini onun elinin içine koyduğunda, bu dokunuşun sıcaklığını ve yumuşaklığını doğrudan karnında hissetti. Asla onun olamayacağını bile bile neden bu adamı arzulamakla lanetlenmişti? Patronuyla onun "kaybolmasını" tartıştıklarını bilerek mi? O konuşmayı defalarca tekrarlamıştı.

Dün gece yatakta dönüp dururken aklına geldi. Tek yaptığı kafasını karıştırmıştı. Onu savunuyor gibi görünüyordu ama sonunda Mason'ın önerdiği şeyi kabul etmemiş miydi?

"Hayley? Kızarmış görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

Elini geri çekti ve ceketini düzelterek bu hareketini örtbas etmeye çalıştı. "Arabamın kaloriferini çok açmış olmalıyım. Ben iyiyim."

Sanki elini geri çekmemiş olmasını diliyormuş gibi, yakışıklı yüzünde bir hayal kırıklığı parıltısı belirdi. "Gelmene şaşırdığımı itiraf etmeliyim. İyi bir gece uykusundan sonra yine benden şüphelenmeye başlarsın diye düşünmüştüm."

Keşke bilseydi.

Ellerini omzundan sarkan çantasının askısında sıktı. "Tabii ki hayır. Burada olmaktan, gerçekten bir fark yaratma şansına sahip olmaktan memnunum."

Adamın araştıran bakışları, kızın onun rolünü anlayıp anlamadığını merak etmesine neden oldu. "Güzel. Kendini gergin ya da rahatsız hissetmeni istemiyorum."

O kadar rahatsızdı ki bir yanı çılgılık atarak ormana doğru kaçmak istiyordu. Ama ceketinin altından kot pantolonunun arkasına soktuğu tabanca ona kaçmak yerine kalması için güven verdi.

Dodge. "Dün karakoldayken buraya gelmemi isteyebilirdiniz."

"İlerlemeden önce ekipten onay almam gerekiyordu. Buraya öyle herkesin girmesine izin vermiyoruz. Müşteriler bile buraya kabul edilmeden önce araştırılmak zorunda. Birçoğu içeriyi asla göremiyor."

Yapıya doğru baktı. Gerçekten de çok büyük ve muhteşemdi. Sadece tek katlı gibi görünüyordu ama muhtemelen bir alt katı, hatta belki de bir bodrum katı olduğunu hayal etti.

dağın yamacında, buradaki çoğu kulübede olduğu gibi. Manzaralı bu gibi araziler çok pahalı olduğu için her parselde mümkün olduğunca büyük binalar inşa edilmiyordu, bu da genellikle geniş yerine yüksek bina yapmak anlamına geliyordu. Ancak bu kesinlikle genişti.

Bina otoparkın bir ucundan diğer ucuna kadar uzanıyordu. A-çerçevesi kalkanlar her iki uçtan dışarı uzanıyor, sallanan sandalyeler olsaydı davetkâr görünecek yüksek bir ön verandayı gölgeliyordu. Ancak sanki hiç kimse dışarıda oturmaya zahmet etmemiş gibi mobilyalardan tamamen yoksundu. Böylesine güzel bir yer için israf gibi görünüyordu.

"Ön tarafta tabela olmamasına şaşırdım. Sanırım bu, Mason'ın poliste bahsettiği gibi, ağızdan ağıza müşteri bulma yönteminle birlikte gidiyor. istasyonu."

Başını eğdi. "Tıpkı web sitesi işinizde olduğu gibi. Müşterilerinizi bariz reklamlar yerine kulaktan kulağa iletişimle elde ediyorsunuz. Değil mi?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Doğru.

Aynen öyle." Onu binaya doğru götürdü.

"Ekibinizde kaç kişi var?"

Çenesi bir an için gerildi. Eğer onu izlemiyor olsaydı, bunu fark etmeyecekti. "Normalde on iki. Artı Mason on üç yapar. Şu anda bir adam eksikiz. Ama tekrar toparlanacağız. Eninde sonunda."

"Bir adam mı öldü?"

Verandanın basamaklarının dibinde durdu. "Arayıcılarımızdan biri, Seth Knox, birkaç ay önce öldü. Arkadaşınızın öldürülmesinden kısa bir süre sonra."

Adamın bariz bir kederle örülü sözleri, kadının hiç düşünmeden elini dayanışma için adamın koluna koymasına neden oldu. "Kaybınız için üzgünüm. Bir arkadaşı kaybetmek zordur. Beklenmedik bir şey miydi?"

Gözlerinin içine bakmadan önce bakışları kızın kolundaki eline kaydı. "O öldürüldü. Bıçaklandı."

Keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım. Soyulmuş falan mı?"

Uzun bir süre onu izledi, sonra başını salladı. "Nasıl oldu da böyle hastalıklı bir konuya girdik? Hadi içeri girelim ve seni ekiple tanıştırmadan önce elli sentlik bir tur attırayım."

Onu merdivenlerden yukarı çıkardı. Kapının yanında, meraklı bir ayıyı, hatta içeri girmek isteyen bir grup azimli suçluyu bile kolayca dışarıda tutabilecek gibi görünen elektronik bir tuş takımı vardı. Ama herhangi bir tuşa basmak yerine elini tuşun altına bastırdı. Avuç içi izini doğrulayan bir biyometrik okuyucu olmalı, çünkü bir vızıltı duyuldu ve kapı açıldı. Geri adım attı ve onu içeri buyur etti. "Adalet Arayıcıları'nın ana üssüne hoş geldiniz."

Eşiği zar zor geçmişti ki şaşkınlıkla durdu. İçerisi kesinlikle dışarısı gibi değildi, ki bu utanç vericiydi. Kulübenin dış cephesinden hiçbir iz yoktu burada. Güzelim altın rengi kütükler alçıpanla kaplanmış ve soluk bir griye boyanmıştı. İçinde bulundukları oda Muhtemelen kırk fit genişliğinde ve bir o kadar da derinliğindeydi; altışarlı iki sıra halinde siyah metal masalar, siyah metalle çerçevelenmiş cam duvarlardan oluşan bir ağla ayrılmıştı.

Zemin halı kaplıydı, alçak tüylü, endüstriyel görünümlü gri bir halı.

Duvarlar. Her şey şık, modern ve endüstriyel görünüyordu; tipik bir dağ kulübesinin tam tersi.

"Beğenmediniz. Dur tahmin edeyim, çok mu modern? Dışarıyla uyuşmuyor, değil mi?"

"Havalı görünüyor, şehirdeki bir çatı katı ya da dönüştürülmüş bir depo gibi sanırım. Sadece beklediğim gibi değil. Kütüklerin doğal güzelliğini örtbas etmek utanç verici görünüyor."

"Bu Mason'ın işi. Kendince sebepleri var. Beni takip edin, size gerisini göstereyim."

Adam onu yanlarından geçirirken boş sıraları işaret etti. "Herkes nerede?"

"Konferans odası. Sabah toplantısı, ne üzerinde çalıştığımıza dair strateji belirleme."

Elini sırtının küçük kısmına koydu. Silahının darbesini hissedeceğinden endişelenerek geri çekildi. "Ne yapıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Özür dilerim. Seni kırmak istememiştim. Sadece takla atmadan önce seni o basamaklardan uzaklaştırmak istedim."

Ayağını yere koymak üzere olduğunu görünce şaşırarak yere baktı. Birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen bazı basamaklar sağa doğru kıvrılıyordu. Zeminin düz kısmı düz devam etmeden önce sola doğru garip bir kavis çizdi. "Vay canına. Bunu görmemiştim. Teşekkürler."

"Burada kendinize dikkat etmelisiniz. Zeminler eğimlidir ve beklenmedik şekilde dönebilir. Yakın durursanız iyi olursunuz."

Adam onu yer döşemesindeki rastgele gibi görünen bir başka değişikliğin etrafından dolaştırdığında, kadın başını salladı. "Kulübe neden bu şekilde inşa edilmiş? Görünüşe göre tehlikeli."

"Öyle. Kasıtlı olarak. Hepimiz binanın her santimini, tüm gizli kapıları ve gizli odaları biliyoruz." Adam göz kırptı ve kız onun şaka yapıp yapmadığından emin olamadı. "Işıkları kaybetsek bile karanlıkta sorunsuzca yürüyebiliriz. Başkaları için o kadar da değil. Bu bizim için bir güvenlik özelliği. Ortaçağda eski bir kalenin tüm tuhafıllıkları gibi. Davetsiz misafirler yerine kale sakinlerine avantaj sağlıyor. Ancak işler gerçekten kötüye giderse, binanın ön kısmına inecek ve onu kapatacak metal kepenkler var. Binanın arka tarafındaki kepenkler için bir sebep yok. uçurumdan sarktığı için kale. Erişilemez."

"Şato mu? Eviniz öyle görüldüğü için öyle olmasını beklerdim. Ama burası sadece bir kulübe, değil mi?"

Gülümsedi. "Tamam." Odanın sol ucunda durdu. Ama onu arka duvar boyunca sağa yönlendirmek yerine, elini başka bir tuş takımının altına bastırdı. Bir panel geriye kayarak kabinin arka tarafına doğru devam eden bir koridoru ortaya çıkardı.

Gizli kapılar konusunda şaka yapmıyordu.

İçeri adım attıklarında her şey değişti. Alçıpan, cam ve metal karışımı gitmişti. Kulübenin bu bölümü tam olarak dışarıdan hayal ettiği gibiydi. Altın rengi, kalın kütükler koridoru oluşturuyordu. Tavan ahşap kalaslarla kaplıydı. En sonda ise bir sanat eserini andıran bir parmaklık vardı. Destekleyici korkulukların her biri, kabuğun altındaki ahşabın güzelliğini ortaya çıkarmak için elle yontulmuş gibi görünen bir ağaç dalıydı.

Korkuluğun yanında ona katıldı ama iki adım kadar geride durdu.

Adam soru sorarcasına ona baktı. "Yaşam alanını görmek istemiyor musun? Aşağıda mı? Şu pencerelerden bakarsanız, bu galerinin alt katının ve aşağıdaki vadinin harika bir manzarasını görürsünüz."

"Hayır, hayır. Ben burada iyiyim." Zorla gülümsedi. "Her şeyi gayet iyi görebiliyorum. İki katlı muhteşem bir şömine. Yığma taş bayıldım. Çoğu insan nehir taşı kullanır. Ben hayranı değilim."

"Gerçekten solgunsun."

"Öyle miyim?" Bir adım daha geri çekildi. "Tur bitti mi?"

"Yükseklikler. Hepsi bu, değil mi? Yükseklikten korkuyor musun?"

Kendini aptal gibi hissederek gülmeye zorladı. "Hiçbir şeyden korkmayan biri için aptalca geldiğini biliyorum. Ama küçükken, yaklaşık on yaşındayken, diğer çocuklardan oluşan bir kulüple yürüyüşe çıktım ve tabii ki,

refakatçiler ve rehberler. Üzerinde bulunduğumuz patika son yağmurlar nedeniyle hasar görmüştü ama çökene kadar fark etmemiştik." Elini boğazına bastırdı, hatırlıyordu. "Elli metreden düştüm. Hayatta kalmamın tek nedeni Çünkü aşağı inerken düşüşümü yavaşlatacak kadar ağaç dalına çarpmışım. Kurtarma ekiplerinin beni almak için iple inebilecekleri bir helikopterin konumlandırılması beş saat sürdü."

Kız ne yapacağını anlamadan elini onun elinin içine aldı. Ama korkmak yerine kendini rahatlamış hissetti. Adamın eline sarıldı.

Ölümle burun buruna geldiği felaketin görüntüleri onu boğmakla tehdit ediyordu.

"Üç kaburgam, sol kolum ve her iki ayak bileğim kırıldı. Ve bunlar sadece kemik yaralanmalarıydı. Ondan sonra aylarca hastanede, rehabilitasyonda kaldım. Bu benim

Yükseklik korkusu ve hastane fobisini de pekiştirdi. O yerlerden birine bir daha girebilmek için ölümün kıyısında olmam gerekirdi."

"Bunu yaşadığın için üzgünüm." Onu kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Mantıklı yanı onu itmesi için çılgılık atıyordu. Ama kalbi ve vücudu onun dokunuşunu hava gibi arzuluyor ve Mason'la yaptığı konuşmayı yanlış anlamış olması gerektiğini söylüyordu. Başka bir açıklaması olmalıydı. Çünkü Mason ona karşı nazik, kibar ve acı verecek kadar tatlı olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Kuşkularına lanet okuyarak ona doğru eğildi ve kollarını onun beline doladı. Acınacak haldeydi. Bunu biliyordu. Ama onun sarılmasını hiçbir şey için reddedemezdi.

Her şey çok çabuk bitmişti ve ona bakmak için nazikçe onu geri itiyordu.

"Daha iyi misin?" Saçlarını nazikçe yüzünden geriye doğru topladı.

Yavaşça başını salladı. "Daha iyi." Çünkü gerçekten de öyleydi. Onun tarafından tutulmak sihir gibiydi. Geçmişin korkunç anılarını kovmuştu. Onu gelecekte koruyamaması çok kötü. Onun arkadaşı değildi, ya da Olmasını ne kadar çok isterse istesin, müstakbel sevgilisi değildi. Bunu kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı.

Bu şekilde düşünmesine ve hissetmesine neden olan şey tedirginliği ve yükseklik korkusuydu. Bir şekilde kafasını bulutlardan kurtarmalı ve ayaklarını tekrar yere sağlam basmalıydı. Kendisine verilen kanıt bulma görevine geri dönmesi gerekiyordu.

"Burada görülecek daha çok şey var," dedi. "Eğer tam bir tur isterseniz, söylemeniz yeterli."

"Kale şeyleri mi? Cıvata delikleri ve gizli odalar?" Sırıttı. "Kaleler hakkında bilgin var mı?"

"*Braveheart* ve *The Three Musketeers* filmlerini izledim. Oh, ve *Robin Hood*- Kevin Costner'ın oynadığı. Bu sayılır mı?"

"Kesinlikle olmaz. Sana daha düzgün bir kale eğitimi vermek için başka bir zaman çalışmamız gerekecek. Şimdilik konferans odasına geri dönelim ve seni ekiple tanıştırayım." Elini bırakmadan önce onun elini sıktı. "Beni takip et. Bastığın yere dikkat et. Sizi farklı bir yoldan geri götüreceğim. Bu bizi ana odanın diğer tarafına, konferans salonuna daha yakın bir yere götürecekt. oda."

"Kulağa hoş geliyor." Onunla birlikte döndü ve başka bir koridora yöneldi. Bunun her iki duvarında da tablolar ve resimler vardı. Bir tanesine hayranlıkla baktı

resimlerin önünden geçti ve fotoğraflardan birine boş boş baktı. Sonra tökezleyerek durdu. Geri çekildi ve fotoğrafa baktı; web sitesindeki müşterilerinden birinin fotoğrafıydı bu ama fotoğrafın altındaki isim yanlıştı.

Geri geldi ve onun yanında durdu. "Tanıdığınız biri mi? Bizi işe alma nedenini tam olarak hatırlamıyorum. Uzun zaman oldu." Resmin altındaki ismi işaret etti. Buster Thomas.

Kaşlarını çattı ve daha yakına eğildi.

"Onu tanıdın mı?" diye sordu.

Sanki vereceği cevap önemliymiş gibi, etraflarındaki hava gerginlikle yoğunlaşmış gibiydi. Neden ona bu kadar dikkatle bakıyordu? Ve neden Buster Thomas isminin onun için bir şey ifade edebileceğini düşünüyordu? Bir şey ifade etmiyordu.

Çünkü o resimdeki adam Buster Thomas değildi. Adı Todd Bartholomew'du ve son iki yıldır onun için çalışıyordu.

Yine bir şeyler ters gidiyordu. Bu kez içgüdüleriyle hareket ederek başını salladı. "Anladığımı söyleyemem. Yapmalı mıyım?"

Bir süre daha ona baktıktan sonra omuz silkti. "Tam olarak değil. Sadece birkaç saniyeliğine öyle görünmüştün."

Onu galeriye götürdü, resimleri gösterdi, yerel sanatçılar hakkında konuştu. Ama onun dikkatini çeken resimler değildi. Arayıcılar'ın müşterilerine ait olduğu iddia edilen fotoğraflardı. Ama birçoğu *onun* müşterisiydi. Ve her birinin altındaki isimler *yanlıştı*.

Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Duvardaki bir şeyi itmek için onun yanından geçti ve bir panel geri kayarak ana odaya geldiklerini ama diğer tarafta olduklarını gösterdi. Yürüme yolunda aceleyle ilerlediler, sola eğimli olduğunda sağa, sağa eğimli olduğunda sola adım atıyorlardı. Eğer onun her hareketini izlemeseydi kesinlikle düşerdi.

Kapalı bir kapının yanında durdu. "Konferans odası. Sizi görmeye hazırlar."

Endişeyle kapıya baktı. "Hazır olduklarını nereden biliyorsun?"

Gülümsedi ve kapıya vurdu, sonra da iterek açtı.

Konferans salonu neredeyse tamamen doluydu; kadın ve erkekler uzun dikdörtgen bir masanın iki yanında oturuyordu.

İçlerinden biri, koyu tenli, kıvrırcık siyah saçları beline kadar sarkan genç bir kadın, Hayley'i görünce bembeyaz bir gülümsemeyle ona baktı. Hayley şaşkınlık içinde kadının sandalyesinden kalkıp koşarak odanın diğer ucuna gidişini izledi.

"Sen Hayley Nash olmalısın. Sonunda sizinle tanışmak çok güzel. Ben Brielle Walker."

Hayley beceriksizce öne doğru bir adım attı ve diğer kadının ona sarılmasına izin verdi.

Brielle geri çekildi ve kolunu Hayley'ninkiyle birleştirdi. "Hadi ama. Mason ve Dalton takımla tanışacağınızı söyledim."

Kendini bir kâbusun ortasındaymiş gibi hissederken, durmaksızın konferans salonuna çekiliyordu.

On Yedinci Bölüm

Hayley konferans salonuna girdiğinde ortalık sessizleşti. Aralarında Brielle ve Dalton'ın da bulunduğu on bir kadın ve erkek saydı. Brielle onu çabucak sıktı ve "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. masanın ilerisindeki koltuğuna oturmadan önce.

Bir el ona doğru uzandı ve şaşkınlıkla sıçramasına neden oldu. Dalton onun için bir sandalye çekti.

"Sizi korkutmak istememiştim," dedi. "Ben ekibi tanıtırken oturmak ister misiniz?"

"Ben, ah, gerçekten herkesle tanışmaya gerek görmüyorum. Alınmayın. Sadece bilgisayar sorunlarınızda size yardımcı olmak istiyorum ve..."

Brielle'in arkasındaki duvarda asılı duran müşterilerinden birinin daha resmine şaşkınlıkla baktı. Kaç tane olmuştu bu? Altı mı? Yedi mi? Neler oluyordu?

Resme ve altındaki isme bakmaya devam etti. Yanlış isme. Bu bir test miydi? Ne de olsa onlar bir takımdı. Birlikte çalışıyorlardı. Tüm Arayıcılar onun kötü adam olduğunu mu düşünüyordu? Yanlış bir şey yapanın o olduğunu mu? Sözde müşterileri ona gerçek isimleri yerine takma isimler vermiş olabilir miydi? Ve bu fotoğrafların altında onların gerçek isimleri mi vardı? Yoksa tam tersi miydi?

"Sen iyi misin?" Kaşları endişeyle çatıldı.

İşaret etti. "Brielle'in arkasındaki duvarda asılı olan resimdeki kim?"

Brielle omzunun üzerinden baktı. "Timothy Hawkins. Neden?"

Hayır. Timothy Hawkins değildi. Parmaklarını avuç içlerine bastırdı, etine gömüldü.

Başka bir resim dikkatini çekti. Bu daha büyüktü, bir grup fotoğrafıydı. Mason Ford her zamanki gibi gülümsemeden ortada duruyordu. Sağında Brielle ve Dalton da dahil olmak üzere odadaki altı kişi ve masadaki dört adam vardı. Mason'ın solunda ise altı kişi daha vardı; aralarında iş kıyafeti içinde belli belirsiz tanıdık gelen, uzun sarı saçlarını at kuyruğu yapmış bir kadın da vardı. Eskiden savcı değil miydi ve birkaç yıl önce utanç içinde istifa etmemiş miydi?

Ama Hayley'nin midesini bulandıran şey bu değildi. Fotoğrafta masada olmayan bir adam vardı. Tanıdığı bir adam.

"Kim..." Sesi boğuk bir hırıltıyla çıktı. Boğazını temizledi ve resmi işaret etti. "Şu resim, en sağdaki adam. Kim o?" "Sana bahsettiğim Arayıcı," dedi Dalton. "Ölen kişi -Seth

Knox."

Suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı. "Sana karakolda gösterdiğim fotoğrafta o da vardı. Sen bitirmeden önce cama koyduğum son resim. görüşme."

Yavaşça başını salladı. "Evet. Öyleydi. Onu daha önce gördünüz mü?"

Silahına davrandı ve iki eliyle önünde tutarak geri çekildi. "Kimse kımıldamasın. Sakın bana yaklaşmaya cüret etmeyin. Hiçbiriniz."

Dalton bir adım öne çıktı.

Silahı ona doğru salladı, göğsüne nişan aldı. "Yapma. Yemin ederim ateş ederim."

"Sorun nedir, Hayley? Bu dostça bir toplantı. Neden bana silah doğrultuyorsun?"

Neredeyse boğuluyordu, sonra tekrar boğazını temizledi. Hepsi bu işin içindeydi, her ne ise, ona karşıydılar. Mantıklı olan tek açıklama buydu. Aksi takdirde, aklını kaçıırıyordu.

"Dostça mı? Siz de kimsiniz? Gerçekten mi? Arkadaşım değilsiniz. Ve siz kesinlikle iyi adamlar değilsiniz. İçinizden biri, bu Seth denen adam, benim bir fotoğrafımda var.

silah kaçakçıları ve uyuşturucu satıcılarını göstermiş. Onun gizli görevdeki başka bir Adalet Arayıcısı olduğuna inanmam gerekiyor, değil mi?"

Homurdandı. "Kendi suçlarını örtbas etmenin harika bir yolu, aslında onlarla işbirliği içindeyken suçluları yakalamaya çalışıyormuş gibi davranmak."

Dalton'ın gözleri büyüdü. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Başıyla Brielle'e sorduğu fotoğrafı işaret etti. "Diğer fotoğraftaki adam, müşterilerinizden biri, değil mi?"

Yavaşça başını salladı.

"Yine de geçen yıl onun ve şirketi için bir web sitesi hazırladım. Adı Brielle'in söylediği gibi değil. Adı Frank Johnson." Silah titremeye başladı ve onu sabitlemek için iyice konsantre olması gerekti. "Hepiniz bu işin içindesiniz, bu her neyse. Bir tür büyük komplo ya da onun gibi bir şey. Hepiniz bu işin içindesiniz, değil mi?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu. "Ne komplosu?"

"Buradaki, galerideki resimler. Bir, hatta belki iki resim tesadüf olabilir. Ama altı? Yedi mi? Asla olamaz. Bir şeyler dönüyor ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Anlamıyorum," diye ısrar etti. "Hangi resimlerden bahsediyorsun?"

Herkes dikkatle ona bakıyordu. Kendisini, saldırmak için bekleyen yılanlara bakan bir kuş gibi hissetti. Bir adım daha geri çekildi.

"İsimlerin hepsi yanlış," dedi. "Ve onlar senin müşterilerin olamaz. Onlar benim! Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Benimle bir tür çarpık oyun oynuyorsun."

"Sakin ol," diye ısrar etti Dalton. "Bunu konuşarak halledelim. Silahını indir ve _."

Alay etti. "Bethany'ye yaptığın gibi beni de kayıplara mı karıştıracaksın? Dün gece Mason'la böyle konuştunuz, değil mi? Kamyonunuzda benimle tartıştığınızda?"

Gözleri büyüdü. "Çanta. İçine bir dinleme cihazı koymuşsun." "Tanrıya şükür koydum. Artık gerçeği ya da bir kısmını biliyorum. Her şeyde haklıydım.

Bethany hakkında, senin hakkında." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve kederine teslim olmamak için dudağını ısırıldı. "Sana güvenmiştim Dalton. Dün geceki konuşmayı duyduktan sonra bile, bir şekilde yanlış anladığımı, senin kalbimin inanmak istediği iyi adam olduğunu umuyordum. vardır."

"Kalbine güven," dedi. "Bütün bunları açıklayabilirim. Silahını indir."

Kadın başını salladı, gözyaşları serbestçe akıyordu. Arkasından bir ses duyuldu.

Mason'ın odaya girdiği anda arkasını döndü. Bir el omzunun üzerinden uzandı ve silahı elinden aldı. Geri döndü.

Dalton'ın silahı masada oturan adamlardan birine verdiğini görmek için diğer tarafa baktı.

"Hayır!" Silahına davrandı.

Masadaki herkes kendi silahını çekti ve ona doğrulttu.

Dondu kaldı. Dalton donmadı. Diğerlerine bakarak onun önüne geçti.

"Kaldır onları," diye emretti, sesi sert ve odanın içinde yüksekti.

"Silahlı değil ve elindeki silah dolu bile değildi." Biraz tereddüt ettikten sonra silahlarını yavaşça kaldırdılar.

Hayley ona şaşkınlıkla bakarken, adam tekrar yüzünü ona döndü.

"Silahım doluydu. Dün gecedan sonra, dolu olmadan seninle bir yere gitmeye cesaret edemedim. Bu sabah birkaç kez kontrol ettim."

"Kulübeye girdiğinizde elinizdeki silah doluydu. Onu değiştirdim. Senin ve bizim güvenliğimiz için."

Ağzı açık kaldı. "Koridorda elini sırtıma koyduğunda mı? Silahları mı değiştirdin?"

Başını salladı.

"Nereden biliyorsun?"

"Blazer ceketini çıkarmana yardım ettiğimde ceketinin altındaki şişkinliği gördüm."

Acımasızca küfretti. "Şimdi ne yapacaksın? Beni öldürecek misin?"

Derin bir iç çekti ve onun yanından geçip hâlâ bir şey söylememiş olan Mason'a baktı.

"Doğruyu söyledi," dedi Dalton. "Hepsinin kendisini web sitesi kurmak için tuttuğunu ve isimlerinin resimlerin altında listelediğimiz sahte isimlerden farklı olduğunu itiraf etti. Takım fotoğrafında Seth'i işaret etti. Eğer o bu işin içinde olsaydı, bunların hiçbirini kabul etmezdi. Blöf yaparak yoluna devam ederdi."

Dalton onu mu savunuyordu?

Bakışları Mason'a dikilmişti, sanki kaderi onun dengesine bağlıydı. Öyle miydi?

Mason her zamanki gibi asık suratlı ve soğuk görünüyordu ama sanki gizli bir anlaşmayı kabul etmiş gibi başını salladı. "Hadi yapalım şu işi."

"Ne yapacağım?" diye sordu. "Lütfen. Biri neler olduğunu açıklasın."

Dalton'ın bakışları sempati ile doldu. "Birkaç dakika içinde tüm cevaplarınızı alacaksınız. Ve güvendesin, söz veriyorum. Korkman için hiçbir sebep yok."

"Buradan gitmek istiyorum." Kapıya doğru adım attı. Mason onun yolunu kesti.

Kollarını onun beline doladı. Dalton'ın çenesi gerildi. "Herkes dışarı."

Hayley duvara yaslandı, kendisi ve Dalton hariç herkes odadan çıkarken kendini başka bir boyuttaymış gibi hissediyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı, gıcırdayan dişlerinin arasından daha yüksek bir ses çıkaramıyordu.

"Ne istiyorsan onu istiyorum," dedi. "Gerçeği istiyorum." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seth Knox. Sana öldüğünü söylemiştim. Öldürüldü ve iki eli de kesilerek sakat bırakıldı. Cesedi tanınmayacak şekilde yanmıştı. Sadece DNA

o olduğunu kanıtladı. Hâlâ onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyoruz. İlk gerçek ipucu bardan aldığınız resim oldu. Bunu görünce ölümünün üzerinde çalıştığımız uyuşturucu ve silah kaçakçılığı davasıyla ilgili olabileceğini düşündük."

Çok samimi görünüyordu. Ama ona tekrar nasıl güvenebilirdi? "Ben bütün bunların neresindeyim? Sen ve Mason kulübemden ayrıldıktan sonra kamyonunuzda sanki ben bir suçluymuşum gibi konuştunuz."

"O kısım biraz karışık. Dize getirmeye çalıştığımız suç örgütü, insanları öldüren ve bundan zevk alan, her cinayette kartvizitini bırakan biri tarafından yönetiliyor. Kim olduğunu bulmak ve başka biri daha öldürülmeden önce onu durdurmak için çaresiz durumdayız. Konu başlıklarından biri takip etmeye çalıştığımız gizli web sitesi sayfaları ile ilgilidir. Müşterileriniz için oluşturduklarınız gibi."

Bakışları duvardaki resimlere kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Müşterilerim. Bu katille bağlantıları var mı?"

"Öyle olduğuna inanıyoruz, evet. Yakaladığımız her uyuşturucu ve silah kaçakçılığı şebekesi üyesinin sonuçta kime rapor verdiğini bulmaya çalışıyoruz. İzini sürdüklerimizin hepsinin ortak bir noktası vardı. Her birinin. Web siteleri aynı kişi tarafından tasarlandı. O kişi sizsiniz, Hayley. Bu yüzden Mason ve diğerleri şüpheleniyor. Bazıları ipleri senin elinde tuttuğuna, onların suç ağına gönüllü bir katılımcı olarak dahil olduğuna inanıyor."

Şiddetle başını salladı. "Hayır. Hayır, bunu asla yapmam." "Sana inanıyorum."

"Ne?"

"Sana inanıyorum. Ama senin masum olduğunu kanıtlamalıyım ki ekibin geri kalanı da bu fikre katılsın."

Boğazından histerik kahkahalar yükseldi. "Bu çok zengin. Suçlu olduğunu kanıtlamak için aylardır seni gözetliyorum. Ve şimdi sen bana tüm Arayıcıların benim suçlu olduğumu düşündüğünü ve senin de suçlu olmadığımı kanıtlamaya çalıştığını mı söylüyorsun? Söylediğin bu mu?"

"Öyle. Başından beri, benim sizin hedefiniz olduğum kadar siz de bizim hedefimizdiniz. Neler bildiğinizi ve suç ağına ne kadar dahil olduğunuzu öğrenmeye çalışıyorduk."

Titrek bir nefes aldı. "Bu, duvardaki resimler, onlar ne, bir tür test miydi?"

Başını salladı. "Çocukça, biliyorum. Ama tehlikede olan çok şey var. Mason, ekip seninle tanışana ve sana güvenip güvenmeyeceğimize karar verene kadar bilgisayar sistemimize girmene izin verme riskini almak istemedi. Hadi gel. Beni takip edin. Tüm sorularınız cevaplanmak üzere. Ve söz veriyorum, kimse size zarar vermeyecek." Elini uzattı.

Geri çekildi. "Mason beni ortadan kaldırmak istiyor."

Çenesi gerildi. "Bunu da açıklayabilirim. Daha önce açıklayamıyordum. Ama tüm bu kurnazlıklardan bıktım ve zamanımız tükeniyor. Birbirimize karşı değil, birlikte çalışmaya başlamalıyız." Odanın diğer ucuna, sağlam bir duvara doğru yürüdü.

Adam elini duvara bastırduğunda ve bir panel kayarak açıldığında bile şaşırmadı. Ama onu takip etmek yerine, daha önce geldiği konferans odasının kapısına koştu. Kilitliydi. Özel bir tuş takımı ya da elini koyabileceği bir yer göremedi. Sadece diğer taraftan kilitlenen eski moda bir düğme. Bu garip değil miydi? Ne yapıyorlardı, asi müşterileri buraya mı kilitliyorlardı?

Belki tekmeleyebilirdi. Eğer içi boş bir iç kapıysa, o kadar güçlü olamaz. Oldukça kolay açılacaktır.

Omzunun üzerinden bir bakış ona bunun anlamsız olacağını söyledi. Onu durduracaktı. Omuzları çöktü. Şimdilik pes etti ve tünele benzeyen bir yerde onu takip etti.

Tüm bunlar olurken, bu kadar aptal olduğu için, kendini koruyabileceğini düşünerek buraya geldiği için sessizce kendini azarladı. Yarın Bethany'nin cesedini buldukları gibi onun cesedini de bir çukurda mı bulacaklardı?

Koridorun sonunda başka bir panel açıldı. Onu bir sonraki odaya kadar takip etti, sonra dondu kaldı. Görünüşe göre şatoları seven tek kişi Dalton değilmiş. Bu devasa oda, ultra-modern cam ve metal binalara benzemiyordu. Ana oda. Arka taraftaki kulübe gibi değildi. Taş zeminlerden taş duvarlara ve titrek apliklere kadar her şeyiyle bir Ortaçağ şatosuydu.

Ama onu hayrete düşüren odanın ortasıydı. Yine taştan yapılmış, üzerinde özenle işlenmiş oymalar bulunan devasa yuvarlak bir masa vardı. Arka duvar boyunca uzanan yarım daire şeklindeki bilgisayar monitörleri masaya bakıyordu. Orada oturan insanlar vardı ve hepsi ona bakıyordu. Ekipten Mason da dahil.

Masadaki oymalar bir vagon tekerleğinin telleri ya da bir pastanın dilimleri gibi yayılıyordu. Her kişinin önünde oyulmuş bir üçgen vardı,

Masanın kendi bölümünü, bir isim gibi görünen bir şeyle kordon altına alıyordu. İsimleri mi?

Dalton onu orada bırakıp koltuklardan birine oturdu ve sadece bir koltuk boş kaldı. Onun için mi?

Kaçmak istedi ama çok meraklıydı. Buranın ne olduğunu bilmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Titrek bacakları üzerinde kendini ilerlemeye zorlayarak, boş sandalyenin önündeki masanın üstüne kazınmış yazıyı okuyabilecek kadar yaklaşıp durmadı.

Seth Knox.

İsminin altında bir ibare vardı: *Çiftlik Sahibi.*

Yavaşça masanın etrafında döndü. Kimse onu durdurmak için bir hamle yapmadı. Her ismi, altına kazınmış her cümleyi okudu.

Dalton Lynch, Kovboy. Brielle

Walker, Polis.

Bryson Anton, Profilci. Han

Li, Özel Ajan.

Daha fazla isim, daha fazla takma ad? Bir Arayıcı olarak ana işlevlerini mi tanımlıyorlar? Ya da takıma katılmadan önceki geçmişlerini mi?

İz Sürücü.

Dedektif.

Savcı. Denizci.

Avukat.

The Bodyguard.

Yargıç.

Kocaman yuvarlak bir masa. On iki, liderlerini de sayarsa on üç kişilik.

Mason'ın önüne kazınmış özenli yazıyı okudu. İsminin altında *Şef* olarak *oyulmuştu*. Ama onu gerçekten bir tavşan deliğine düştüğüne ikna eden, ilkinin altındaki ikinci unvandı.

Kral Arthur.

Dalton'a doğru döndü ve cevabı zaten bildiğinden korkmasına rağmen soruyu sordu. "Burası neresi?"

Ağzının köşesi yukarı doğru eğildi. "Hayley Nash, Camelot'a hoş geldin."

Kapıya doğru fırladı.

On Sekizinci Bölüm

Hayley tünelde gözden kaybolurken Dalton derin bir iç çekti. "Bir koşucumuz var." Brielle'in geniş sırtışı ona doğru parladı.

"Bu konuda bu kadar neşeli görünmene gerek yok," diye homurdanırken önündeki masaya bastı ve bilgisayar tableti açıldı. Bazı komutlar yazdı ve binanın içindeki kameralar bilgisayar ekranını doldurdu.

"Nerede o?" Bryson sandalyesini Dalton'inkine yaklaştırarak sordu.

"Konferans odasının kapısını kırmaya çalışıyor."

Mason önündeki tablete dokundu. "Sampson videoyu hazırladı mı?"

"Öyle."

"Şimdilik Bayan Nash'in gitmesine izin verin. Yapacak işlerimiz var."

Bryson, Dalton'la hayal kırıklığı dolu bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra sandalyesini yerine kaydırıldı.

Dalton bazı komutlar yazdıktan sonra Hayley konferans odasından çıkıp ön kapıya doğru koşarken ekranı izledi. Dalton kilidi açmadan önce birkaç kez denedi.

Arkasına, sonra da kameraları arar gibi tavana bakarken duyduğu şüphe gibi şaşkınlığı da hissediliyordu. Ama beklemedi. Tekrar koşmaya başladı, verandadan atladı ve

Çimlerin üzerinden park yerine doğru. Kısa süre sonra Blazer'ına binmiş, tekerlekleri gıcırdayarak dönmüş ve hızla yola koyulmuştu.

Sonuç olarak, Mason'ın onu buraya getirme planı tıkr tıkr işlemişti. Dehşete kapılıp kaçtığı kısım hariç. Geriye dönüp baktığında, konferans salonunda ona daha fazla zaman tanımalı, onu büyük salona götürmeden önce bazı şeyleri açıklamalıydı. Şatoyla ilgili daha önceki yorumlarından sonra, yuvarlak masayı ve taş işçiliğini görünce duyduğu heyecanın onu bilgisayar monitörlerinde diğer her şeyi açıklayacak bilgileri getirmesine yetecek kadar uzun süre orada tutmaya yeteceğini düşünmüştü. Bunun yerine, onu ölesiye korkutmuştu. Tünelin kapısına baktı ve onun peşinden gitmeyi düşündü.

"Dalton? Durum raporu," diye seslendi Mason.

İçini çekti ve ekranına geri döndü. "İşler yolunda gitmezse ne olacağını tahmin ettiğimiz gibi, Hayley az önce evinin önünden geçti ve kasabaya doğru ilerliyor." Bryson'ın binalarına girdikten sonra Hayley'nin Blazer'ına yerleştirdiği takip cihazından bir bip gösteren sokak haritasını açtı. "Şu anda Gatlinburg Polisi'ne doğru gidiyor. Sampson'a mesaj attım. O hazır."

"Sonra tekrar kontrol et. Jaxon, ilk sen kalkıyorsun. Bize bilgi ver."

* * *

Dalton diğerleriyle olan işlerini tamamlayıp Gatlinburg Polisi'ndeki Dedektif Sampson'dan bilgi aldıktan sonra Hayley'nin evine gittiğinde öğleden sonra olmuştu. Kamyonetini ön tarafta durdururken, küçük kiralık kulübenin hüzünlü, köhne dış cephesini inceledi. Uzak ve izole bir yerdi. Hayley'nin burada tek başına, savunmasız bir halde olmasından hoşlanmamıştı.

Kamyonetten atladı ve ön kapıya doğru yöneldi, kapı o ulaşmadan açıldığında şaşırmadı. Kamyonetinin motoru pek sessiz sayılmazdı, bu yüzden gizli görevdeyken hiç kullanmazdı. Onu şaşırtan şey, kadının elinde bir bıçak ya da silahını aldığı için kafasına vurmak için bir şömine demiri bile olmamasıydı. Bunun yerine kalçasını kapının pervazına yaslamıştı, bir elinde bir şişe viski, diğerinde kehribar rengi sıvıyla dolu bir shot bardağı sallanıyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerinden bunun ilk kadehi olmadığını anlaşıyordu.

Ona doğru eliyle işaret etti. "Sen hangisisin? Lancelot mu? Sör Galahad? Bütün mesele buydu, değil mi? Yuvarlak masa şövalyeleri. Camelot. Bekle, bahse girerim sen kötü şöhretli kara şövalyesin, gerçek bağlılığı olmayan, kötü, kötü çocuk. Stetson'lı asi bir şövalye." Kıs kıs güldü ve tüm kadehi bir dikişte geri fırlattı, sonra da koluyla ağzını sildi.

"Bunu nasıl yaptınız, Sör Şövalye?" diye mırıldandı. "Ofis binanızın içindeki kayıtlarımı nasıl sildiniz?"

Bir elini kapının üzerine koydu ve yere düşmeden önce onu yakalamak zorunda kalıp kalmayacağını merak etti. Bayılmaya hazır görünüyordu.

"Eee?" diye sordu. "Devam et, Dalton. Bana anlatabilirsin." Viski şişesini kaldırdı. "Ve iyi eski Jack Daniels burada." Kıkırdadı. "Nasıl yaptın bunu?"

Ona cevap verme şansı vermeden, "Karakolda bir kargaşaya neden olduğumda ve iddialarımı kanıtlamak için kayıt cihazımı çıkardığımda ve tek gösterdiği kar olduğunda şaşkınlığımı hayal edin. Bilirsiniz, elektronik kar, kayıt cihazınızın hiçbir şey kaydetmemesi gibi. Aydınlatın beni, Sör Şövalye. Bunu yapmak için nasıl bir numara çektiniz?"

Kadın viskiyi doldururken yüzünü buruşturdu ve sonra bir kadeh daha viski fırlattı. "Binamızın ofis kısmı, temelde ön kısmı, arka ve alt kısımdaki yaşam alanları değil, birkaç çentik yukarı kaldırılmış bir Faraday kafesi."

Ayaklarının üzerinde yalpaladı. "Adil bir ne?"

"Faraday kafesi. Konsept, bir kafes, bir kutu ya da bizim durumumuzda, kabinin üst katının çoğunu inşa etmektir, böylece hiçbir elektronik sinyal içeri veya dışarı giremez. Ama biz bunu yeni bir seviyeye taşıdık. Öyle inşa ettik ki içerideki elektronik cihazlar en azından geleneksel anlamda işe yaramaz hale geldi. Özel kalkanlı yeraltı hatlarına bağlanmadıkları sürece çalışmazlar. Cep telefonları, küçük casus kameralar Camelot'ta çalışmaz. Büyük salonda kullandığımız bilgisayar tabletleri bile kablosuz çalışmıyor. Camelot'ta kullandığımız küçük

Her bir tabletin arkasına takılan ve yuvarlak masadaki iğne büyüklüğündeki deliklerden geçen filamentler. Bu da onları ana bilgisayar sistemine bağlıyor." İçeriye işaret etti. "Konuşmamıza devam etmek için oturmayı tercih etmez misiniz?"

"Alçıpan," dedi onun önerisini görmezden gelerek. "En üst katın bu kadar endüstriyel görünmesinin nedeni bu. Sinyalleri sıkıştıran tüm katmanları kapattınız. Patronun bu yüzden o muhteşem kütüklerin üzerini örttü. Adi herif."

"O kadar çekici değil. Ama etkili."

"Peki ya benim küçük kameram? Onun bende olduğunu biliyor muydun?"

"Evet. Ön kapıda elektronik tarayıcılar var. Siz bakmıyorken Brielle bana işaret etti."

Başını iki yana salladı. "Vay be. İyi bir insana benziyordu. Yapamam Bir kitabı ya da yuvarlak masa şövalyesini gülümsemesine bakarak yargılayabilir misin?" Başını tekrar salladı, sonra devrilmeye başladı.

Onu sabitlemek için belinden tuttu. Kız elini tokatladı ve adam ancak kızın düşmeyeceğinden emin olduktan sonra elini geri çekti.

"Brielle ona iyi dediğinizi duyarsa muhtemelen aşağılanır. Bu, yansıtmak için çok çalıştığı kötü şöhretine zarar verebilir." Gülümsedi. "Ama insanları önemsiyor, yoksa orada çalışmazdı. O sadece işini yapıyordu, hepimizi koruyordu."

Gözlerini devirdi. "Her neyse. Dağdaki o kafes şeyiyle, gitmemi engellemek için neden peşimden gelmediğini anlayabiliyorum. Polise gidersem elimde hiçbir şey kalmayacağını biliyordun. Çılgın hikayemi dinleyip deli olduğumu düşüneceklerdi. Planınız buydu, değil mi? Beni itibarsızlaştırmak istedin."

Arkasından oturma odasına doğru el salladı. "Gitmemiz gerekmiyor mu-"

"Dedektif Sampson," dedi elindeki viski şişesini göstererek. "Şimdi o, pastanın üzerindeki krema, her şeyi senin lehine çeviren son damlaydı. Onu hatırladınız mı? Sen ve patronun, sözde özel tim ve senin mazeretin hakkında bana yalan söylemesi için onu evime gönderdiniz. Resepsiyon çavuşunun dağa çıkıp seni adam kaçırmaktan ve aklımıza gelebilecek diğer suçlamalardan tutuklamasını sağlamaya çalışırken lobideki kargaşayı duydu. Önce benimle daha önce tanıştığını inkar etti. evime geleceğini söylediğimde tam bir kaçtı. Sonra da beş dakika önce ofisinden ayrıldığından beri seninle dağda olmamın mümkün olmadığı konusunda ısrar etti. Bunu kanıtlamak için elinde bir video bile vardı. Ne yapıyorsun?"

Kadının verandaya döktüğü viskiden kaçınmak için geri adım attı. "Benim fikrimdi, evet. Ama bunu ayarlayan Jaxon'dı. Eski bir deniz piyadesi, güvenlikte çalışmış ve video ile ilgili her şeyde becerisi var."

Omuzları çöktü. "Tabii ki bir video uzmanınız ve bir polisiniz var."

"Sampson rüşvet almıyor. O polis departmanındaki müttefiklerimizden biri ve bürokrasi ve ömür boyu politikacılar doğru olanı yapmamıza engel olduğunda bize yardımcı oluyor. Ve bunun için ona ödeme yapmıyoruz. Bize yardım ederken yaptığı masrafları karşılamak için bile para almayı reddediyor. İyilik satın alıyormuşuz gibi görünmesini istemiyor."

"Bana kılı kırk yarmak gibi geliyor."

Omuz silkti.

"*Biz deyip* duruyorsun. Yuvarlak masa şövalyelerini mi kastediyorsun? Değil mi?"

Başını eğdi ve kızın teninin ne kadar yeşile döndüğünü fark etti. "Tüm bu Camelot olayının eğlence için olduğunu biliyorsun, değil mi? Orayı güvence altına almak için kale hileleri kullanmak dışında ciddiye almıyoruz."

"Ciddiye almıyor musun? Evinizin kuleleri var! Hem de iki tane."

Evi Mason'dan satın aldığını açıklama zahmetine girmedi.

Çünkü üzerinde oturduğu araziye çok seviyordu. Patronu, bu araziye

kale hayranlığı. Kuleleri inşa eden ve dışını taşla kaplayan oydu.

"Bana ciddi göründü," diye devam etti. "Gerçekten pahalı bir taş masa olduğu kesin. Ve sadece on iki sandalye, tabii Arthur'u saymazsak."

"Masaya Arthur ismini kazımamız ona yaptığımız bir şaka. Bundan hoşlanmıyor, Mason denmesini tercih ediyor. Artık içeri girip soğuktan kurtulabilir miyiz? Dudakların morarıyor ve içtiğin viskiyi kaybetmek üzere olduğuna eminim."

"Kim bu işin içindeydi?" diye sordu. "Tüm Camelot mu?"

İki kolunu da kapının çerçevesine dayadı, üzerine atılmayacağını umuyordu. Ama daha çok kızın yere düşeceğinden endişeleniyordu ve onu yakalamak için hazır olmak istiyordu. "Mason, Dedektif Sampson, birkaç kişi daha. Bak, tüm bunlar için üzgünüm Hayley. Gerçekten üzgünüm. Ama pek çok ipucu senin davamıza dahil olduğunu gösterdiğinden, kendimizi korumamız, yetkililere gitmen durumunda seni itibarsızlaştırmaya hazır olmamız gerekiyordu - ki gittin."

Shot bardağına biraz daha viski doldurdu ama viskinin çoğu bluzuna ve kot pantolonuna damladı. Gömleğini sildi, sonra birkaç derin nefes aldı.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Nasıl yapacağını anlayamıyorum."

Eliyle yine viski şişesini işaret etti. "Biliyor musun, Dalton? Sen tanıdığım en yakışıklı seri katilsin."

"Pek iltifat sayılmaz. Dur, senin için şu şişeyi alayım." Adam şişeye uzandı ama kadın onu geri çekti. Momentumu onu geriye doğru sürükledi ama bir şekilde dengesini korudu.

"Jack'e dokunma. O ve benim işimiz henüz bitmedi. İçeri gel, tatlı çocuk. Dışarı soğuk." Kıkırdadı. "Burası hiç sıcak değil ki."

Kız, yatak odaları ve banyolara giden koridor olduğunu tahmin ettiği yere doğru ilerlerken Dalton kapıda kararsız bir şekilde durdu. Onu yalnız bırakırsa iyi olacak mıydı? Ne kadar sarhoş olursa olsun, içeri girmek iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

"Çabuk ol ve kapıyı arkandan kapat," diye seslendi arkasına dönmeden. Açıklıktan geçerek gözden kayboldu.

Dalton doğruldu ama içeri girmek yerine kapıyı kapatmak için kapı koluna uzandı. Kız ayıldığında geri gelecek ve onunla tekrar konuşmaya çalışacaktı.

"Vay canına," diye mırıldandığını duydu hangi odadaysa. "Zemin neden hareket ediyor?"

Gürültülü bir gümbürtü duyuldu ve ardından camın kırılarak yere çarptığı o eşsiz ses duyuldu.

"Jack! Oh, hayır. Jack. Bekle, bu kadar kan nereden geldi?" Dalton küfretti ve içeri koştu.

On Dokuzuncu Bölüm

Dalton koltukta kaykıldı, Hayley kıvranıp doğrulmaya çalışırken bacaklarını kucağında tuttu. Kırık viski şişesinin kalın ve keskin parçaları sol baldırını keserek daha önce giydiği kot pantolonu delmişti. Yarasıyla ilgilenebilmek için kotu kesip ona bir şort giydirmek zorunda kalmıştı. Ama banyoda bulduğu ilk yardım çantasından yaptığı bandajın üzerine baskı yapmaya çalışmak neredeyse imkânsızdı. Onu sabitlemesi için yeterince uzun süre hareketsiz kalmayacaktı.

Yanındaki minderin üzerinde duran ilk yardım bandına uzandı. Kadın bir kez daha bandı çekip aldı ve kıkırdarak kolundan tutup oturur pozisyona getirdi.

"Siz harika bir doktorsunuz, Sör Şövalye. Çok nazik ve tatlısınız." Göz kırptı ve bacağına görmeye çalışarak yana doğru kayd. "Vay canına. Oda yine hareket ediyor."

Küfretti ve kızın kolunu tutarak sehpa çarpmasını önlemek için kendisine doğru çekti. "Uzan ve kıpırdama ki bandajını sabitlemeyi bitirebileyim. Ve bandı kapmayı bırak." Bandı kadının elinden çekip aldı.

Yerine çöktü ve kollarını kavuşturdu. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Evet, biri kan kaybından ölmek üzereyken ciddi bir adam olma eğilimindeyim."

Gözleri irileşti. "Birinin kanaması mı var?" Sarsılarak doğruldu, göğüsleri adamın koluna yaslandı.

Dişlerini sıktı ve bu sefer o kadar nazik olmayan bir şekilde onu itti. "Kal." Nefes nefese kaldı. "Ben köpek değilim!"

"Belli ki hayır. Köpeklerim senden çok daha iyi düşünür." Ertelemesinin uzun sürmeyeceğini bildiğinden, kız yatarken bandajı sabitlemek için acele etti.

Kıkırdadı, öfkesi unutulmuştu. Sonra gözleri dehşet içinde açıldı. "Oh, hayır!"

Bir nefes üfledi. "Bu sefer ne oldu? Viskinin bittiğini hatırladın mı?"

Kaşlarını çattı. "Ne? Ben mi? Sen mi içtin?"

Gözlerini devirdi. "Şişeyi koridorda düşürüp sonra da camın üzerine düştüğünüzde zemininiz kırıldı." Camın üzerine bir parça daha bant yapıştırdı.

Gazlı bez. Taze kan çoktan onu lekelemişti. Üzerindeki el havlusunu aldı. Yanındaki yastığı alıp bandajın üzerine bastırdı. "Hareketsiz kalmalısın Hayley, yoksa kanama durmayacak." Başını iki yana salladı. "Muhtemelen dikişe ihtiyacın var. Seni hastaneye götürmeliyim ve-"

Onun kolunu tuttu. "Sana söyledim, hastane yok." "Korkunu anlıyorum ama-"

Öfkeyle kollarını kavuşturdu. "Ben hiçbir şeyden korkmuyorum." Kaşlarını çatı. "Sen neden buradasın? Jack nerede?" Gözleri büyüdü. "Neden bacaklarım senin kucağında? Ve neden bana tutunuyorsun?"

Aynı konuşmayı daha önce yapmamış olsalardı öfkesi komik olabilirdi. İki kez. Sarhoş Hayley bir düşünceyi birkaç dakikadan fazla tutamazdı.

Koridorda düştüğünü ve ona yardım etmeye çalıştığını anlatarak yeniden başladı. Ama o kıvranmaya devam etti.

"Aman Tanrım, Hayley. Kanamayı durdurabilmem için hareketsiz kalamazsan, istesen de istemesen de ambulans çağırmak zorunda kalacağım."

Nefes nefese kaldı ve kendini kanepeye yaslayarak ona incinmiş bir bakış attı. "Adil oynamıyorsun."

"Ben oynamıyorum. Eğer bu kanamayı durduramazsam, hastaneye gideceğiz. Şimdi kımıldama."

Kıpırdamadan durdu, gözleri aniden dökülmemiş yaşlarla parladı. "Küçük bir kızken o gün düşen tek kişi ben değildim. Bazı arkadaşlarım da düştü." Titremeye başladı ve onun koluna sarıldı. "Ama hayatta kalan tek kişi benim. Beni hastaneye gönderme, Dalton. Lütfen. Ölmek istemiyorum."

"Oh, Hayley. Neden bana arkadaşlarından bahsetmedin? Merak etme. Seni hastaneye götürmeyeceğim. Ama sakın olmalısın. Ve ölüm hakkında konuşmayı kes. Benim gözetimimde kimse ölmeyecek."

Kızın gözlerindeki kederli bakış adamın yüreğini burktı.

"Beni ortadan mı kaldıracaksın Dalton? Kaybolmak istemiyorum."

Yüzünü buruşturdu ve başını eğdi, kamyonetine yaptığı o konuşmadan binlerce kez pişmanlık duydu.

"Dalton? Bana cevap vermedin."

"Hayır, tatlım. Seni ortadan kaldırmayacağım. Mason da öyle." "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

"Dalton?"

"Evet?"

"Bana tatlım mı dedin?"

"Sarhoşsun, Hayley. Beni yanlış duyduğuna eminim. Sadece sakın ol. Sanırım kanama neredeyse durdu."

Birkaç dakika sonra, bandajı kontrol etmek için elini dikkatlice kaldırdı. Sızan kan şimdi koyuydu ve kuruyordu. Nihayet. Kanama durmuştu.

Hastaneye gitmek zorunda kalmayacakları konusunda onu rahatlatmak üzereydi. Ama buna gerek yoktu. Mışıl mışıl uyuyordu.

Ve bir melek gibi görünüyordu.

Kalın siyah saçları, uykuda rahatladığında narin, neredeyse kırılgan görünen oval bir yüzün etrafında toplanıyordu. Dolgun pembe dudakları her nefes çekişinde usulca aralanıyor, sanki onu daha yakına çağırıyor, tadına bakması için cesaretlendiriyordu

göründüğü kadar lezzetliydi. Öfkeliyken ve suçlamalar savururken fiziksel özelliklerini görmezden gelmek zor değildi. Ama uyurken, bacakları adamın kucağında, o kadar kadınsı ve tatlı görünüyordu ki, bu tam bir işkenceydi.

Onu istiyordu. Gerçekten, umutsuzca onu istiyordu.

Ama onun da kendisini isteyeceği bir senaryo hayal etmeye çalıştığında, İkisinin arkadaş bile olabileceği bir yerde, zihni bomboş kaldı. Bu mümkün görünmüyordu. Aralarında cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Çok fazla şüphe. Ve bunlar çözülene kadar, ne onun ne de kendisi için geleceğin ne getireceğinden emin değildi. Kim haklı olursa olsun, hiçbir şey kesin değildi.

Parmaklarının altındaki sıcak, pürüzsüz tenini hissedince baldırını okşadığını fark etti. Küfrederek elini geri çekti. Sonra iki kolunu da kanepenin arkasına uzattı ve başını minderlere yasladı.

Yirminci Bölüm

Dalton güneşin panjurlardan içeri girmesiyle uyandı. Gözlerini korumak için elini kaldırmaya çalıştı ama hareket edemedi. Sıcak ve yumuşak bir şey kolunun üstündeydi ve onun da üstündeydi. Gözlerini açtı.

Aman Tanrım. Kanepede sırtüstü yatıyordu ve Hayley de onun üzerine yayılmıştı. Gece bir ara içlerinden biri trençkotunu battaniye gibi üzerlerine çekmişti. Ama buna rağmen ve Hayley'nin tatlı kıvrımları onun sert açıklarına yapışmışken bile donuyordu. Havada nefesini görebiliyordu. Kulübenin içinde.

Isıtıcı bozulmuş muydu? Dün gece geldiğinde hava serin görünüyordu ama kızın kan kaybından ölmesini engellemekle o kadar meşguldü ki ısıtıcıyı kontrol etmeyi unutmuştu.

Bir şeyler mırıldandı, yumuşak dudakları adamın boynunda gezindi. Titredi ama soğuktan değil. Odadaki soğuğa rağmen terlemeye başladı. Ve kadın bacağına ona doğru kaydırıldığında, adamın alt yarısı hazır ola geçti.

Yemin etti ve parmaklarını Hayley'ye dolamamak için kanepeye doğru kıvrıldı. Hayley'yi ilk kez, belki de tek kez kollarına almayı başardığında bunun kazara olması onun şansıydı. Ve kız uyuyordu.

Ellerini saçlarına daldırmadan onu tutmak, arzuladığı şekilde her santimini tatmak, lezzetli bir işkence biçimiydi. Kadının ona dokunduğu her yer yanıyordu. Ve orada birkaç dakika daha uzanacak kadar bencildi, onun her kıvrımını, teninin her kayışını içine çekecekti. Onu kendine bastırmanın, göğüslerini göğsüne yaslamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Cennet gibi hissetmişti. Yasak bir cennet. Ve eğer onu hemen uyandırmazsa, kesinlikle cehenneme gidecekti.

Kadın titredi ve daha da yaklaştı. Dişlerini sıktı ve kollarını nazikçe ona doladı, yavaşça oturur pozisyona yükseldi. Isıtması gerekiyordu. Uyandığında kendini onun üstünde bulmasını ve utanmasını istemiyordu. Bu ona farkına bile varmadan verdiği bir hediye idi. Ve bunun pişman olacağı bir şeye dönüşmesini istemiyordu.

Sonunda onu kanepenin diğer ucuna oturttuğunda rahat bir nefes aldı ve ardından bir battaniye aramaya başladı. Bir tane buldu

koridordaki dolabına koydu ve üzerini örttü. Sonra banyoda ihtiyaçlarını giderdi ve dişlerini parmağı ve biraz diş macunuyla fırçaladı. Isıtıcıyı açtı, kapalı olduğunu görünce şaşırdı. Ardından, mümkün olduğunca çabuk kızarması için kalan son birkaç kütüğü ateşe koydu ve kömürleri tutuşturdu. Bugün ilerleyen saatlerde ona biraz daha odun getirmeye çalışacaktı. Ve ısıtıcısına ne olduğunu öğrenecekti.

"Dalton? Sen misin?" Uykulu sesiyle arkasını döndü. Saçları neredeyse beline kadar inen, karmakarışık buklelerden oluşuyordu. Trençkotunu üzerine çekerek ona bakarken gözleri donuk ve şaşkın görünüyordu. Daha önce bu kadar güzel bir yaratık gördüğünü sanmıyordu.

"Günaydın uykucu."

Gözlerini kırptırdı ve saçlarını geriye itti, sonra da adamın paltosunun ucuna takıldı. "Neden senin ceketini giyiyorum? Ve neden bu kadar erken geldin?" Gözlerini kısarak şöminenin yanındaki saate baktı. "Hay Allah. Ben hiç bu kadar erken kalkmam." Dudaklarını şapırdattı ve yüzünü buruşturdu.

"Ağzımın tadı pamuk."

Ayağa kalktı ve ellerini kot pantolonuna sildi. "Bu muhtemelen dün gecedan kalan Jack Daniels."

Tekrar gözlerini kırptırdı, sonra elini ağzına bastırdı. "Olamaz. Bu gerçekten oldu mu? Rüya olduğunu sanmıştım."

"Gerçekten oldu. Ne hatırlıyorsun?"

Paltosunu çıkarıp kanepenin üzerine attı ve şöminenin önüne geçti. "Pek bir şey yok. Bunun dışında..." Kaşlarını çatarak yere baktı. "Kışın ortasında neden şort giyiyorum? Ve neden bacağımda bir bandaj var?"

İçini çekti ve onu banyoya doğru çevirdi. "Kot pantolonun kan içindeydi ve kırılan viski şişesinden dolayı oluşan kesikleri sarmak için kotunu çıkarmak zorunda kaldım. Şifonyerinde birkaç şort buldum ve yaralarına baktıktan sonra onları giydirdim. İlk uyandığında ne yapman gerekiyorsa yap, sonra sana açıklamak için elimden geleni yapacağım. Sanırım buralarda kahveniz vardır?"

"Mutfak. Duh." Kulübenin diğer tarafını işaret etti ve aceleyle banyoya girdi.

Dalton, Bryson'ı arayıp Denali'yi dışarı çıkarmasını ve köpeklerini beslemesini istedikten sonra, neşelenmek için kahveyi ocağa koydu. Her ikisine de birer fincan doldurmayı henüz bitirmişti ki, Bryson yeni bir çift elbise giymiş olarak kapıda durdu.

kot pantolon ve koyu mavi bir bluz. Yüzü yeni fırçalandığı için pembeydi ve

Saçları, dokunmak için parmaklarını kaşındıran parlak dalgalar halinde dalgalanıyordu. Ama adamın midesini bulandıran şey, kızın yüzündeki ciddi ifadeydi.

"Şimdi her şeyi hatırlıyorsun, değil mi? Camelot'ta ve karakolda olanlar da dahil?"

Başını salladı, sonra yüzünü buruşturdu. "Aspirine ihtiyacım var. Ve silahımı geri istiyorum." "Ayrıldıktan sonra arayıp silahını nereye sakladığımı söyleyeceğim. "Silahını nereye sakladığımı Sabahın bu saatinde vurulmak. Aspirin şişesi şurada, tezgahın üzerinde." Kahveye doğru el salladı. "Krema? Şeker?"

"Siyah." İki aspirin salladı, sonra adamın uzattığı kahve fincanını aldı. Hapları yuttu, sonra ellerini ısıtmak istercesine fincanın etrafında birleştirdi. "Silah konusunda iyi karar verdin. Sen akıllı bir adamsın."

Kendi fincanını yere bıraktı ve tezgâha yaslandı. "Çok şey yaşadın, bunların çoğu benim yüzümden oldu. Bunun için üzgünüm. Ama bu olay ikimizden de büyük ve bazen insanlar bu karmaşanın Ortadaki incinir."

"Olan biten bu mu?" diye sordu. "Ortada mı kaldım? Ve ne olacağı konusunda hiçbir söz hakkım yok mu?"

Doğruldu ve onu korkutmamak için yavaşça ona doğru yürüdü. Kızın geri çekilmeden ya da onu tekmelemeye çalışmadan ona izin vermesini iyiye işaret olarak kabul etti.

"Dün gece buraya seninle açık konuşmak, sana her şeyi anlatmak için geldim. Tüm bu sırlardan ben de senin kadar yoruludum. Ve Mason'ın tamamen yanlış olduğuna inanacak kadar çok şey gördüm. Sen masumsun. Ve sana güvenilebileceğine ikna oldum."

"Mason'la kamyonunuzda konuştuğunuz bilgisayar programlamamdan mı bahsediyorsunuz?"

Başını salladı. "Bana her şeyi sorabilirsin. Yalan söylemeyeceğime söz veriyorum. Gerçeği hak ettin. Gerçeği hak ediyorsun."

"Aynen böyle mi?" "Aynen böyle."

Fincanını tezgâhın üzerine bıraktı ve kollarını ortasına doladı. "Bethany gerçekten de soruşturmasına yardımcı olmaları için Adalet Arayıcıları'nı mı tuttu?"

"O yaptı."

"Onu sen mi öldürdün?"

Bir adım daha yaklaştı, sonra cevap verirken kendisine baktığından emin olmak için çenesini yukarı kaldırdı. "Hayır. Onu ben öldürmedim."

Ürperdi, sonra adamın çenesindeki eline dokundu, elini geri çekmek yerine tenini okşadı. Gözlerinde bir duygu savaşı toplandı -Şaşkınlık, öfke ve eğer yanılmıyorsa, başka bir şey. Arzu. "Senden korkmalı mıyım?" diye nefes aldı.

Ellerini kızın yüzünün kenarlarında gezdirdi ve ağzı kızın kine birkaç santim kalana kadar, gözlerindeki mavinin etrafındaki gümüş rengi lekeleri görebilene kadar eğildi. "Benden asla korkma. Seni asla ama asla incitmem."

Onu öpmek istedi, dudaklarının altında hissetmeyi arzuladı. Ama bakışlarında bir belirsizlik parıltısı vardı. İcini çekti, sonra ikisine de biraz yer açmak için bir adım geri çekildi.

"Neden beni öpmedin?" diye fısıldadı.

"Çünkü bana hâlâ güvenmiyorsun. Tam olarak değil. Seni kollarımda, yatağымda istiyorum. Ama istekli olmanı ve benim senin için olduğum kadar senin de benim için istekli olmanı istiyorum. Ve hepsinden önemlisi, korkmanı ya da emin olmanı istemiyorum."

Doğru kararı verdiğini onaylarcasına başını çevirdi. "Çok fazla sorum var."

"Biliyorum. Ben hâlâ buradayım. Onlara sor."

Sanki çok düşünüyormuş gibi ağzını buruşturdu. "Tamam. Önce zor bir soru. Neden Stetson takıyorsun? Montana'da her zaman takıyor muydun? Orada böyle bir şey var mı?"

"Zor soru bu, ha?" Sırıttı ve ellerini saçlarında gezdirdi, tam o sırada şapkasını diğer odadaki sehpanın üzerinde unuttuğunu fark etti. "Düzenli olarak kovboy şapkası takan yerli Montanalıların sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

turistler." Omuz silkti. "Bozeman'ın dışında, her yaz turistlere hizmet veren bir çiftlikte büyüdüm. Ziyaretçiler

kovboylar şapka yerine kovboy şapkası takarlardı, biz de öyle takardık.

Çocukken şehir merkezindeki bir hediyelik eşya dükkanında bir Stetson gördüm ve aşık oldum. O zamandan beri takıyorum."

Gülümsedi. "Seni küçük bir çocuk olarak hayal edebiliyorum, büyük şapkanla etrafta koştururken."

"Yakıcı sorularınızın sonu bu muydu?"

Ayıldı. "Hayır. Bir tane daha var. Ama kızacaksın."

"Yapsam bile, bağırmayacağım ya da seni incitecek bir şey yapmayacağım. Devam et. Sor." Kız adamın bakışlarıyla tekrar karşılaştı. Bu kez çenesi isyankâr bir açıyla kurulmuştu.

"Montana'da ne oldu? Neden boşandınız ve polisliğı bıraktınız? İkisi bağlantılı mı?"

Yüzünü buruşturdu ve kahvesini aldı. "Bunun için oturabilir miyiz?"

Fincanını ana odaya taşıdı. Kanepe yerine sandalyeye oturduğunda hayal kırıklığına uğradı. Ama sonunda içlerinden biri silah çekmeden ya da kaçmadan birbirleriyle konuşuyor olmaları bir ilerlemeydi.

Stetson'ını masanın üzerinden aldı ve inceledi. "Sana çok yakıştı." Başına koydu ve burnuna doğru kayd. Kadın Güldü ve şapkasını çıkardı. "Sanırım şapkanı takmam konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

"Belki bu iş bittiğinde senin bedeninde bir tane daha alabilirim."

Bakışları onunkilere kayd. "Belki." Dudaklarını yaladı. "Montana'da bir aile çiftliğiniz varmış, internetten öğrendiğim kadarıyla. Ne kadar büyüktü?"

"Kırk bin dönüme yakın." "Bu çok mu?"

Omuz silkti. "Oradaki çiftliklerin çoğu iki bin dönüme yakın." "Vay canına. Sanırım gerçekten büyükmüş. Sığır mı yetiştiriyordun?"

"Çoğunlukla. Angus ve Hereford."

"Angus'u duymuştum. Herefordlar nedir?"

"Sığır, tıpkı Angus gibi. Ama daha büyük. Daha sert. Muhtemelen onları görmüşsünüzdür ama adını bilmiyorsunuzdur. Kırmızı ve beyazdırlar, aslında kahverengimsi kırmızıdırlar, daha çok pasa benzerler. Biz de at yetiştirirdik, çeyrek atlar. Herhangi bir zamanda bin baş sığırımız ve birkaç yüz atımız olabilirdi."

"Ne kadar eğlenceli."

"Hoşuma gitti. Ailemin *sevdiği gibi sevmedim*. Sanırım bir şeyle büyüdüğünüzde onu kanıksıyor ve başka bir şey istiyorsunuz. Bu yüzden polis memuru oldum. Bundan kısa bir süre sonra ailem Florida'ya emekli oldu ve çiftliği bana bıraktı. Sanırım bu babamın beni polislikten vazgeçmeye ve temel işlere geri dönmeye zorlama şekliydi. İkisini birden yapamayacağımı biliyordu. Ben de çiftliği yönetmesi için bir ustabaşı tutarak onun yanıldığını kanıtlayabileceğimi düşündüm, böylece her gün merkezdeki polis karakoluna gidebilecektim. Oldukça iyi işledi. Ta ki işe yaramayana kadar."

"Olanlar için üzgünüm. Ayrıntıları bilmiyorum elbette ama araştırma yaptım. Karınızla aranızda bir sorun olduğunu ve boşanmada çiftliği onun aldığını biliyorum. Seni sevmediğini söylemene rağmen

ama sesin aksini söylüyor. Bundan bahsederken sesin hüzünlü çıkıyor."

"Olan oldu. Cindy ve ben asla evlenmemesi gereken lise aşıklarıydık. Çok farklıydık, lisedeyken bile birlikte olduğumuz zamanın yarısında kavga ederdik. Aramızdaki çekim her şeyden çok fizikseldi ve bunun geçeceğini fark edemeyecek kadar saftık.

Görünüşe göre onun için çok daha çabuk geçiyormuş. Evlendikten iki yıl sonra ustabaşımı bana tercih etmeye karar verdi."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Gözleri büyüdü ve yüzü hoş bir pembeye döndü. "Yani, vay canına. Bunu sana yaptığı için üzgünüm."

Kızın bariz rahatsızlığına gülümsedi. Kızardığında çok sevimli oluyordu. "Üzülme. Ayrı olmamız daha iyi."

"Ne oldu? Yani evliliğinizde değil ama polisliği bırakıp Arayıcı olmanıza neden olacak ne oldu?"

Kolunu kanepenin arkasına dayadı. "Beni istemedi ama çiftliği istedi. Nesillerdir benim aileme ait olduğu için, boşanmada eline geçme ihtimali sıfırdı. Bu yüzden başka bir strateji geliştirdi. Ustabaşıma onu dövdürttü ve sonra da patronuma gidip ona zarar verenin ben olduğumu iddia etti."

Gözleri büyüdü ve yuvarlaklaştı. "Ne korkunç bir kadın."

Gülümsedi. "Hem evet hem hayır. Bence her şeyden çok sevgilisi tarafından manipüle edildi. Daha sonra pişman oldu, özür diledi. Sonra tekrar, bu olabilir

Çünkü tuttuğum özel dedektif, onu ve ustabaşımı planları ve sahte eş istismarı iddialarını çiftliği ele geçirmek ve şehri terk etmem için beni kovdurmak için nasıl kullandıkları hakkında konuşurken kaydetmeyi başardı."

"Ama... kovuldun ya da istifa ettin. Ve şehri terk ettin."

"İstifa ettim, evet. Tüm suçlamalardan masum olduğum kanıtlandıktan sonra bile Bana sırt çeviren ve en kötüsüne inanan insanlarla çalışma arzusu. Ve istediğim şeyi yapamayacak, insanlara yardım edemeyecekken kalmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Bu yüzden, kazanmış olmama ve boşanmada çiftliğin bende kalmasına rağmen, artık bir önemi olmadığına karar verdim. Onu istemiyordum. Tapuyu eski sevgilime devrettim ve altı ay önce buraya taşındım."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapabilecek çok fazla insan tanımıyorum. Aslında hiç kimse. Bir ton para kaybetmiş olmalısın."

"Bu anlaşmada ben aziz değilim. Hem de hiç. İlk toplu para ve önümüzdeki beş yıl boyunca aylık ödemeler karşılığında tapuyu devrettim. O aldı

Hem de çok düşük bir fiyata. Ancak bu kadar büyük bir çiftlik pek çok insanın yönetmek isteyeceği bir şey değil. Bir ton iş var ve işlerin başında değilseniz bir anda para kaybedebilirsiniz. Satmak, doğru alıcının gelmesi için yıllarca beklemek anlamına gelirdi. Ya da paraya ihtiyacım olsaydı, tüm hayvanları satıp daha küçük parçalara ayırmam, hatta belki de müteahhitlere satmam gerekirdi. Çiftliği bunu yapamayacak kadar çok seviyordum, bu yüzden bir uzlaşma oldu."

"Peki ya ailen? Onlar için sorun yok muydu?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet. Yani, babam ilk başta hayal kırıklığına uğradı. Ama neler olduğunu öğrendikten sonra her şeyden soğudu ve oradan kurtulup cebimde iyi bir miktar parayla yeni bir başlangıç yapabildiğime sevindi. Buraya taşındığımda ve kendi mirasımı başlatmak için birkaç yüz dönüm arazi satın aldığımda daha da mutlu oldu. Eninde sonunda at yetiştirmeye başlayacağım. Sadece henüz zamanım olmadı. Şimdilik arazinin güzelliğinin ve tüm o geniş alanın tadını çıkarıyorum."

"Baban senin bir Arayıcı olduğunu biliyor mu?"

"Bir Arayıcı'nın tam olarak ne olduğunu anlamadan insanlara yardım ettiğimi biliyor. Bu şekilde kalmasını tercih ediyorum. İnsanlara adalet sağlamak için her zaman yasaların lafzına uymayız. Bu da bize kanun uygulayıcı meslektaşlarımız karşısında avantaj sağlıyor. Bu herkesin kabul edebileceği ya da arkasında durabileceği bir şey değil. Babama ya da anneme bu bilgiyi yüklemeyi tercih etmem."

Yanağını avucunun içine dayadı. "Eski bir polis memurunun nasıl böyle bir değişiklik yaptığını ve yasaları çiğnemeye istekli olduğunu anlamak zor. Ve bunu sorun etmiyor."

Nasıl cevap vereceğini düşündü. "Hiçbirimiz yasaları çiğnemek için bu işin içinde değiliz. Çoğunlukla yasalara saygılıyız. Ve bir polis memuru olarak, yasaları uygulamanın ne kadar zor olduğunu herkesten daha iyi biliyorum. ve insanları güvende tutuyorlar. Bugüne kadar verdikleri hizmet ve hiç tanımadıkları insanlar için hayatlarını tehlikeye attıkları için onlara son derece minnettarım. Ancak ellerinin kollarının bağlı olması gereken durumlarda, örneğin tehlikeli bir şüpheliyi takip etmekten vazgeçmek zorunda kaldıklarında, çünkü şüpheli kendi yetki alanlarının dışında. Adamın kaçması ve sonra başka birine zarar vermesi doğru değil. Bir Arayıcı olmak, yasal olarak izin verilmese bile ahlaki olarak doğru olanı yapabileceğim anlamına gelir.

Yakalanırsam tutuklanabileceğim için bu bir risk. Ama almak istediğim bir risk."

"Vay canına. Çok güzel bir konuşmaydı."

Boğazını temizledi. "Evet, sanırım düğmelerimden birine bastın."

Kanepeye geçip parmaklarını onunkilerle birleştirerek minderin arkasına geçerek onu şaşırttı. "Hâlâ yaptığın her şeyi anlamıyorum. Ama ne pahasına olursa olsun insanlara yardım ettiğini anlıyorum. Ve bence bu harika bir şey." Birleştirdikleri ellerini dudaklarına götürdü ve elinin arkasına fısıltıyla yumuşak bir öpücük kondurdu.

Bu masum dokunuş vücuduna bir sıcaklık dalgası gönderdi. Dudaklarını öpmeyi, onu kendine çekmeyi o kadar çok istiyordu ki. Ama daha önce onun gözlerindeki şüpheyi hatırladı ve ona baskı yapmak istemedi. Aralarında hiçbir şüphe ya da sır kalmadan ona bakabileceği gün gelirse, o da onu öper ve muhtemelen hiç durmaz.

"Soru sorma sırası bende," dedi.

"Sıranın sende olduğunu kim söyledi?"

Omuz silkti. "Ben de öyle umuyordum."

"Tamam. Sorabilirsin. Cevap verip vermeyeceğim konusunda söz veremem."

"Her zamanki gibi alıngan." Sırıttı. "Sende hayran olduğum şeylerden biri."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Genelde erkeklerin bende en az sevdiği şey budur."

"Aptallar."

Güldü. "Bana ne sormak istiyorsun?" "Bethany ile nasıl tanıştınız?"

"Oh. Tanrım. Sanki onu ezelden beri tanıyor gibiyim ama sanırım birinci sınıftaydım. Hayır, ikinci sınıftaydık."

"Üniversite mi?"

"Lise. Tek ailesini bir trafik kazasında kaybetmiş ve koruyucu aileye verilmişti. Sanırım o zamanlar ben onun can simidiydim ve hayatımda kötü şeyler olduğunda o da benim can simidim oldu. İkimiz de Tennessee'ye gittik. Eyalette de beraberdik. Ama ben daha çok derslere odaklanmıştım, o ise partilere. Bir süre ayrı kaldık. Hiçbir zaman eskisi kadar yakın olamadık. Chandler olayının yardımı olduğunu sanmıyorum. Chandler olayının garip şeyler."

"Chandler?"

"Chandler Harding. Bethany üniversitede üç erkek ve bir kızdan oluşan birbirine sıkı sıkıya bağlı bir grupta takılıyordu. Chandler da onlardan biriydi. Beni de davet ettiler.

bazı partiler ve ben onunla bir süre çıktım. Ama çok hızlı bir şekilde ciddileşti. Okula odaklanmak istedim, bir ilişkiye değil. Bu yüzden

ayrıldı. Daha sonra Bethany ile çıkmaya başladı. İşin garip tarafı da buydu, özellikle de sonunda nişanlandıkları için. Ondan sonra onunla ilişkim eskisi gibi olmadı."

"Chandler Harding. Tanıdık geliyor."

"Nedenini tahmin edemiyorum. Birkaç yıl önce, siz Gatlinburg'a taşınmadan önce öldü. Gerçekten bir trajediydi. Uyuşturucu işine bulaşmıştı. Bir gün tutuklandı, ertesi gün adliyeye giderken yolda öldürüldüğünü duydum. Trafik kazası. Tahmin edebileceğiniz gibi Bethany bunu oldukça zor karşıladı, özellikle de anne ve babasını aynı şekilde kaybettiği için. Ama kendi başına yas tutmak için zaman istedi. Sonunda bilgisayar programcılığı kariyerime başlamak için Pigeon Forge'a yerleştim. O ise Gatlinburg'a taşındı ve fotoğrafçılık tutkusunun peşinden giderek buradaki her türlü işletmeye mallarını turistlere tanıtımları için fotoğraf sattı. Faturaları çok iyi ödemiyordu, bu yüzden fotoğraf ve hikayenin birleşiminin kendi yararına olacağını düşünerek bir yandan da serbest olarak araştırmalar yapıyordu. Öyle de oldu.

Her türlü haber kuruluşuna hikayeler sattı."

"Yollarınızı ayırdığınızı söylemiştin. Artık arkadaş değil miydiniz?" "Hâlâ arkadaşlık. Yani, bir şeye ihtiyacım olduğunda, her zaman onu arayabilirdi. Ve tam tersi. Sadece eskisi kadar kolay değildi. İtiraf etmeliyim ki birbirimizden uzaklaşmıştık. Son konuşmamızın üzerinden aylar geçmişti.

Bir gün durup dururken beni aradı, akşam yemeğinde buluşup hasret giderelim diye. Bir ay sonra gitmişti. Gerisini biliyorsunuz."

"Yani suçluluk duygusu yüzünden mi onun katilini arıyorsun? Eskisi kadar yakın olmadığınız için onu hayal kırıklığına uğrattığınızı mı düşündünüz?"

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ama sanırım bu da işin bir parçası. Başka kimsesi yoktu, gerçekten. Onun ölümünü engellemek için bir şeyler yapabileceğimi düşünmeden edemiyorum."

"Yapamazsın. Güven bana."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Sadece onun için kendini suçlu hissetmen gerektiğini düşünmüyorum. Her ne olduysa, bu senin hatan ya da sorumluluğun değil."

Boğazını temizledi. "Teşekkür ederim. Bunu söylemen çok hoş." Ellerini kucağında birleştirdi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Uh-oh," dedi. "Bu bakışı biliyorum. Başka sorunuz var mı?"

"Sadece bir tane." Kendini toplar gibi durakladı, ellerini sıkıca kavradığı için parmak eklemleri beyazlaşmıştı. "Eğer onu öldürmediysen, neden

Adli tabibin raporunu görmek istemem sizce bir felaket olur mu?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Çantaya koyduğum böcek. Sen ve Mason o gece bunu konuştunuz."

"Aman Tanrım. Onunla ME'ler hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyordum.

Rapor."

Elleriyle yüzünü ovaladı. Böyle bir sorunun gelmesini beklemiyordu. Ve nasıl devam edeceğinden emin değildi. Mason ona hiçbir şey söylemesini istemezdi. Ama Hayley'ye ona güvendiğini ve her sorusuna cevap vereceğini söylediği anda bu çizgiyi aşmıştı. Artık Mason'ın kurallarına göre oynamıyordu. Kendi vicdanının sesini dinliyordu.

"Dalton?"

Ellerini aşağı doğru çekti. "Karışık bir durum."

"Anlayabilmem için açıklayabileceğinizden eminim."

"Demek istediğim bu değil. Karmaşık çünkü devam eden soruşturmayla bağlantılı." Derin bir nefes aldı, her şeyi ortaya dökmeye hazırdı. Sonunda ona tüm hikayeyi anlatmak için. "Bethany suç şebekesini çökertmek için bizi tuttuktan sonra fark ettik ki-"

Cebindeki telefonu çaldı. "Özür dilerim. Kim arıyor bir bakayım." Telefonu çıkardı, sonra derin bir iç çekti. "Arayan Mason ve 911 kodunu da eklemiş, yani acil. Buna bakmam gerek. Bana bir dakika verin."

Adam mutfığa doğru ilerlerken ona sıkı bir gülümseme verdi.

Sesini alçak tuttu, taşınmayacağını umuyordu. "Hey, Mason. Neler oluyor?"

Patronu ona bilgi vermeyi bitirdiğinde, midesine hastalıklı bir his yerleşti.

"Anladım." Saatini kontrol etti. "Sence Sampson bizi

Olay yerine bu kadar hızlı mı ulaştınız? İki saat önce mi oldu? Pekâlâ. Seninle orada buluşuruz."

Aramayı sonlandırdı ve telefonu cebine attı.

"Kulağa korkunç geliyor. Neler oluyor?" Kapı aralığında durmuş, açıkça kulak misafiri olduğu için özür dilemiyordu.

"Tartışabileceğim bir konu değil. Gitmem gerek." Bacağına doğru işaret etti. "Bu sabahki kesik nasıl? Yine kanamıyor, değil mi?"

"Giyindiğimde değildi. Dün gece iyi bir doktorum vardı."

Gülümsedi ve onun yanından geçip gitti. "Gitmem gerek."

"Bana karşı dürüst olacağını söylemiştin," diye seslendi.

Kapıda durdu, sonra arkasını döndü. "Dürüst olacağım. Gitmem gerekiyor."
"Neler oluyor?"

"Soruşturmada yeni bir gelişme." "Bethany'nin cinayetinde mi?"

Tereddüt etti.

"Dalton. Anlat bana. Lütfen." Sehpanın üstünden Stetson'ını aldı ve ona uzattı.

Başının üstüne koydu. "Bir cinayet işlendi ve Dedektif Sampson adli tabip olay yerini açıklar açıklamaz olay yerine bakmamıza izin verecek."

"Bir cinayet. Katilin Bethany'yi öldüren kişi olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayır."

"O zaman neden olay yerine gidiyorsun?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yine o Hayalet olduğunu mu düşünüyorsun? Diğer insanları öldüren mi?"

"Öyle olduğunu biliyoruz." "Nasıl?"

"Bu..."

"Karmaşık mı?"

"Evet. Gerçekten gitmem gerek Hayley."

"Beni de yanında götür. Sen gitmeye hazır olana kadar kamyonetinde kalacağım. Sonra beni Camelot'a götürebilirsin ve bilgisayarınla ne yapmamı istersen yaparım. Hayatım şu anda bir enkaz. Seninki de öyle. Bu davayı kapatmamız gerekiyor."

"Bu konuda haklısın," dedi.

"Eğer dün ofis binanızdan kaçmam başka birinin ölümüne neden olduysa, eğer onların ölümünü engelleyebilirim-"

Kadının yanına gitti ve ellerini ellerinin arasına aldı. "Ceset, öldürülen kişi, bir süredir ölümler. Bunu engelleyemezsiniz."

Ellerini ters çevirdi ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Peki ya bir sonraki? Ya da ondan sonrakine? Bırak sana yardım edeyim. Neye ihtiyacın varsa yaparım. Bu katili bulmayı ve başka ölümleri önlemeyi ben de en az senin kadar istiyorum. Ve bu arada masum olduğumu kanıtlayabilirsem, bonus."

Keşke daha önceki sorularını yanıtlamak için daha fazla zamanı olsaydı. O zaman neyle karşı karşıya olduğunu daha iyi anlayabilirdi. Ne olduklarını

karşı. Kararsızlık içinde durdu, sonra içini çekti. "Ne zaman gitmeye hazır olabilirsin?"

Bölüm Yirmi Bir

Gatlinburg'daki parklara bakılırsa Hayley buranın pek de övünülecek bir yer olmadığını düşünüyordu. Diğer parkları popüler turistik yerler haline getiren yüzlerce muhteşem şelaleden hiçbirine yakın olmayan bir dağın yarısında, alışılmış yolun dışındaydı. Bu şelale nadiren kullanılıyordu, arada sırada rastlayabileceği bir koşucu dışında.

Muhtemelen cesedin bir süredir burada keşfedilmeden yatmasının nedeni de buydu.

Söz verdiği gibi Dalton'ın kamyonetinin yolcu koltuğunda beklerken, o da Mason ve bir avuç Arayıcı arkadaşıyla birlikte parkın bir bölümünü çevreleyen sarı bantlardan birinin yanında iki üniformalı memura katıldı. Onların arkasında, olay yeri inceleme biriminin iki üyesi ağaçların altına ve koşu yolu boyunca numaralandırılmış sarı işaretler yerleştiriyordu. Bir üçüncüsü ise fotoğraf çekiyordu. Adli tabip ve yardımcıları şu anda ağaç hattının hemen içinde, muhtemelen kurbana ait olan bir şeyin üzerine eğilmiş durumdaydı.

Gri bir sedan kamyonun sürücü tarafına yanaştı. Sürücü arabadan indi ve bir an için bakışları onunkilerle kilitlendi. Hayley, Sampson'ı tanıyınca kaskatı kesildi. Dedektifin gözleri irileşti, sonra başını sallamadan ya da onu hiçbir şekilde onaylamadan arkasını döndü ve diğerlerine doğru yöneldi. Bu Hayley'yi şaşırtmıştı. Ne de olsa Sampson yalan söylediği için üzülmesi gereken kendisiydi. Tam tersi değil.

Dedektif yanlarına ulaştığında grup onu selamladı. Üniformalı memurlarla kısa bir süre konuştuktan sonra başını sallayarak olay yeri inceleme ekibine doğru yürüdü. Sampson bulunan şey hakkında ekibi bilgilendiriyor olmalıydı, çünkü hepsi dikkatle dinliyor gibiydi. Bir ara Dalton, Sampson'ın başının üstünden Hayley'ye doğru baktı ve başını salladı. Hayley başını sallamanın kendisine mi yoksa Sampson'a mı yönelik olduğundan emin değildi, o yüzden karşılık vermedi.

Birkaç dakika sonra herkes sağ taraflarındaki koşu yoluna doğru döndü. Adli tabip ve ekibi, üzerine siyah bir ceset torbası bağlanmış bir sedyeyi otoparka doğru götürüyordu. Olay Yeri İnceleme ekibi çalışmayı bırakmış, ayakta durmuş, saygıyla geçit törenini izliyordu. İki üniformalı memur da şapkalarını kalplerinin üzerine koyarak onları izledi. Hayley

tepkisini değerlendirmek için Dalton'a baktı. O da şapkasını çıkarmış ve Stetson'ını kibarca yanında tutuyordu, ifadesi kasvetliydi. Herkesinki yleydi.

Ama en çok etkilenmiş görünen Sampson'dı. Elini kalbinin üzerine koymuştu ve Hayley'nin fark edebileceği kadar titriyor gibiydi. Dalton da fark etmiş olmalıydı. Sanki destek olmak istercesine ona doğru yaklaştı.

Adli tabibin minibüsü otoparktan çıkarken Sampson Dalton'a döndü ve ona sarıldı. Diğerleri de safları sıklaştırdı, ellerini birbirlerinin omuzlarına koyarak bir dayanışma gösterisi içinde kesintisiz bir çember oluşturdular. Ve sonra Hayley anladı: Kurban bir polis memuru olmalıydı.

Grup dağıldığında, her biri park yerindeki çeşitli arabalara ve SUV'lara binerek kendi yollarına gittiler. Son bir kucaklaşmadan sonra Dalton Sampson'ı yanağından öptü ve arabasına kadar eşlik etti. Durup onun uzaklaşmasını izledi.

Hayley bakışlarını kaçırdı, özel bir ana izinsiz girmiş gibi hissediyordu. Sürücü kapısı açıldığında önce irkildi, sonra Dalton ona endişeyle bakınca titrek bir nefes verdi.

"Seni rkttm m?" Sesi pişmanlık dolu, nazik ve kibardı.

Onun birini incitebileceğini nasıl dşnebilmişti? Kapısını kapattı ama motoru henüz alıştırmadı.

"len polis memuru arkadaşınız için zgnm." "Onun polis memuru olduğunu nereden çıkardınız?"

"Sanırım... Çünkü diğer polisler hazır olda bekliyordu ve arkadaşınız Dedektif Sampson çok zgnd."

Bir an onun cevabını düşündü ama ona bakmadı. Onun yerine n cama baktı. "O bir polis memuru değildi, yoksa bu park polis kaynardı. Bir avukattı, Sampson'la çok çalışan bir savunma avukatı ve burası küçük bir kasaba olduğu için polislerin çoğu da onu tanıyordu."

"Yaptın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Diğer Arayıcılar onu tanıyordu. Bu onları çok etkiliyor."

"Hayalet'in başka bir kurbanı mıydı?"

"Evet. Buralarda radarımıza takılan uyuşturucu ve silah kaçakçılığı çetelerinin katille bağlantılı olduğunu düşünüyoruz. Ama nasıl olduğundan emin değiliz. Ya bu şebekelerdeki suçlulardan biri ve işini olumsuz etkileyenleri öldürüyor ya da insanları

Başka bir sebep ve suç şebekeleriyle ilgili kanıtlar yerleştirerek polisi sadece onun cinayetlerine odaklanamayacak kadar meşgul etmek. Biz hala Mağdurlar arasındaki özel bağlantıyı bulmak için, hepsinin ya kolluk kuvvetlerinde çalışıyor olması ya da onlarla yakın işbirliği içinde olması gerekiyor."

"Bu, Arayıcı olarak çalışan insanlara benziyor."

"Bunu düşünmediğimizi sanmayın. Seth bir Arayıcı'ydı ve onun Hayalet'in kurbanlarından biri olduğuna inanmaya başladık. Ama o cinayet listesinde değil."

"Cinayet listesi mi? Gerçek bir liste mi var?"

"Evet. Neden tasarladığınız web sitelerinde simge olarak bir hayalet kullanıyorsunuz?"

Sorusu onu daha hazırlıksız yakalayamazdı. "Neden? Ben sadece... Yani, bu benim üniversitedeki lakabımdı ve-"

"Bu senin takma adın mı?"

"Evet, öyleydi. Diğer çocuklar derslere zar zor girmeme ve buna rağmen sınıflarını başarıyla geçmeme içerliyorlardı. Beni hiç görmedikleri için bana hayalet diyorlardı. İlk başta bu beni incitti. Ama bir süre sonra bundan hoşlandım ve bunu bir onur nişanı gibi takındım. Hatta ödevlerimi elle çizilmiş bir hayalet resmiyle imzalamaya başladım. Bunu neden soruyorsunuz? Lütfen bana katil demeye çalışmadığını söyle çünkü bir seri katil kendine Hayalet diyor." Gülümsedi, onun da gülümsemesini bekliyordu.

O yapmadı.

"Peki ya web siteleriniz? Neden hayalet simgesini oraya koydunuz? Bu oldukça sıra dışı."

"Bu benim imzam. Oluşturduğum her web sitesini imzalama yöntemim. Bunun iş dünyasında yaygın olarak yapılmadığını biliyorum. Ancak şirketimi gizli tuttuğum için işimi sahiplenmenin başka bir yolu yok. Bu beni gülümsetiyor. İşimle gurur duyuyorum. Müşterilerimden hiçbiri bu konuda bir şey söylemedi. Söyleselerdi, çıkarırdım."

"Neden ticari marka değil? Kontrol ettik ve tescil ettirmemişsiniz. O web sitelerini tasarlayanın siz olduğunuzu bir sır olarak saklamaya çalışıyordunuz."

"Elbette. Bir IT şirketinde programcı olarak çalışıyorum. Ek iş olarak web sitesi geliştirmek çıkar çatışması yaratır. Öğrenirlerse beni kovarlar. Ben katil değilim. Bu hayalet olayı bir tesadüf."

"Müşterilerinizden bazılarının suçlu olması bir tesadüf mü?"

Yanındaki yumruklarını sıktı. "Evet, öyle. Düne kadar onların suçlu olduğunu bilmiyordum, bunun da senin başka bir yalanın olmadığını varsayıyorum. Neden sen-"

"Cinayet listesi. Katil her kurbanın yanına bir kağıt parçası bırakıyor. İlk başta mantıklı gelmedi, çünkü ilk kurbanın ismi kağıda yazılmış ve sonra üzeri çizilmişti. Ancak ikinci kurban bulunduğunda, kendi adı ve ilk kurbanın adının üstü çizilmiş olarak bulunduğundan, bağlantı kuruldu. Liste her kurbanla birlikte büyüyor. Ancak bir sonraki planladığı cinayeti, o kişinin hayatını kurtaracak kadar zamanında öğrenemedik. Ekibin çoğu bu konu üzerinde çalışıyor, umutsuzca katilin önüne geçmeye çalışıyor ki bir sonraki cinayeti yakalamaya çalışmak yerine önleyebilelim."

Bakışları bir lazer yoğunluğuyla onunkilere kilitlendi. "Katile Hayalet diyoruz çünkü her cinayet listesini bu şekilde imzalıyor. Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer, elle çizilmiş bir resim eklemiş."

Telefonu kaldırdı. Beş ismin yazılı olduğu sarı bir kağıt parçası gösterdi. İlki Bethany Miller'dı. Mürekkep ya da kan olabilecek kırmızı bir çizgiyle üzeri çizilmişti. Diğerlerinin her birinin üzeri aynı şekilde çizilmişti. En altta da bir resim vardı. Bir hayaletin.

Elini boğazına bastırdı. "O resim, o... o-"

"Tam olarak web sitelerinizde kullandığınız simge gibi. *Aynen*." Motoru çalıştırdı, sonra gaza bastı.

Yirmi İkinci Bölüm

Hayley Camelot'taki konferans salonunda oturuyordu, bir gün önce de aynı salonda oturmuştu. Ama bu kez yanındaki tek kişi Dalton'dı. Sanki ona tutsak olmadığına dair güvence vermek istercesine kapıyı açık bırakmıştı.

Ama onu soru yağmuruna tutması, sorgulaması, aralarında kazandıkları tüm zemini kaybetmişler gibi görünmesine neden oluyordu. Onun hakkındaki fikrini tamamen değiştirmiş ve şimdi onun suçlu olduğuna mı inanıyordu? Bir şey mi? En iyi ihtimalle, suçlulara yardım etmek? En kötüsü, onun bir katil olduğunu mu düşünüyordu? İşler kesinlikle tersine dönmüştü. Ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Bu o kadar sinir bozucu ve çileden çıkarıcıydı ki ya birazdan ağlamaya başlayacak ya da silahını kapıp onu vuracaktı.

Dizüstü bilgisayarın ekranındaki web sitesini işaret etti. "Sana o web sitesini benim yaptığımı söylemiştim. Ve sana müşteri listemi verdim. Yasal olmadıklarını nereden bilebilirdim ki?"

"Müşterilerinizi kabul etmeden önce onları incelemiyor, araştırmıyor musunuz?" "Oh, lütfen. Ben bir polis ya da özel dedektif değilim.

Arkadaşımın cinayetini araştırmaya başlamadan önce, bu alanda yapabileceğim en iyi şey

online arama. Şu anda bile bundan daha yetenekli değilim. Ve sizi temin ederim, müşterilerimin şirketlerini araştırırsanız, koku testini geçerler, hiçbir şüpheli durum yoktur. Neden başka bir şey bekleyeyim ki? Açıkçası suçlu olduklarını bilseydim onlarla iş yapmazdım.

Ama bu hiç aklıma gelmemişti."

"Peki ya onlar için oluşturduğunuz gizli web sayfaları? Onları ana web sitelerine bağlamıyorsunuz. Ve her müşteriye gizli sayfaları kullanırken Tor kullanacak şekilde ayarlıyorsunuz. Bunu neden yaptınız?"

"Tor üzerinden erişim istediler çünkü Tor, kamunun görmesini istemedikleri, özel mülk olan şeylerin gizliliğini ve güvenliğini sağlamaya yardımcı oluyordu. Gizli sayfaları web tarayıcılarının keşfedemeyeceği şekilde oluşturdum, Tor ile kurdum, hikayenin sonu. Ben web sitelerini kurduktan sonra başka bir şey yapıyorlarsa, bu benim bileceğim bir şey değil."

"Tor'u ve gizli sayfalarınızı yasadışı bir şey için kullandıklarını düşünmediniz mi?"

"Neden yapayım ki? Tor üzerinden geçen bir sürü yasal şey var. Uluslararası şirketlerin Bitcoins ile alışveriş yapmasını kolaylaştırıyor.

mallar. Bazı bankalar bile Tor ve Bitcoin kullanıyor. Bu soruları şimdi sormak mantıklı olabilir, hayalet olayı göz önüne alındığında ve bana benim müşteriler web sitelerimi kötü amaçlar için kullanıyorlar. Ancak öğrenci kredilerimi ödemek için mücadele ederken bunların hiçbirisi radarımda değildi. Sadece düşündüm ki gizli sayfalar farklı ve düzgün bir şeydi. Programlama kaslarım için yeni bir meydan okuma."

Dizüstü bilgisayarı çevirdi ve birkaç tuşa bastıktan sonra tekrar yüzünü ona döndü. "Ne görüyorsun?"

Ellerini çaresiz bir hareketle kaldırdı. "Web sitelerimden birindeki hayalet simgem. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, bugün o sözde cinayet listesine nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bana neden böyle davranıyorsunuz? Eğer katilin ben olduğumu düşünüyorsanız, polis beni hapse atsın ve bu iş bitsin. Beni bu şekilde incitmeye devam etmeyin."

Adam ona baktı ve kadın bir pişmanlık titreşimi gördüğüne yemin edebilirdi. Ama sonra bilgisayarı işaret etti. "Bana şu gizli web sayfalarını göster."

Her emir, her hastalıklı ima, kalbini biraz daha kırıyordu. biraz daha. Ama aynı zamanda bu onu tükürecek kadar sinirlendiriyordu. Bir hayat kurtarabilir diye ona verebileceği her türlü bilgiyi verecekti. Ama bundan bir saniye bile fazla değil.

Bir an sonra ekrana el salladı. "İşte. Başlığı görüyor musun? Peki ya yandaki resimler? Açıkça şirket içi politikalar ve Bunun gibi. Dışarıdaki müşterilerin görmek istemediği ya da işine gelmeyen sıkıcı şeyler." "Bu sadece söz konusu müşteri için ana gizli sayfa. Orada Daha fazla. Onları yukarı getirin."

Gözlerini kırıştırdı. "Ne oldu? Neden? Bunlar özel şeyler. Onları sana öylece gösteremem."

"Yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağınızı söylemişsiniz." "Müşterilerimin özel bilgilerini ifşa etmek etik değildir."

Klavyedeki bazı tuşlara basarken çenesi gerildi. "Bu özel müşteri için gizli sayfalarınızı nasıl adlandırdığınıza dair algoritmanızı çözdüm. Böylece onların gizli sayfalarının çoğunu bulabildim. Şimdi onlardan birini getireceğim." Birkaç tuşa daha bastıktan sonra ekranı ona doğru çevirdi. "Söyle bana Hayley. Bunun tam olarak nesi etik?"

Ekrana baktı, sonra keskin bir nefes aldı. "Bu da ne?" Sesi o kadar gergindi ki zar zor konuşabiliyordu.

"Bana oldukça açık görünüyor. Gizli web sayfalarınızdan biri Bu sabahki cinayetin olay yeri fotoğrafları. Sayfadaki hayalet simgesini fark ettiniz mi, açıkça sizin çalışmanız olduğunu gösteriyor. Ve şu-" diye işaret etti

Sağ taraftaki sarı resim cinayet listesi. Tüm müşterileriniz için bu tür işler mi yapıyorsunuz?"

Kadın dehşet içinde ona baktı. "Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Bunları yayınladım... bunları..." Eliyle ekranı işaret etti, sonra da dizüstü bilgisayarı kapattı. "Bunu ben yapmadım, Dalton. Yemin ederim."

"Bunu başka kim yapabilir ki? Müşterilerinizin kendi programcılarını olmadığını söylemişsiniz."

"Bilmiyorum. Ama bunu ben yapmadım. Nasıl yapabilirim ki? Son birkaç günün çoğunda seninleydim. O sayfayı değiştirip o resimleri koymak istesem bile buna fırsatım olmazdı."

"Bu resimler olay yerinin taze olduğu, cesedin çürümeye başlamadan önceki haline ait."

Öğürmemeye çalışarak sertçe yutkundu. Sonra sandalyesini geriye itti. "Ben gidiyorum."

Dizüstü bilgisayarı aldı ve birkaç tuşa daha bastı, sonra masanın etrafında dönerken ona doğru çevirdi. "Peki ya bu?"

Sertleşti ama açık kapı aralığında duraksadı. Dış ofiste, Brielle bilgisayar ekranının üzerinden ona baktı, yüzünde suçlayıcı bir ifade vardı. Onun arkasında, başka bir masada, diğerlerinden biri - belki de eski FBI profilcisi Bryson, eğer o yuvarlak masaya kazınmış olana inanabilirse - ona aynı şüpheli, kesinlikle düşmanca bir bakış attı.

"Daha işimiz bitmedi Hayley," diye seslendi Dalton. "Diğer müşterilerinizin sayfalarının adreslerini getirecek algoritmaları bulamadım. Sen

bana gösterecek misin? Yoksa çalıştığın suçlular için başka neler yaptığını görmemden mi korkuyorsun?"

Yavaşça arkasını döndü. Adamın sesinde titreşen öfke göğsünü sıkılaştırmıştı. Onu takip ederken beklediği Dalton Lynch buydu. Ama hayalindeki canavar yerine onun ne kadar nazik olduğunu gördükten ve aralarındaki ilişkiyi düşündükten sonra son birkaç gündür değişmişti, onu böyle görmek çok üzücüydü. Onu gerçekten önemseydiğini düşünmüştü. Tanrı biliyordu ki şu anda bile, kalbini parçalıyor olsa bile onu önemsiyordu.

"Size hiçbirinin suçlu olduğunu bilmediğimi söyledim."

"Ve yine de, her biri tam olarak bir suçlu. Bu sizin için pek de iyi görünmüyor."

Konuşmak için kendine güvenmeden önce derin bir nefes aldı. "O ilk web sitesinden sonra müşterim beni bir sonraki müşteriye yönlendirdi. Ve böyle devam eder. İlk müşterimin bir suçlu olması gibi kötü bir talihim vardı, bu yüzden

Bana yönlendirdiği herkes de bir suçluydu. İşte. Muhtemelen bu yüzden müşterilerimin çoğu kötü adam, tamam mı?"

"Buna inanmamı mı bekliyorsun? Hayalet mi?"

Adamın acımasızlığı karşısında nefesini tuttu. Akmayan gözyaşları gözlerinin arkasını yakıyor, onu bu şekilde incitmesine izin verdiği için kendinden nefret etmesine neden oluyordu. Gözyaşlarının düşmesini engellemek için mücadele etti ve dizüstü bilgisayarın başına geçti. Sonra diğer müşterisinin gizli sayfalarından birinin web sayfası adresini girdi, geri kalanların sadece sıkıcı özel veriler olduğunu kanıtlamaya kararlıydı.

Ancak ekranda görünen bu değildi.

Dehşet içinde bir başka cinayet kurbanının grafik resimlerine, sarı bir bloknot üzerindeki cinayet listesine ve hayalet simgesine baktı. Onun hayalet simgesi.

Bir sandalye çekip içine çökerken elleri titriyordu. "Bunu ben yapmadım. Yemin ederim."

Hiçbir şey söylemedi. Diğer Arayıcılar'ın o kapıda durduğunda takındıkları yargılayıcı bakışla öylece oturdu.

Dizüstü bilgisayarı yaklaştırarak, şimdiye kadar oluşturduğu tüm gizli sayfaları açtı. Birçoğunda çeşitli cinayetlerin çirkin fotoğrafları görünüyordu.

Bilgisayarın kapağını kapatmadan önce, "Tanrı yardımcım olsun," diye fısıldadı. "Ben o sayfalara hiç girmem. Bunu yapmam için hiçbir neden yok. Öyle olsa bile, neden o korkunç fotoğrafları yayınlayayım ki? Neden müşterilerim

Onlar mı? Bu hiç mantıklı değil."

"Ölüm kanıtı. Her müşteri için kirli işleri yaparken bunları belirli sayfalarda yayınlarsınız, böylece işin bittiğini bilirler. Muhtemelen gerçek işiniz için aldığınız ücreti denizaşırı bir hesaba havale ederler."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Benim kiralık bir katil olduğumu mu düşünüyorsun?" "Öyle misin?"

Düşmek isteyen öfkeli gözyaşlarına gözlerini kırıştırmak engel oldu. Onun kendisini ağlarken görmesine asla izin vermeyecekti. "Bethany öldürüldüğünde Pigeon Forge'da günlük işimdeydim. Polis mazeretimi uzun zaman önce doğruladı."

Omuz silkti. "Belki de adli tabip ölüm zamanı konusunda yanılmıştır." Ellerin sandalyenin kollarında sıkıca kavradı. "İkinci kurban ne zaman öldürüldü?"

Ona söyledi ve o da telefonunun takvimini kontrol etti. Neyse ki o tarih ve saat için de doğrulanabilir bir mazereti vardı. En azından ona göre, bu insanları öldürmüş olabileceği ihtimalini ortadan kaldırıncaya kadar ileri geri konuştular.

Sandalyesini geriye itti ve avuçlarını masaya vurdu. "Birinin neden müşterilerimin web sitelerine girip o korkunç fotoğrafları bıraktığını bilmiyorum. Ya da müşterilerim gerçekten bir katil mi tuttu ve o kişi o resimleri oraya koydum. Ya da bir katilin cinayet listesinde neden benim hayalet simgemi kullandığını. Belki de bana komplo kurulmuştur. Bilmiyorum. Bunu size bırakıyorum.

profesyonellerin çözmesi gerekiyor. Umarım bu küçük sorgulama hoşunuza gitmiştir. Çünkü bu seninle son konuşmamız olacak. Benden bu kadar."

Onun arkasından baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Her cinayet için bir mazereti var. Bu sizi onun masum olduğuna ikna etmeye yetti mi?"

Hayley dönüp arkasına baktı. Kapının girişinde Dedektif Sampson bir elinde kelepçeler sallanırken diğer elini kılıfındaki tabancasının kabzasına dayamıştı. Arkasında dört üniformalı polis memuru vardı.

Sampson kelepçeleri arka cebine yerleştirdikten sonra Dalton'a keskin bir baş selamı verdi. "Yeterince iyi. Tutuklama emrini iptal edip şefi bilgilendireceğim. Yeni kanıtlar ya da teoriler hakkında beni bilgilendir Dalton."

"Emin olabilirsiniz."

Hayley'ye sıkı bir gülümseme verdi. "Eğer söylediklerin doğruysa, umarım beni ve Dalton'ı affedebilirsiniz. Seni parkta tutuklamaya hazırdım. Cinayet listesine ve hayalet simgesinin web sitelerinizle eşleşmesine dayanarak zaten bir arama emrim vardı. Ama Dalton beni beklemeye ikna etti.

masumdu." Üniformalı memurlara işaret etti. Hepsi ön kapıya doğru yöneldi.

Hayley yavaşça arkasını döndü. "Beni tutuklamak için arama emriyle mi buradaydın?"

"Evet. Sana bu kadar sert davrandığım için özür dilerim. Ama hapse geri dönmeni istemedim. Sampson'a senin cinayetlerle hiçbir ilgin olmadığını söyledim. Az önce söylediğin gibi biri sana tuzak kurmaya çalışıyor. Ama o bunu yutmadı."

"Yani... bunu yaptın... bana o korkunç resimleri gösterdin, beni korkunç şeylerle suçladın, çünkü o izliyordu?"

Yine başını salladı. "Buraya sen ve ben geldikten hemen sonra geldi. Mason onu ofisinde beklemeye ikna etti." Tavanın köşesindeki kameraya el salladı. "Her şeyi izledi. Neyse ki her cinayet işlendiğinde ne yaptığını bilecek kadar düzenlisin. Eminim aynı anda hem interneti araştırıyor hem de telefon görüşmeleri yapıyordu, doğrulayabildiği kadar doğruluyordu, yoksa seni kelepçelemeden gitmezdi. Hikâyelerinizin doğruluğundan kesinlikle emin olmak için daha fazlasını da yapacaktır."

Titremeye başladı. "Neredeyse cinayetten tutuklanıyordum. Aman Tanrım." Sesi kesildi ve yüzünü elleriyle kapattı, artık öfke, korku ve hayal kırıklığı gözyaşlarını tutamıyordu.

Küfretti ve onu kollarına çekti.

Arkalarındaki açık kapı çalındı ama o yüzünü Dalton'ın göğsüne gömdü. Kim olduğu umurunda değildi. Daha fazla dayanamadı. Daha fazla dayanamazdı.

"Dalton." Sampson'ın sesiydi. "Parkta Chandler Harding'in sabıka kaydı olup olmadığına bakmamı istediğinden bahsetmiştin, ismi bir şeyler çağırıyordu. Yöneticilerden birinden bunu araştırmasını istedim. Bana e-posta ile gönderdiler ve ben de Brielle'e çıktısını aldırđım." İnce bir klasörü masanın üstüne fırlattı. "İki kolumun toplamından daha uzun bir sabıka kaydı var. Ama o yıllar önce öldü. Bunun şu anki durumumuzla ne ilgisi var? durum?"

"Muhtemelen hiçbir şey. Bilmiyorum. Sadece çekilecek başka bir iplik."

"Peki, çekmenin tadını çıkar. Eski tarihi okuyacak vaktim yok. Şefi güncellemem lazım. Ve bir başka cenazeye katılmak için plan yapmalıyım."

Kapı tıkırdayarak kapandı.

Hayley kendini geriye itti ve gözlerini sildi. Ama ona tam olarak bakamıyordu. Çok yara bere içindeydi, çok incinmişti, her ne kadar ona acımasızca davrandığı için bir açıklaması olsa da.

Birdenbire dünyası altüst oldu ve gözyaşlarının yeniden akmasına neden olan kollarındaydı. Oturdu ve onu kendine doğru çekti, onunla konuşurken hafifçe salladı ve elini sırtında aşağı yukarı gezdirdi.

Az önce olanlardan ve daha önce buradaki felaket toplantısından sonra onun tarafından tutulmaktan hoşlanmamalıydı. Ama yine de aylardır ona çok kötü davranıyordu. Yine de bu küçük dramayı onu kurtarmak için kurmuştu. Her şeye rağmen ona inandığını fark etti. Ayağa kalkmıştı.

Kimsenin olmadığı zamanlarda onun için. Onun köşesindeydi, onu koruyor, ona yardım ediyor, onu güvende tutuyordu. Bunu daha önce kimsenin yaptığını hatırlamıyordu.

Sonunda ağlamayı bırakabildiğinde kendini geriye itti ve ona baktı. "Tişörtünü ıslattım."

Gülümsedi ve nazikçe saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen gömleğimi istediğin zaman ıslatabilirsin."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Dedektif Sampson konusunda bana neden yardım ettiniz? Ve neden şimdi beni tuttunuz?"

"Anlamıyor musun, Hayley? Sana aşık oluyorum. Sadece akıl almaz derecede seksi olduğun için değil. Sana aşık oluyorum çünkü çok zeki ve küstahsın ve adaleti benim kadar önemsiyorsun. Bu nadir bulunan bir şey. Ve bu yüzden, mazeretlerin olmadan önce bile masum olduğunu anladım. Mason'a senin için savaşağımı, avukat tutacağımı, mazeretin yoksa ne gerekiyorsa yapacağımı söylemiştim. Sen özel bir kadınsın. Ve artık senin yanındayım. Bunu atlatacağız ve sonra belki diğer çiftler gibi bir ilk randevumuz olabilir. Kan, hastane tehdidi ya da polis olmadan. dahil."

"Ya da Jack Daniels?" diye alay etti.

"Evet, şimdi. Sarhoş Hayley çok sevimli. Çok aceleci olma."

Güldü.

Gülümsemesi soldu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sana söylemem gereken bir şey daha var. Adli tabip ve arkadaşınızın ölümüyle ilgili olarak sorduğunuz yorumu açıklamak istiyorum."

"Hayır." Ellerini onunkilere bastırdı. "Daha fazla dayanamam Bugün vahiyler. Şu anda yapmanı istediğim tek şey beni öpmen. Bunu yapar mısın? Lütfen?"

Cevap olarak başının arkasını kavradı ve onu kendine doğru çekti, sonra dudaklarını onunkilere bastırdı.

Daha önce de öpülmüştü ama hiç *böyle* olmamıştı. Öpücüğü enfes, büyülu ve mükemmeldi. Kalbini sarmış, ruhunu ısıtmış, tüylerini diken diken etmiş ve onu arzuyla uyuşturmuştu. Ama bundan da öte, onu dönüştürmüş, güvende, el üstünde tutulduğunu, sevildiğini hissettirmişti. Korkularını eritti, acılarını dindirdi ve sonra onu eritti.

Öpüşmeyi bitirdiğinde ikisi de nefes nefese kalmış ve şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı.

Yüzünü tekrar kavrayıp gözlerinin içine bakarken elleri titriyordu. "Hayley." Sesi arzudan boğuklaşmıştı. "Bu... Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Sadece... vay canına."

Güldü ve ona sarıldı, o anda kendini hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu. "Tüm kötülöklere değdi. Hem de fazlasıyla."

Ona sıkıca sarıldı. "Umarım tüm kötü şeyler yakında sona erer. Sana yaşattıklarım için çok üzgünüm."

Geri çekildi ve parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Yapma. Işıltıyı bozma."

Kaşları çatıldı. "Parlamak mı?"

"Sihir. Sakın bozma. Henüz değil. Bir anı hak ediyoruz. Ya da iki."

Onu nazikçe öptü, daha fazlasının geleceğine dair kışkırtıcı bir tat. "Uzun, zorlu bir gün oldu ve öğle yemeği saatini ancak geçti. Ne yazık ki, bu katili yakalamak istiyorsak yapmam gereken daha çok iş var. Seni eve bırakmama ne dersin? İşim bitince tekrar uğrarım ve seni güzel bir yemek yiyebileceğın bir yere götürürüm. Hapisten çıktığından beri bakkala gidecek vaktin olmamıştır."

İçini çekti ve isteksizce onun kucağından indi. "Haklısın. Yapmadım. Seninle akşam yemeği kulağa harika geliyor. Teşekkürler."

"Benim için zevkti." Ayağa kalktı ve pantolonunun cebinden anahtarlarını çıkardı. Kapıya doğru ilerledi, sonra geri döndü ve masadan bir dosya aldı. "Hadi gidelim."

Konferans odasından çıktıklarında Brielle başını kaldırdı. Masasının etrafından dolandı ve Hayley'e hızlıca sarılarak onu şaşırttı.

"Özür dilerim Bayan Nash. Bugün cinayet listesinde o resmi gördükten sonra ben de en az Erin-Dedektif Sampson kadar sizin aradığımız Hayalet olduğunuza ikna oldum. Gerçeğe ulaşmak için tüm bunları yaşamak zorunda kaldığımız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Ofisteki diğerleri de özür dilemek ve bunun arkasında kim varsa bulacaklarına dair güvence vermek için sıraya girdiler.

Dalton'ın kamyonetine bindiğinde Hayley burnunu çekti ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "İyi misin?" diye sordu.

"Çok iyilerdi. Ve ben sana çok kötü davrandım ve-"

"Bence ikimizin de geçmişi geride bırakma zamanı geldi. Bundan sonra birbirimize iyi davranmak için bir anlaşma yapsak ve gerisini sonra düşünsek nasıl olur? Artık özür dilemek ya da suçluluk duymak yok."

"Bana uyar."

Kulübesine vardıklarında, adam onu kapıya kadar geçirdi. Verandada ona gülümsedi, teşekkür etmeye hazırdu ama adam ona bakmıyordu. Onun ötesine bakıyordu.

Ve silahına uzanıyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Hayley kararsızlık içinde donup kalmış, Dalton'ın az önce ortadan kaybolduğu evin açık ön kapısına bakıyordu. Kapıyı kilitlemişti. Kilitlememiş miydi? Parka gitmek için onun kamyonetiyle birlikte çıkmışlardı. Tabii ki

kilitledi. O bunu yaparken adamın beklediğini, sonra da kamyona binmesine yardım ettiğini hatırlıyordu. Peki buraya geldiklerinde kapısı neden aralıktı?

Yorgun zihni olanları algılayamıyor gibiydi.

Birisi evine zorla girmişti. Dalton da kontrol etmek için içeri girmişti.

Bir adım öne çıktı. Ya içeri giren her kimse hala oradaysa?

Ya Dalton yaralıysa ve yardıma ihtiyacı varsa?

Çok uzun sürüyordu. Silahını parka götürmesine izin vermemişti. Şimdi silahını getirmesi için ısrar etmediğine pişman olmuştu. Silahı olmayabilirdi. Ama 911'i arayabilirdi. Cep telefonunu çıkardı.

"Yapma."

Verandaya çıktı ve telefonunu kaptı, sonra da yere düşürdü. Adam ayakkabısının topuğuyla üzerinde tepinirken ve geriye bükülmüş, değersiz bir karmaşa bırakırken dehşet içinde baktı.

"Neden sen..." Dalton'un harap olmuş telefonu yolun karşısındaki ormana fırlatmasını şaşkınlıkla izledi. "Dalton? Neler oluyor?"

"Birinin telefonunuzun izini sürmesi riskini göze alamayız."

Adamın omuzlarından birinin üzerine atılmış beyaz yastık kılıfını fark etti. İçinde bir şey vardı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve adam ona bakmıyordu. Sanki bir şey arıyormuş gibi yolu, sağı solu tarıyordu. Ya da birini.

Tüyleri diken diken oldu. "Dalton?" "Biz gidiyoruz. Şimdi."

Kapı aralığına doğru baktı. "Evin içinde biri mi var?" "Öyleydiler ama biz buraya gelmeden gitmişler." Adam onun kolunu tuttu ve onu kamyona doğru çekti.

"Burada başka kimse yoksa neden gitmek zorundayız? Burası darmadağın olmuşsa polisi aramamız gerekmez mi?"

Çenesi gerildi. "Kimse evinizi dağıtmadı."

Yolcu kapısını çekip açtıktan sonra onu neredeyse içeri fırlattı, ardından yastık kılıfını bank koltuğunun ortasına attı. Adam yola koyulmadan önce emniyet kemerini ancak yerine oturtabilmişti.

Hafif bir siren sesiyle dikiz aynasına baktı. Ama şaşırmış görünmüyordu. Aksine, bunu bekliyor gibiydi.

Arkasını döndüğünde vadinin aşağısında, dağa doğru hızla yükselen soluk kırmızı ve mavi ışıkları gördü.

"Polis geliyor," dedi. "Biz ayrılmadan önce onları benim evimden mi aradın?"

"Hayır."

Kadın bekledi. Adam yine başka bir açıklama yapmadı.

"Bekle," diye emretti.

Adam direksiyonu kırdığı anda kol dayanağını kavradı. Kamyon bir virajda savrulduktan sonra, daha önce hiç fark etmediği, aşırı büyümüş çalılar ve ağaçlarla gizlenmiş dar bir yan yola girdi. Kamyon için ancak yeterince genişti.

Adamın keskin virajlardan birinde direksiyonu kırdığı her seferinde kapıya savrulmamak için üstündeki tutamağı kavradı. Saat öğleden sonra iki civarındaydı ama kalın ağaçlar yüzünden hava neredeyse zifiri karanlıktı. ağaç gölgelikleri güneşi kapatıyordu. Farları karanlığı yardı.

Siren sesleri önce azaldı, sonra kayboldu. Önlerindeki yol nihayet düzleşti ve adam gaza basarak kamyonun ileri fırlamasını sağladı ve kadını koltuğa yasladı.

"Dalton, lütfen, ateşli bir kazada ölmeden önce bana neler olduğunu anlatır mısın? Evimde ne oldu? Nereye gidiyoruz?"

Fren yaptı, sonra başka bir yola saptı. Kadın ona soru sormaktan vazgeçti. Sonunda yavaşlamadan önce deli gibi sürdüğü yirmi ya da otuz dakika daha geçti. Birkaç dönüş daha ve

Farlar onunkinden bile küçük bir kulübeyi aydınlatıyordu.

Çakıllı araba yolunun en sol tarafına çekip park etti. "Nerede-"

Kamyondan atladı ve kapısını çarparak kapattı.

Hayal kırıklığı içinde inledi ve emniyet kemerini çözdü. Bir kez daha, adam kapıyı çekerek açıyor, sonra da kadın daha kapıyı açmayı deneyemeden onu kaldırıp dışarı çıkarıyordu. Onu ayağa kaldırdı ve kapıyı çarparak kapattı. Sonra,

Dünyanın ucundaki bu ıssız yerde yalnız olduklarından emin olmak istercesine etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra yastık kılıfını ve dosyayı aldı, sonra da onu ön verandaya doğru çekti.

İçeri girdikten sonra ışıkları yaktı, merkezi ısıtmayı açtı, sonra mutfığa girdi ve yastık kılıfı ile dosyayı masanın üzerine koydu.

Kollarını soğuğa karşı ovuşturdu ve ön girişten görülebilen, arka taraf boyunca uzanan küçük oturma odasını fark etti, sonra tereddütle onu mutfığa kadar takip etti. "Burası neresi?"

"Çok az insanın bildiği bir son çare." Kamyonetinin anahtarlarını pencerenin yanındaki askıya astı. "Eğer bana bir şey olursa, o anahtarları al ve buradan çık. Camelot'a git ve tuş takımından 911'e bas. Arayıcılardan biri sana yardım edecektir."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Yedek plan. Güvende olmanı istiyorum. Bana yardım etmeye çalışırken hayatını riske atmanı istemiyorum. Ciddiyim."

Gözlerini ona dikti. "Yaralandığında ya da bana ihtiyacın olduğunda seni asla terk edemem."

Yüzü yumuşadı ve dudaklarına acı veren tatlı bir öpücük kondurdu.

"Umalım da iş o noktaya hiç gelmesin." Arkasını döndü ve yastık kılıfındaki düğümle uğraştı.

"Neden birdenbire bu kadar endişelendin? Neden kulübemi terk edip burada saklanmak zorunda kaldık?" Şakaklarını ovuşturdu, sonra da son maceralarından kalan iyileşmekte olan morluklardan birine çarpınca yüzünü buruşturdu. Kafasını Dalton'ın araba yoluna çarpmasından, hapishanedeki kavgasına ve Jack Daniels'la olan savaşını kaybetmesine kadar, kendini bir savaştan çıkmış gibi hissediyordu. Ne yazık ki savaş bitmemişti. "Tüm bu James Bond, gizli casusluk işleri beni deli ediyor. Ben sadece gerçekten yorgun olan sıradan bir insanım ve senin neden-"

"İşte bu yüzden." *Güm. Güm. Güm.*

Adamın yastık kılıfından çıkarıp masanın üzerine bıraktığı eşyalara baktı.

Üzerinde kırmızı lekeler olan bir beyzbol sopası ve aman Tanrım hayır, tahtaya yapışmış saç telleri.

Daha önce hiç görmediği bir tabanca.

Bir ilaç şişesi masanın üzerinde takırdayarak yuvarlandı ve sopaya yaslanarak durdu.

Ayrıca kanlı kıyafetler de vardı. Kendisinin. Kıyafeti tanıdı. Elbette en son giydiğinde kana bulanmamıştı.

Hâlâ yarı dolu görünen yastık kılıfını yere fırlattı, ardından masanın üzerindeki eşyaları işaret etti. "Bunu buldum. Hepsini. Senin evinde. Açıkta durmuyordu. Ama davetsiz bir misafiri ararken kapının arkasında o kanlı sopayı buldum. Bu beni farklı bir arayışa itti, insanların genellikle suçlarının kanıtlarını sakladıkları yerlere baktım."

Silahı işaret etti. "Bu senin yatağının altındaydı. Hayalet'in birinci ve ikinci kurbanlarını öldürmek için kullanıldığına inandığımız silah türüne uyuyor."

Hap şişesine doğru elini salladı. "Her ne kadar

Bir etiket yok, tahminimce bu son derece ölümcül bir toksin, Hayalet'in birkaç hafta önce öldürdüğü cinayet kurbanında kullanılanla aynı. Mutfağınızdaki bir dolapta, reçetesiz satılan ilaçların yanındaydı. O kıyafetler çamaşır sepetinin dibindeydi. Sanırım kan

Cinayet kurbanlarımızdan biriyle eşleşiyor. Yastık kılıfında aynısından daha çok var, Hayalet'in işlediği suçların kanıtı."

Çılgınca başını salladı. "Sana yemin ederim. Bunların hiçbirisi benim değil. Yani, kıyafetler benim ama kan, haplar değil. Bir sopam bile yok. Cinayetlerle hiçbir ilgim yok. Bana inanmak zorundasınız."

Kaşlarını çattı. "Hayley, ben-"

"Yemin ederim ben katil değilim."

Küfretti ve Stetson'ını tezgâhın üzerine fırlatarak ona doğru yürüdü.

Duvara yaslandı ve ellerini önünde birleştirdi. "Her ne yaptığımı düşünüyorsanız, bana inanmak zorundasınız. Ben masumum."

Başını iki yana salladı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Eğer en ufak bir şüphem olsaydı, seni orada, kamaranda polise bırakırdım."

Kadın kollarını yavaşça indirdi ve adam tam önünde durdu.

"O zaman... o eşyaları alıp bizi buraya getirmenizin nedeni...?" "Çünkü, bu

işin içinde olduğum için, bir komployu anladığımda

Birini gör. Ya size tuzak kuran güçlü bir düşmanınız vardır ya da birilerini suçlarından kurtarmak için uygun bir kurban konumundasınızdır. Her iki durumda da, seni yok etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Gatlinburg Polisi şu anda kulübende, evini arıyor. Düşmanının bıraktığı tüm kanıtları buldum mu? Umarım bulmuştundur. Ama muhtemelen değil. Bulduğum her şeyde

Birisi isimsiz bir ihbarla polisi çoktan aramış olurdu ve daha kapsamlı bir arama için etrafta dolaşma riskini alamazdık."

"Bekle. Birinin kulübeme girdiğini ve katil benmişim gibi görünmesi için tüm bu eşyaları bıraktığını mı söylüyorsun?"

"Daha da kötüsü. Herhangi biri olduğunu sanmıyorum. Avlamaya çalıştığımız Hayalet. Web sayfalarınızı hackledi ve cinayet mahallerindeki resimleri yayınladı. Şu ana kadar dört kişiyi öldürdü; bir polis memuru, bir savunma avukatı, eski bir savcı, emekli bir dedektif."

"Beş."

Soru sorarcasına ona baktı.

"Bethany. O da sayılır, değil mi?"

"Doğru. Beş. Eğer Seth de Hayalet tarafından öldürüldüyse, bu sayıyı altıya çıkarır. Katil suçu senin üzerine atmak için evinin her yerine kan, saç ve DNA bıraktı. Seni kimin ve neden hapse atmak istediğini bulmalıyız."

"Bunun olduğuna inanamıyorum."

"İnan buna. Bu şeyin önüne geçmeli ve hayatını geri almalıyız. Gerçek katilin kim olduğunu hemen bulmalıyız. Bu gece hapse girmeni bekliyordu. Sen olmadığına göre, planını değiştirmek zorunda kalacak."

"Dalton?"

"Evet?"

"Eğer çok şey istemiyorsam, lütfen bana sarılır mısın? Şu anda gerçekten ihtiyacım var."

Onu kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Dalton mutfakta durmuş, Hayley'yi kucağına almıştı. Bu sefer ağlamıyordu. Ama o kadar çok titriyordu ki, Dalton, Hayley'nin ona bunu yapmak. O bir dinamoydu, küçük bir fişkti, zeki ve duyarlıydı. Ve doğru olduğunu düşündüğü şeyin peşinden gitmek için çok şeyden vazgeçmişti. Bu arayışı onun için zor olsa da, bu yüzden ona hayranlık duyuyordu.

Şimdi ona sarılmak, hırpalanmış ruhuna merhem gibi gelmişti. Birkaç dakika önceki öfke ve gerginlik, ona sarılmışken eriyip gitmiş gibiydi. Sonsuza dek burada durabilir ve sadece ona sarılarak mutlu olabilirdi.

Cep telefonu cebinde çaldığında gerçek dünya çok geçmeden araya girdi.

Kollarından kurtuldu ve boğazını temizledi, gözleri öyle bir dehşet duygusunu yansıtıyordu ki neredeyse telefonunu getirmemiş olmayı dileyecekti.

Onu rahatlatmak istedi. Ama ne diyebilirdi ki? Onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Ama bir sonraki darbenin nereden geleceğini bilmeden birini korumak zordu.

Telefon tekrar çaldı. Ekranı kontrol etti, sonra aramayı cevaplamak için tezgâha yaslandı.

"Neler oluyor?" Mason cevap verir vermez sordu. "Sampson polislerin Bayan Nash'in kulübesini didik didik aradıklarını söyledi. Hayalet olduğuna dair kanıtlar var ama o kayıp. Bryson'ı seni araması için evine gönderdim ama belli ki orada değilsin. Neredesin? Sen?"

"O Hayalet değil, Mason. Bugün oradaydın, ofisteydin. Her cinayet için bir mazeret sunduğunu duydun."

"Sampson bu mazeretleri kırılana kadar her yöne eğip bükecek. Nash'in kulübesinde sadece gerçek katilin sahip olabileceği, DNA testlerini bekleyen ikna edici kanıtlar buldu. Ama durum iyi görünmüyor."

"Evet, ben de öyle. Hayalet'in kurbanlarından birine verilen zehiri içerdiğine inandığım bir şişe hap gibi. Ancak bugün aynı dolaptan bir şişe aspirin aldığımda o şişe dolapta değildi.

Ve o kanlı kıyafetler, Hayley'nin kulübesinde kırık bir camın üzerine düştüğünde oluşan kesiklerle ilgilenirken diğer kıyafetleri koyduğum çamaşır sepetinde değildi. O zamandan beri her saniye yanımda.

Birisi ona tuzak kuruyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu benden daha iyi biliyorsun. Desteğimizi ve korumamızı hak ediyor, şüphelerimizi değil. Ve artık Camelot'ta ona iki kez yaptığımız gibi numaralar. Eğer bu sizin için bir sorunsa, beni kovun. Bu zorbalık taktikleriyle işim bitti."

Telefondan derin bir iç çekiş sesi geldi. "Kimse istifa etmiyor ya da kovulmuyor. Haplar konusunda emin misin? Ya kıyafetler? Daha önce orada değiller miydi? Gözünden kaçmış olamazlar mı?"

"Eminim."

"Pekâlâ. O zaman birinin onu suçlu göstermeye çalıştığına katılıyorum. Ama beni arayıp neler olup bittiğini anlatmalıydınız, Sampson ortalığı ayağa kaldırıp beni solumdan vurmadan önce. Bayan Nash'in bu işe karıştığına inanıyor, komplocu olarak bile olsa. Ve siz evde olmadığınız için onu nerede sakladığınızı bilmek istiyor."

"Benimle olduğunu düşündüren ne?"

Başını masanın üzerindeki büyüleyici ahşap desenleri incelemekten kaldırdı.

Onu rahatlatmaya çalışarak gülümsedi.

"Ben aptal değilim, Dalton. Az önce gözünün önünden ayrılmadığını söyledin. Bunun yanı sıra, Camelot'taki herkes aynı şeyi giydiğini fark etti. kıyafetleri ve Bayan Nash'in ne kadar dağınık olduğu. Bu noktaları birleştirmek için fazla bir şey gerekmiyor."

Tezgâha doğru kaydı. "Tamam. İşte durum raporu. Parktaki olay yerine gitmek için kulübesinden çıktığımızda ön kapı kilitliydi. Ben Bundan eminim. Onu geri getirdiğimde, değildi. Bir hırsız bulmayı umarak temizlemek için içeri girdim. Onun yerine kanlı bir sopa, kanlı giysiler ve başka şeyler buldum.

Biz ayrıldığımızda orada olmayan eşyalar. Tüm bu süre boyunca yanımda olduğuna göre, belli ki başka biri sahneyi hazırlamak için içeri girmiş. Gördüklerimi aldım ve yanımda götürdüm. Ama biliyordum ki, sahne bu şekilde düzenlenmişken, bunu her kim yaptıysa muhtemelen polisi aramıştır. Bu yüzden etrafta takılamazdık. Tam çıkarken siren sesleri duyuldu. Ona tuzak kurulmuş Mason. Sampson'a haber vermekten çekinmeyin. Dediğim gibi, o gün onunla birlikteydim.

tüm zaman boyunca. O eşyaları kulübesinde başka biri

bırakmış." "Hayalet."

"Aynen öyle. Sampson'la konuşup mantıklı düşünmesini sağlayacak kişinin Bryson olabileceğini düşünüyorum. Uzun zamandır arkadaşlar, Arayıcılar'a katılmadan önce bile. O zaman Sampson'a söyle Bryson'a neler olduğunu anlatsın. Ana cadde üzerindeki işletmelerden video çekmesi gerek.

Dağa giden rotaları araştırın ve bu kanıtı yerleştirmiş olabilecek herhangi bir araç ya da sürücü olup olmadığına bakın. İşlek bir yol değil. O kadar zor olmamalı. Katilimizin filme yakalanma ihtimali yüksek. Eğer öyleyse, belki Arayıcılardan biri bir kopyasını almaya çalışabilir."

"Birini görevlendireceğim. Şimdi neredesin?"

"Kulübem, evi satın almadan önce yaşadığım yer." "Orayı sakladın mı? Sattığını düşünmüştüm."

"Çok uzak olduğu için, ihtiyacım olursa harika bir saklanma yeri olacağını düşündüm."

"Görünüşe göre şimdi ihtiyacın var." Ağır bir şekilde iç çekti.

Telefonu diğer kulağına doğru kaydırды. "Hayley'nin kıyafetlere, tuvalet malzemelerine ihtiyacı var-" "Peki ya sen?" Mason, Arayıcılarını her zaman ilk sıraya koyarak araya girdi.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Sadece Bryson'ın köpeklerime, özellikle de Denali'ye bakması için. Ben şehir dışındayken onlara bakıyor, böylece onu tanıyorlar. Kıyafetlerim ve eşyalarım var.

benim için burada. Bana bir şey olmaz. Ama Hayley'nin hemen hemen her şeye ihtiyacı var. Kulübesi bir suç mahalli. Ve Sampson'ı tanırıysam, Hayley'nin Pigeon Forge'daki evini izleyen birkaç üniforması vardır, yani orası da yasak bölge. Belki Brielle bir mağazadan bir şeyler alıp buraya getirebilir?" Hayley ona minnettar bir gülümseme verdi. "Bu görüşmeden sonra ona bir alışveriş listesi göndereceğim."

Mason'la birkaç dakika daha konuşarak stratejileri ve bundan sonra ne yapacaklarını tartıştı. "Brielle, Hayley'nin eşyalarıyla geldiğinde akşam yemeği getirmesini söyleyebilir misin? Burada yiyecek bir şey yok."

Görüşmeyi sonlandırdı ve Hayley ile birlikte ihtiyaç duyduğu şeylerin listesi üzerinde çalıştı.

Brielle'e mesaj attıktan sonra telefonunu kaldırdı.

"Bu gerçekten oluyor, değil mi?" Hayley sordu.

Ona doğru ilerledi ve elini uzattı. "Gel hadi. Şimdilik yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Bundan sonrasını diğer Adalet Arayıcıları halledecek. Sana iki yatak odalı, iki banyolu küçük evimi gezdireyim. Sonra televizyonun karşısına geçip eski filmlerden oluşan video koleksiyonumu açabiliriz. Kablolu yayın ya da internet yok. Sunabileceğim en iyi şey bu."

Onun elini tuttu. "Bana mükemmel bir ilk randevu gibi geldi."

Sırıttı. "İlk randevu, ha? İlk randevuda kaç üssü yuvarlayabilirim?"

"Sanırım bunu sen bulacaksın."

"O zaman bu turu bitirelim ve öğrenme kısmına geçelim." Göz kırptı ve onu koridorda çekti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kulübe turu Dalton'ın beklediğinden de kısa sürdü. Hayley ona evin arka köşesindeki ana yatak odasını gösterdikten ve koridora geri döndükten sonra, bakışları, gülümsemeleri ve Parmaklarını kolundan aşağıya doğru incelikle takip ederek, şu anda istediği şeyin bir tur olmadığını söyledi.

Onu istiyordu.

Tüm gerginlik, korku ve duygusal karmaşa ikisini de yakalamıştı. Ateşli bir öpücüğü paylaştılar, iki aç ruh, her ikisinin de paylaştığı ama uzun zamandır inkar etmeye çalıştıkları bağlantıyı istiyor ve buna ihtiyaç duyuyorlardı.

Tökezleyerek tekrar ana odaya çıktıklarında, birbirlerinin kollarına sarılmış, tutkulu öpücükler ve çılgınca iki azgın genç gibi okşuyordu. İşler kızıştıkça, adam çılgınca bluzunun düğmeleri üzerinde çalışmaya başladı, tenin tene dokunmasını arzuluyordu. Kadın da aynı şevkle adamın kemer tokasıyla uğraştı ve sıcak elleri sert kemere çarptığında adamın keskin bir nefes almasına neden oldu. Pantolonundaki çıkıntı.

Brielle. Onu oyalaması, kulübeye gelmeden önce acele etmemesini söylemesi gerekiyordu. Ama tam bu düşünce aklına gelmişken, bir motor sesi ve öndeki çakılda çtırdayan tekerlekler ona artık çok geç olduğunu söyledi.

Adam hayal kırıklığıyla inledi ve öpüşmelerini kesti. Doğrulup onu da yanına çekti ve tokasını yeniden takmak için işe koyuldu.

Kadının şiş dudakları ve tutkuyla parlayan gözleri erkeğin tatmin olmuş bir şekilde sırtmasına neden oldu. "Çok gülünç derecede güzelsin, bunu biliyor musun?"

Dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Henüz en iyi özelliklerimi görmediniz." Bir elini, sarkık bluzunun arkasında zar zor tuttuğu, yarı açıkta duran cömert göğüslerine doğru kaydırdı.

Tekrar inledi. "Beni öldürüyorsun."

Gülümsemesi büyüdü.

Kapıya hızla vurulan üç darbenin ardından, "Acele et kovboy. Bu şey çok ağır."

Nefes nefese kaldı ve ayağa fırladı, parmakları gömleğinin düğmelerinde uçuşuyordu.

Ona hızlı bir öpücük daha verdi, sonra pantolonunun sıkılığından yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. "Ne yazık ki Brielle'i içeri almak zorundayım yoksa muhtemelen beni vuracak."

Gözleri büyüdü. Saçlarını parmaklarıyla taramaya başladı.

Brielle'in kendini toparlamak için gösterdiği sevimli çabaya güldü ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda, Brielle kocaman kahverengi bir kâğıt çuvalı onun kollarına itti.

"Değişiklik olsun diye bir işe yara."

Onu içeri almak için geri çekildi. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Evet, her neyse. Beni kasabanın etrafında koşturup kötü adamları aramak varken." Hayley'yi görünce durdu, sonra gülümsedi.

"Senin için sorun değil, kızım." Başparmağını Dalton'a doğru uzattı.

"Sadece ona iyilik yapmaktan hoşlanmıyorum."

Gözlerini devirdi ve çantayı masanın üzerine koydu. "Harika kokuyor. Barbekü mü?" "Tanrıların yemeği. Afiyet olsun, dostlarım. Her şeyden biraz aldım-

Bebek sırt kaburgası, domuz eti, kızarmış bamyaya, aklınıza ne gelirse."

Mutfakta onlara katılırken elindeki diğer çantayı Hayley'ye uzattı. "Eğer benim almadığım ama senin istediğin bir şey varsa, ona ihtiyacın yok demektir. İçine biraz makyaj malzemesi bile attım." Hayley'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "O zaman

Tekrar söylüyorum, belki de günün önemli kelimesi öpüşmektir. Söylesene tatlım. Dalton gibi iri bir adamın ayakkabı numarası doğru mu? Ben her zaman

merak ettim."

Hayley'nin yüzü hoş bir pembelikle kızardı.

"Brielle, onu rahat bırak." Yemek torbasını masaya boşaltmaya devam ederken Hayley'e özür dileyen bir bakış attı. "Ona aldırma, Hayley."

"Size yiyecek ve giyecek getiren birine iyi davranmanın güzel bir yolu." Brielle çantaya doğru el salladı. "Cidden, tatlım. İsteddiğini aldın.

Orada mı? Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Hayley, Brielle'in kişiliğinin gücü altında ezilmiş gibiydi. Dalton'a kararsızca baktı.

Ona güven verici bir gülümseme verdi ve çantanın içine baktı. "Her şeyi düşünmüşsün," diye belirtti Hayley. "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Mümkün olduğunda sana geri ödeyeceğim."

Brielle başını salladı. "Bunların hepsi Adalet Arayıcıları'nın küçük nakit fonundan. Endişelenecek bir şey yok."

"Tekrar teşekkürler. Yemekler de harika görünüyor. Ama önce hızlı bir duş almayı tercih ederim, eğer sorun olmazsa. Cinayet sahneleri ve kanlı beyzbol sopaları

beni iğrenç hissettiriyor. Keşke ben de tüm bu korkunç şeyleri zihnimden silip atabilsem."

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum," dedi Dalton ona. "Havlular ve ihtiyacın olabilecek her şey her banyodaki keten dolaplarda. Ana banyoyu kullanmaktan çekinme. Oradaki duş çok daha büyük."

Ön tarafa yanaşan başka bir arabanın sesiyle panjurların arasından baktı. "Mason geldi."

Brielle telefonunu çıkardı ve ekranı kontrol etti. "Görünüşe göre dışarı çıkmamızı istiyor. Kira ona dağın dibindeki benzin istasyonundan bir video gönderdi. Şu anda o süslü araba bilgisayarına geliyor." Kapıya doğru yöneldi.

Dalton tekrar Hayley'e baktı. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

"Acele etme. Ben iyiyim." Giysi ve tuvalet malzemelerinin olduğu çantayı kavradı. Gülümsedi ve dışarı çıktı.

Mason'ın siyah Mercedes'i Brielle'in cipinin yanında durdu. Arabayı, herhangi bir polis memurunun sahip olabileceğinden çok daha güçlü, son teknoloji ürünü bir bilgisayar da dahil olmak üzere, kolluk kuvvetlerinin ağızını sulandıracak pahalı aletlerle tamamen özelleştirmişti. Bilgisayar, orta konsola doğru uzanan metal bir kola bağlıydı. Brielle ve Dalton'a kendisine katılmalarını işaret etti.

Brielle ön yolcu koltuğuna atlarken Dalton açık kapı aralığında çömelerek bilgisayar ekranında oynatılan video yayınını izledi.

Mason beslemeyi işaret etti. "Kira, Bayan Nash'le parka gittiğiniz andan onu kulübesine geri götürmek için Camelot'tan ayrıldığınız ana kadar dağa çıkan yedi araç olduğunu söyledi. Hiçbirini tanımadı. Ve video kalitesi, araçların içindekiler hakkında fazla detay göremeyecek kadar düşük. Ama Jaxon'a bir kopyasını göndererek iyileştirilmesini sağlamaya çalışacak."

Birkaç tuşa bastı ve video hızlandı, ardından hareketsiz karede kırmızı bir pikapla durdu. "Bu ilki. Bana saati mesaj attı böylece her aracın görüldüğü yere kadar ileri sarabilirim. Şu kamyonunda tanıdık bir şey göreniniz var mı?"

"Ben değil," dedi Brielle. "Yine de yasal bir iş kamyonuna benziyor. Arkasında sebzeler var. Muhtemelen dağın tepesindeki Crawford'un pazarına gidiyordur."

"Katılıyorum," dedi Dalton. "Aynı kamyonu daha önce Crawford'da gördüğüme eminim. Ve arka koltukta iki küçük çocuk var gibi görünüyor."

Brielle ekrana doğru eğildi. "Haklısın. Bu muhtemelen bizim adamımız değil."

"Sıradaki." Mason birkaç tuşa daha basarak çerçeveyi beyaz bir Cadillac gösterecek şekilde durdurdu. Sonra mavi bir Toyota. Başka bir pikap, bu yeşil ve o kadar paslıydı ki çalıştığına bile şaşırdı. Beşinci aracı gösterdiğinde, Brielle şaşkınlıkla bir nefes verdi.

Dalton kaskatı kesildi, eli kapıyı sıkıca kavradı. "O küçük hain."

Mason birinden diğerine baktı. "Hain mi? Sürücüyü göremiyorum. Aracı tanıdın mı?"

"Tabii ki var," dedi Dalton. "Bu misafirimiz için bıraktığım acil durum arabası, orman yangını ya da başka bir beklenmedik olay olması durumunda güvenli bir şekilde dışarı çıkabilmeleri için."

"Bekle," dedi Mason. "Orada yedi gün yirmi dört saat bir korumamız olduğunu sanıyordum. Misafirimiz nasıl olur da onun haberi olmadan oradan ayrılabilir?"

Brielle çoktan başını sallamaya başlamıştı. "İlk başta, Dalton bizi Günde bir kez malzemeleri bırakmak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için dönüyorlardı. Unutmayın, orada olduklarını kimsenin bildiğini düşünmek için hiçbir nedenimiz yoktu. Ama siz ikiniz karakolda Seth'in fotoğrafını gördükten sonra Kira ve Caleb her şeyi kontrol etmek için yukarı çıktılar."

"Ve aynı gün bir koruma tuttum," diye ekledi Dalton. "Çünkü işler şüpheli görünüyordu. Koruma sözde koruma için oradaydı. Gerçekte ise görevi tuhaf bir şey olursa bize haber vermektir."

"Delil yerleştirmek için acil durum arabasıyla gezintiye çıkmak gibi." Mason'ın yüzü asıktı. "Birinin korumamızı kontrol etmesi gerekiyor."

Brielle telefonuna dokundu. Dalton onun telefonu çıkardığını fark etmemişti bile. "Az önce ona mesaj attım. Cevap vermiyor."

Dalton yemin etti.

Mason bilgisayarı kapattı. "Dalton, Sampson'a neler olduğunu anlatsan iyi olur. Ona Hayaletimizin kimliğini bildiğimizi söyle ve acil durum aracına bir BOLO gönder. Arayıcılara da onu aramalarını söyle. Brielle, senin acil yardım eğitimin var. Beni güvenli eve kadar takip et. İçimden bir ses korumamıza yardım etmek için çok geç olduğunu söylüyor ama denemek zorundayız."

"Hallediyorum."

Dalton arabadan inip cipine doğru koşabilmesi için doğruldu. "Ne yapmamı istiyorsun Mason?"

"Sampson'ı bilgilendirdikten sonra burada Bayan Nash ile takıl. Arayıcılar dışında kimse onun burada olduğunu bilmiyor. Eğer Hayalet kurdukları tuzağın işe yaramadığını ve kimliklerini bildiğimizi anlarsa, bir sonraki kurbanın kim olacağı belli olur."

"Hayley."

Mason başıyla onayladı. "Onu güvende tut. Bir güncelleme alır almaz size mesaj atacağım."

Brielle'in tekerlekleri yolda hızla ilerlerken çakılları tekmeledi. Mason da onu takip ederek Dalton'ı önde bıraktı.

Telefonunu çıkardı ve Sampson'ın numarasını tuşladı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Son birkaç ayın kalp ağrısı, korku ve geriliminden sonra, özellikle Bu üzücü son iki haftanın ardından Hayley nihayet bir daha asla göremeyeceğinden endişe ettiği bir şeyi görüyordu. Umut.

Duyguları uzun süredir o kadar bastırılmıştı ki patlamaya hazırды. Ve Dalton'la birlikte kulübeye doğru yürüdüğünde, sonunda onun kendisine inandığını, kendisinin de ona inandığını ve bu şeyle birlikte yüzleşeceklerini bildiğinde, üstesinden gelmişti. İçinde biriktirdiği her şeyi, tüm o özlem ve arzuyu bir saniye bile zapt etmesi imkânsızdı. Ve onu hayrete düşüren şey, onun da aynı şekilde hissetmesiydi.

Onu öpmek, ona sarılmak sihir gibiydi, hiç bitmesini istemediği bir sihir. Ama acımasız dünya çok erken davetsiz gelmişti. Acele edip son haberleri öğrenmesi, bir sonraki engelin ne olacağını görmesi gerekiyordu. Ama en azından bu sefer o engeli aşmak için Dalton'ın yanında olduğunu biliyordu.

Çabucak giyindi, ardından saçlarını elinden geldiğince havluyla kuruladı. Ne yazık ki bir fön makinesi bulamadı. Burada bir tane olacağını düşündüğü için Brielle'den bir tane getirmesini istememişti. Uzun, gür saçları muhtemelen günün geri kalanında nemli kalacaktı ama yapacak bir şey yoktu. En azından soğukta dışarı çıkmayı planlamıyordu.

Saçlarını sırtının ortasından aşağıya doğru düşen kalın bir örgü haline getirdi. Sonra kirli giysilerini banyo sepetine attı. Sonra Makyajının iyi görüldüğünden emin olmak için aynaya son bir kez baktıktan sonra ana yatak odasına yöneldi. Kapı çalındığında neredeyse koridor kapısına varmıştı.

Pencerede.

Etrafında döndü. Camın arkasından bir yüz ona bakıyordu, orada olması mümkün olmayan bir yüz. O kadar sert titremeye başladı ki dişleri takırdadı. Bir hayalet gördüğüne ikna olarak gözlerini sıkıca kapattı.

Kapı tekrar çaldı. "Hayley, benim. Aç kapıyı."

Gözlerini açtı. Bu bir hayalet değildi. Bethany gerçekten buradaydı. Yaşıyor. Hıçkırığa hıçkırığa ağladı ve pencereye koşup açmaya çalıştı.

Bethany bir taraftaki kilidi işaret etti.

Hayley onu geri çevirdi ve pencereyi yukarı kaydırđı. Elini ekrana bastırđı. "Bethany? Bu gerçekten sen misin? Ben-"

"Öldüğümü mü?" Sırıttı ve elini Hayley'ninkine bastırđı. "Senin bir hayalet olduğunu sanıyordum."

Kaşları havaya kalktı ve bir kahkaha attı. "Düşünsene." Tekrar kıkırdadı. "Şey, ben ölü değilim. Etten ve kandanım. Kığım donuyor ama yine de etten kemiktenim. Arka kapıyı açabilir misin? Konuşmamız gerek." Elini ekrandan çekti.

Hayley pencere pervazını kavradı, ağgözlü bakışları her ayrıntıyı içine çekti. "Bu gerçekten sensin. İnanamıyorum... Neler olduğunu anlamıyorum. Gazetede polisin cesedini bulmasıyla ilgili haberi gördüm. Seni adalete teslim etmeye ve katili bulmaya odaklanabilmek için izne ayrıldım. Nasıl burada, hayattasın?"

Bethany cevap vermeden önce etrafına bakındı. "Brielle, onunla tanışmıştın değil mi? Arayıcılardan biri mi?"

Hayley başını salladı. Arkadaşını birkaç santim ötede kendi gözleriyle görmesine rağmen, zihni onun gerçek olduğunu bir türlü kabullenemiyordu. Adli tabibin raporunu sorduğunda Dalton'ın ona söylemek istediğı şey bu muydu? Bethany'nin ölmediğini mi? O ve onun karakoldaki müttefikler sahte bir cinayet mi ayarlamıştı? Neden? Bunu neden yapsınlar ki? Tüm sorularını yanıtlayacağını söylemişti ama sonra kulübeden kaçmak zorunda kalmışlardı. Buraya geldiğinden beri ona bu soruları tekrar sormak aklına gelmemişti. Şimdi keşke sorsaydım diyordu.

Bethany'nin ona bir şey anlatmaya çalıştığını fark ederek başını salladı. "Ben... Özür dilerim. Sanırım hâlâ şoktayım. Brielle hakkında bir şey mi anlatıyordun?"

Arkadaşı derin bir iç çekti. "Kısacası, Arayıcılar beni güvende tutmak için ölü taklidi yaptılar çünkü gerçekten kötü insanlar onları ifşa ettiğimi anladıklarında peşime düşmüşlerdi. Onlar bana zarar verebilecek tüm kötü adamları ortadan kaldırmaya çalışırken ben de güvenli bir evde, bunun gibi bir kulübede kaldım. Ama esas adam insanları öldürüyor, bir çeşit cinayet listesi yayınlıyordu. Bu yüzden Arayıcılar beni buraya getirerek kaynak tasarrufu yapabileceklerini düşündüler - aynı anda iki kişiyi korumak. Bir taşla iki kuş gibi bir şey. Beni buraya Brielle getirdi."

Zihnindeki sis kalkmaya başlamıştı. Ve arkadaşını görmekten duyduğu sevinç, bir yığın sorunun altında kayboluyordu. Ve şüphe. "Brielle içeri girdiğinde senden bahsetmedi."

"Hayır mı? Dalton'a güvenli evleri birleştirme konusunu özel olarak açmak istediğini söyledi. Şu anda ön tarafta konuşuyorlar. Ama beklemekten sıkıldım ve arabasından gizlice çıkıp arkaya yöneldim. Tanrım, Hayley. Sonunda seni tekrar görmek çok güzel. Seni çok özledim." Ellerini paltosunun kollarında aşağı yukarı ovuşturdu, sonra da ceplerine soktu. "Buranın çok soğuk olduğundan bahsetmiş miydim? Arka kapıyı açabilir misin? Tüm sorularına cevap vereceğim, her şeyi açıklayacağım. Söz veriyorum. Sadece acele et, Tamam mı?"

Çeşitli görüntüler, konuşmalardan kesitler ve araştırmalar bir kontrol listesi gibi zihninden geçerken Hayley ona baktı.

Polisle yapılan sinir bozucu toplantılar. Dalton'a Bethany'nin ölümünde potansiyel bir şüpheli olarak ciddi bir bakış atmayı reddetmeleri. Ölmediğini bildikleri için mi? Suç çetesini çökertmek için Arayıcılar'ın sahte ölümüne yardım mı ediyorlardı? Dalton resmi olarak Polisle çalışıyormuş, özel tim yokmuş. O zaman Sampson Arayıcılar'a yardım etmek için sahte bir ölüm mü uydurdu? Belki de patronlarına gazetede sahte ölüm hikayesinin üzerinde çalıştığı bir davanın parçası olduğunu söyledi, böylece morgda bir ceset olmadığında soru sormadılar. Bu Dalton'ın adli tabip raporu istemesi konusundaki endişesini açıklar.

Ayrıca sağlam bir mazereti olduğuna yemin etmişti ama davayı tehlikeye atmadan bunu paylaşamazdı. Bethany'nin hayatta olduğunu söyleyemediği için mi? Hâlâ müvekkilleri miydi?

Etrafta daha fazla bulmaca parçası yüzüyordu. Dalton'ın ona Bethany'yle nasıl tanıştığını sorması gibi. Ona Chandler Harding'den bahsetti, bir zamanlar çıktığı, daha sonra Bethany'nin nişanlısı olan adamdan. Dalton ismin tanıdık geldiğini söyledi. Bu onu Sampson'dan onu araştırmasını isteyecek kadar rahatsız etmişti. Adamın sabıka kaydı, suç geçmişi vardı. Sampson ona bu bilgiyi neden istediğini ve mevcut davayla bir ilgisi olup olmadığını sorduğunda, Dalton muhtemelen olmadığını, ama bunun çekilecek başka bir ipucu olduğunu söylemişti.

Bethany az önce ona Brielle'in kendisini dışarıda arabasında bıraktığını söylemişti. Bu mantıklı mıydı? Brielle onu içeri, sıcak bir yere götürüp getirdiği yiyecekleri paylaşmaz mıydı?

Dalton onu eski takma adı Hayalet hakkında sorguladığından beri Hayley'nin kafasını kurcalayan bir şey vardı. Katil de aynı lakabı kullanıyordu. Bu gerçekten bir tesadüf müydü? Öyle görünmüyordu, çünkü katil cinayetlerden onu sorumlu tutmak için web sitelerini de hackliyordu. O da

Dalton'a bu lakabı üniversite arkadaşlarının bulduğunu söylemiş. Ama geriye dönüp baktığında, özellikle bir arkadaşıydı. Bethany.

Belki de en endişe verici konu şuydu: Brielle dışarıda Dalton ve Mason'la konuşmakla meşgulse, Bethany onlara soğuktan kurtulmak ve eski arkadaşını tekrar görmek için içeri gireceğini söyleyemez miydi? Neden ön kapıyı kullanmadı ki? Arka kapıyı kullanmasının tek nedeni Arayıcılar tarafından görülmek istememesiydi. Ve Hayley'nin Bethany'nin burada olduğunu bilmelerini istememesi için düşünebildiği tek bir neden vardı.

Bethany Hayalet'ti.

Aman Tanrım. Dalton'a gitmesi gerekiyordu.

"Tamam. Özür dilerim. Seni gördüğüme hâlâ o kadar şaşırdım ki doğru düzgün düşünemiyorum.

Seni orada soğukta bırakmak istemezdim." Zorla gülümsedi. "Şimdi gidip arka kapıyı açacağım." Arkasını döndü.

"Dur bakalım."

Mermi yatağına yerleştirilirken çıkan o kusursuz ses Hayley'nin sertleşmesine neden oldu.

"Arkanı dön."

Yavaşça döndü.

Bethany bir tabancanın namlusunu ekrana dayamıştı. "Duygularını saklamakta hiçbir zaman iyi olmadın. Hikâyeme inanmadığını söyleyebilirim. Görünüşe göre bu işi zor yoldan halledeceğiz." Diğer elini kaldırarak kötü görünümlü bir bıçak gösterdi.

Hayley keskin bir nefes aldı.

Bethany gözlerini devirdi. "Seni bıçaklamayı planlamıyorum. En azından şimdilik." Ekranı köşeden köşeye keserek bir X işareti yaptı, sonra bıçağını kaldırdı. "Pencereden dışarı tırman. Ses çıkarırsan, çılgılık atarsan, sevgilini uyaraacak herhangi bir şey yaparsan o aptal kafanı uçururum. Sonra seni kurtarmak için buraya koştuğunda onu da vururum. Anladın mı?"

Hayley başıyla

onayladı. "Yap

şunu. Şimdi."

Yirmi Yedinci Bölüm

Dalton ön verandanın basamaklarına oturmuş, Sampson'ın bağırışlarının işitme duyusunu yok etmemesi için telefonu kulağından uzak tutuyordu. Sampson onunla aynı seviyede olmadığı, onu olaylardan haberdar etmediğı ve Hayley'nin kulübesindeki suç mahallini berbat ettiğı için söylenirken, o da dondurucu soğuk havada nefesini duman halkaları gibi dışarı üflemeye çalışıyordu.

Ayak parmakları botlarının içindeki hissi kaybetmeye başlamıştı. Ama bu konuşma bitene kadar o sıcak kulübeye girmesine imkân yoktu. Hayley zaten çok şey yaşamıştı. Bu iş bitene ve ne kendisi ne de başkaları için artık bir tehlike kalmayana kadar arkadaşının Hayalet olduğu konusunda ona ipucu vermek istemiyordu. Endişe ve stresten kurtulmayı hak etmişti. Bu molanın tadını mümkün olduğunca uzun süre çıkarması için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Sampson'ın söylediğı bir şey dikkatini çekti. Telefonu tekrar kulağına götürdü. "Bekle, az önce ne dedin sen? Benzin istasyonundaki araba hakkında video?"

"Beni dinliyor musun ki?" diye suçladı.

"Kısmen. Bana arabadan bahset."

Ona bir aşığı bir yukarı küfretti, sonra da sanki sonunda gök gürültüsü bitmiş gibi yüksek sesle içini çekti. "Adamlarınızın artık arabayı aramasına gerek olmadığını söyledim. Onu Bayan Nash'in kiralık kulübesinin arkasındaki ormanda bulduk. Ve şanslısınız. Arabadan arka kapıya kadar uzanan ayakkabı izleri var. Ve kapıda alet izleri. Bu da başka birinin işin içinde olduğu ve kanıtı yerleştirdiğı teorinizi destekliyor."

"Bu bir teori değil. Bu bir gerçek. Sana söyledim-"

"Hayley masum, evet, evet. Sonuçlara varmak için somut gerçekleri kullanacağım. Ama bu senin lehine, özellikle de Parkta sizinle birlikte olduğunu, daha sonra da Camelot'ta o eşyaları kulübeye koyma fırsatı bulamadığını doğruluyor. Ayrıca, onunla tanışmış olmam ve Gatlinburg'daki eski memur arkadaşlarımı arkadaşının katilini bulma konusunda sıkıştırma geçmişini bilmem, katilin o olduğunu kesinlikle göstermiyor. Yani evet, peşinde olmamız gereken şüphelinin o olmadığı konusunda sizinle aynı fikirdeyim. Ama bu onunla konuşmak istemediğim anlamına gelmiyor. Henüz temize çıkmış değil."

Eliyle dairesel bir hareket yaptı. "Tut şunu. Geri sar. Bethany o arabayla gelip ormana park ettiyse, sonra içeri girip kanıt yerleştirdiyse, arabası neden hâlâ orada?"

"Güzel soru Sherlock. Biz de kendimize soruyorduk. Ben de CSI ekibini bahçeyi, ormanı, araba yolunu, aklınıza ne gelirse, başka bir araç olduğuna dair kanıt bulmaları için gönderdim. Benim teorim bir ortağı olduğu yönündeydi, ona yardım eden biri. Ama sizin o kocaman kamyonunuz dışında başka bir aracın buraya park ettiğini gösteren bir şey yok. Garaj yolunuzdaki lastik izlerini bulması için evinize bir adam gönderdim.

Bayan Nash'in evindekilerden. Eşleşiyorlar. Sanırım suçluya Siz ve Bayan Nash oradan aceleyle ayrılırken kamyonetinize bindiniz, değil mi?" Kıkırdadı.

Dalton gülmüyordu. Evin sonundaki çakılların arasına park ettiği kamyonetine bakıyordu. Ve kasanın eni boyunca uzanan alet kutusuna. Birinin içine saklanabileceği kadar büyük bir alet kutusu.

"Seni sonra ararım."

Telefonu cebine soktu ve tabancasını çıkardı. Bir kaç Saniyeler sonra alet kutusunun içinden aşağıya, kendisinin koymadığı bir yığın battaniyeye bakıyordu. Kulübeye uzun yolculuk sırasında ve dışarı çıkıp içeri girmek için bir fırsat beklerken birini sıcak tutacak ve çarpmalardan koruyacak battaniyeler. Başka kimse nöbet tutmazken.

Aman Tanrım, lütfen, hayır!

Adımlarını ikişer ikişer atarak eve doğru ilerledi. Hayalet'in kurbanlarının otopsi fotoğraflarını görmüş, Bethany'nin onları öldürmeden önce olabildiğince çok acı çektirmekten hoşlandığını bilerek -Hayley'le paylaşmadığı bir ayrıntı- eğitimini takip etmedi. Beklemedi ya da kabini yavaşça boşalttı. Bunun yerine tabancasını önüne doğru savurarak odadan odaya koşmaya başladı. Daha ustanın yanına varmadan, mezar gibi sessizlikten korkuya kapıldı.

İçeri daldı, sonra tökezleyerek durdu. Açık pencereden içeri soğuk, acı bir hava girdi. Kesik cam esintide dalgalanıyordu.

Gürültüyle çalışan bir motorun sesi onu döndürdü ve ön kapıya doğru koşturdu. Verandadan atladı ve kamyonetinin kaçan arka lambalarının peşinden garaj yoluna daldı. Arabayı Hayley kullanıyordu ve Bethany de onun yanında oturmuş, tabancasını ona doğrultmuştu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve sol arka lastiğe ateş etti. Ama kamyonet, o tetiğe basmadan bir saniye önce garaj yolundan döndü. Koştı. ön çimenlik boyunca ilerledi ve kamyon bir virajda kaybolmadan önce lastiklere iki el daha ateş etti.

Gırtlaktan bir çığlık attı, sonra telefonunu kaptı ve Mason'ın numarasını tuşladı.

Mason cevap verdiğinde Dalton dişlerini sıkarak, "O gitti Mason. Tanrı yardımcım olsun, Hayley Hayalet'in elinde. O süslü bilgisayarını kullan ve ekibi, polisi, herkesi kamyonetimi aramaya gönder. Hayley'e silah doğrultmuş durumda ve Hayley arabayı kullanan kişi. Herkese bunu söyle. Onun zarar görmesini istemiyorum."

"Az önce kenara çektim ve şu anda bildirim gönderiyorum. Plakanız nedir?"

Dalton bilgileri sıraladı.

"Tamam, mesaj gönderildi. Şimdi kulübeye gidiyorum. Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Çimenlikte bir ileri bir geri volta atıyor, içinde kaynayan hüsrana ve öfke yüzünden yerinde duramıyordu. Mason'a Sampson'ın bulduğu arabadan, alet çantasından ve battaniyelerden bahsetti.

"Ben Hayley'nin kulübesindeyken sözde misafirimiz ormandaki arabada olmalıydı. Eve girebildiği zaman kanıt yerleştirmeyi planlıyordu. Ama Hayley'i yanımda olay yerine götürdüğümde Parkta, planının işe yaramayabileceğini, polise Hayley'nin o şeyleri bırakmış olamayacağını söyleyeceğimi fark etti, çünkü tüm o süre boyunca benimleydi. Planlarını değiştirdi, battaniye aldı ve benim Hayley'i eve getirmemi bekledi. Muhtemelen garajın yanındaki çalılıklara saklandı, sonra beni eve sokmak için ön kapıyı bilerek aralık bıraktı. İşte o zaman kamyonetimin arkasına tırmandı ve alet kutusuna saklandı."

Volta atmayı bıraktı ve yüzündeki kirli sakalları temizledi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Başından beri Hayley'i suç ortağı olarak kullanıyordu, muhtemelen bizi de paravan olarak tuttu, çünkü uyuşturucu ve silah kaçakçılığı soruşturmalarında herkes birbirine çok yaklaşıyordu ve kötü adamlardan bazılarının neden ondan yardımcılarının biri olarak bahsettiklerine dair bir bahaneye ihtiyacı vardı.

Serbest muhabirlik işini kılıf olarak kullanıyordu. Herkesin bir hikaye araştırdığına, kötü adamların bunu öğrendiğine ve korunmaya ihtiyacı olduğuna inanmasını istiyordu.

"Kullanıldık, Mason. Deli gibi kullanıldık. Ve bunca zamandır bize gülüyordu. Ama her şey tepetaklak oluyor, o yüzden oyun planını değiştiriyor. Onun Hayalet olduğunu bilmemiz artık umurunda değil. Bir sonraki adımı ne Mason? Yeni planı ne? Hayley'i neden kaçırdığını söyle. Onun peşinde olduğumuzu biliyor muydu? Hayley'nin Hayalet olduğuna inanmıyorduk. Onu almamızın amacı neydi?"

"Neredeyse geldim. Bunu birlikte çözeceğiz. Onu bulacağız. Merak etme."

"Sadece acele et." Telefonu kapattı ve kulübeye doğru koşmaya başladı. Ancak o zaman kendisini neyin beklediğini gördü. Rüzgârda dalgalanan sarı bir kâğıt parçası, bir bıçakla ön kapıya tutturulmuştu. Bethany bir şekilde kapıyı gizlice açmış ve o Sampson'la konuşurken bu notu bırakmıştı. Kâğıdı çekip çıkardı ve içindekileri taradı. Bu da diğerleri gibi başka bir cinayet listesi idi. Hayalet'in Seth'in adını en başa eklemiş olması dışında, sanki ilk kurban o olduğu için övünüyormuş gibi.

Arayıcılar bunu hiç anlamamıştı. Ama listenin en altında yeni bir isim daha vardı.

Hayley Nash.

Dizlerinin üzerine çöktü ve öfkesini tepesindeki dallara ve gökyüzüne haykırdı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Sonunda ana yola ulaştıklarında Bethany, "Sola dön," diye emretti. Hayley tereddüt etti. Sola döndüklerinde Dalton'ın evinin yanından geçip Camelot'a varacaklardı ve eğer herkes dışarıda Camelot'u arıyorsa muhtemelen boştu. Hayalet. Ama sağa döndüklerinde kiralık kulübesinin yanından geçeceklerdi. Polis hâlâ orada mıydı, olay yerini inceliyor muydu? Belki yanlarından geçerken korna çalabilir ya da direksiyonu kırabilir ve polisin peşlerinden gitmesini sağlayabilirdi.

Tabancanın soğuk namlusu yanağına bastırdı. "Sola. Başka bir aracın yanından geçersen sakın delirme. Ben ineceğim, sen ineceksin.

Bunu unutma."

Hayley sola döndü.

Dalton'ın evinin önünden geçmeye başlamışlardı ki, eski mavi bir sedan garaj yolundan çıkıp onlara doğru hızla geldi. Araba Dalton'ın Silverado'sunun arka tarafına çarpıp etrafında dönerken çığlık attı. Ağaçlar ve gökyüzü daireler çizerek dönüyor gibiydi.

"Hendek, hendek," diye bağırdı Bethany.

Hayley çılginca kontrolü ele almak için mücadele etti ama kamyon banketten savruldu, hendekten atladı ve bir ağaç kütlesine yanlamasına çarptı. Etraflarında bir bulut halinde kirler uçuştı ve ön cama yağdı.

Bethany silahı Hayley'nin omzuna vurdu. Haley Bethany'nin çenesine bir yumruk indirerek karşılık verdi ve onu uzaktaki kapıya çarptı. Yumruğunu tekrar geri çekti, sonra durdu. Silah yine ona doğrultulmuştu, burnunun birkaç santim ötesindeydi. Elini yavaşça indirdi.

"Çık dışarı," diye hırladı Bethany, çenesini kırılıp kırılmadığını anlamak istercesine sallayarak. "Acele et. Seni hemen şimdi vurmaya karar vermeden önce."

Hayley kapıyı iterek açtı ve dikkatle kendini aşağıya bırakarak düşmeden koşu bandına ulaşmaya çalıştı. Sert bir itiş onu dışarı yuvarladı, yere düşerken kaval kemiklerini kamyonu çarptı. Yana doğru yuvarlandı ve arkasına küfretti. Eski arkasına.

"Acınacak haldesin, Hayley. Chandler'ın sende ne bulduğunu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Kalk ayağa."

Adrenalin ve öfke ona sendeleyerek ayağa kalkma gücü verdi. Sağ dizindeki yaradan kan damlıyordu. Bir kot pantolonu daha yırtılmıştı.

temizledi. Bethany'ye ters ters baktı. "Bir arkadaşına böyle davranılmaz. Şimdi ne olacak?"

"Evet, şey. İş iştir." "İş mi?"

"Sonra görüşürüz. Bir iyilik yap ve diğer *kazazedeyi* kontrol et, olur mu? Ve acele et." Tabancasını kaldırdı, soğuk gözleri Hayley'nin onu kullanmaktan çekinmeyeceğini bilmesini sağlıyordu.

Mavi araba sanki bilerek oraya park edilmiş gibi bankette duruyordu. Ancak yolun her tarafındaki camlar başka bir hikâye anlatıyordu. Ön yan camların ikisi de patlamıştı. Ön camda çatlaklardan oluşan bir örümcek ağı vardı ve üzerinde kan lekeleri vardı. Bir adam direksiyonun üzerine yığılmıştı. Kafasını ön cama çarpmış olmalı. Hava yastığı izi yoktu, muhtemelen eski bir araç olduğu için.

insanların topladığı klasik arabalar.

Sürücü kapısına ulaştılar ve Hayley'nin rahatlaması için adam inledi. Hâlâ hayattaydı. Sonra onun kim olduğunu anladı; Arayıcılardan biri, eski profilci. Bryson.

Bethany, "Onu oradan çıkarın," diye emretti. "Arabasına ihtiyacımız var." "O yaralı. Ona yardım etmeliyiz."

Bethany kapıya doğru bir el ateş etti. "Artık değil."

Hayley dehşet içinde ağzını kapattı. Bryson bank koltuğunun sağ tarafına düşmüştü. Onu yerinde tutan tek şey emniyet kemeri idi. Gözleri kapalıydı. Saçlarına kan bulaşmış ve yüzünün yan tarafına doğru akmıştı. Takım elbise ceketinin sol tarafında, göğüs kafesinin alt kısmına yakın bir yerde, giriş yarasını işaret eden küçük bir delik vardı. Hayley çıkış yarasını göremedi.

"Atla." Bethany silahıyla işaret etti.

Bethany'ye onu vurması için bir bahane daha vermek istemediğinden, belki hâlâ hayattadır diye, kapıyı açtı ve adamın kemerini çözdü. Adam serbest kalana kadar kemeri koluna doladı. Sonra arabanın etrafında koşarak yolcu tarafına geçti.

"Ne halt ediyorsun sen? Buraya gel. Onu döşeme tahtasına sok."

Zaten ölmemişse, yaralı bir adamı arabada ölüme terk edecek değildi. Yolun kenarında daha iyi bir şansı olabilirdi. Umarım birileri oradan geçer ve ona yardım ederdi.

Yolcu kapısını çekip açtı ve tüm gücünü kullanarak Bryson'ı elinden geldiğince nazikçe dışarı çekip lastiklerden uzağa, çimlerin üzerine yuvarladı.

"Ölü adamla uğraşmayı bırak. Sürücü koltuğuna geç."

"Geliyorum," diye bağırdı. Bryson gözlerini açıp ona göz kırptığında şaşkınlıktan nefesi kesildi.

İnledi.

"Şşşt," diye uyardı, parmağını onun dudaklarına bastırarak. "Gözlerini kapat. Ölü taklidi yap." Kravatını başının üzerinden çekip çıkardı ve çıkış yarası olması gereken yere, en çok kanayan sağ kalça bölgesine bastırdı. Sonra sağ elini tuttu ve kravatına doğru itti. "Sıkı tut. Ne olursa olsun, bırakma. Senin için yapabileceğim tek şey bu.

Şimdi. Çok özür dilerim. Sıkı tutun. Birisi gelecektir. Sadece dayan."

"Silah," diye fısıldadı, sesi zayıftı. "Al... silahımı."

"Ne yapıyorsun sen?" Bethany bağırdı. "Son ayinini mi okuyorsun? Gel buraya."

Dudağını ısırды, sonra ceketini geri çevirip silahını aradı. Bir kılıf takıyordu ama kılıf boştu. Hayal kırıklığı onu çarptı.

Kaldırımıdaki ayakkabı sesleri Bethany'nin az da olsa sabrını kaybettiğini gösteriyordu.

"Gözlerini kapat," diye tekrar fısıldadı. "Lütfen."

Dudaklarından parlak kırmızı bir kan damladı. Gözleri kapandı.

Çılgınca bir dua fısıldadı, az önce onun son anlarına tanıklık etmediğini umuyordu. Kendini yukarı itti. Ama dizi itiraz edince arabaya doğru tökezledi. Bethany tam ön tampona ulaşmıştı ki durdu ve onu sürücü kapısına kadar takip etti.

Başka bir silah kaldırdı. "Ölü adamın üzerinde aradığın şey bu muydu? Şansıma, sen onu arabadan nazikçe çıkarırken düştü." Güldü ve ön koltuğa geçti, silahı sürekli Hayley'ye doğrultuyordu. Bryson'ın silahını arka koltuğa fırlattı ve tamamen yana kaydı.

Hayley direksiyonun arkasına oturdu ve kapıyı kapattı, Bryson'ın kanının ellerine bulaştığını görünce dehşete kapıldı. *Lütfen iyi olmasına izin verin.*

"Şimdi nereye?"

"Camelot'a, leydim. Sür."

Motoru çalıştırdı ve yola çıktı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Dalton Mercedes'i kulübeye giden uzun ve dar yolda sürerken Mason önce Arayıcılar'ı sonra da Dedektif Sampson'ı arayarak son gelişmeleri öğrendi. Telefonu kapattığında yüzü asıktı.

"Söyle bana," diye homurdandı Dalton. "O-" Tıkandı, sonra boğazını temizledi. "Hayley'i buldular mı?"

"Hayır." Mason onun omzunu sıktı. "Onu henüz bulamadılar. Umudunu kaybetme."

"O cadının diğerlerine ne yaptığını gördün."

"Bethany'nin Hayley'i doğrudan öldürmemesinin bir nedeni var. Onu rehin alarak büyük bir riske, büyük bir belaya girdi. Bu sebep, her ne ise, onu hayatta tutuyor. İnancını kaybetme."

"Deniyorum, inan bana. Onu bulmak için herkes ne yapıyor?"

"Yapılabilecek her şey. Brielle ve Kira Sampson. Diğerlerinin çoğu yollarda kamyonunuzu arıyor. Sen ve ben Camelot'ta komuta merkezini kurup neyin aranıp aranmadığını görebiliriz. Barikatlar kuruldu. Bu dağdan inmeyecek. Tek yapmamız gereken kaldırımlara vurmak, bu yoldaki her kulübeyi ve iş yerini bulmak. Burası bölgedeki en kalabalık dağlardan biri değil. Bunu gerçekleştirmek için yeterli insan gücümüz var."

"Diğerlerinin çoğu demiştin. Herkes aradı mı?"

"Bryson hariç herkes. Son duyduğumda köpeklerinizi kontrol etmek için evinize gidiyordu. Yakında bir görev için arayacak."

İlerideki keskin bir viraj onu frene basmaya zorladı. Mason kâğıtlar döşeme tahtasına uçarken küfretti.

"Kamyonumun frenleri seninkiler kadar hassas değil."

Mason gözlerini devirerek kâğıtları ve klasörleri aldı.

"Bekle." Dalton klasörlerden birini işaret etti. "Bu Chandler Harding'in sabıka kaydı. Aç bakalım."

"Chandler kim?"

"Harding. Hayley'nin üniversitedeki erkek arkadaşıydı. Ondan ayrıldıktan sonra Bethany onunla çıktı ve nişanlandı. Birkaç yıl sonra öldürüldü."

"Bir çeşit aşk üçgeni. Belki Bethany bu yüzden Hayley'ye kızıyordur." Mason dosyayı çevirerek açtı.

"Onu bir suç dehası ve seri katil olarak suçlamaya yetecek kadar mı?"

Mason omuz silktili. "Zamanında daha çılgın hikâyeler duymuştum."

"Sadece içinde ne olduğunu söyle."

"Görünüşe göre kariyer suçlusuymuş. Hayley'nin onu terk etmesi iyi olmuş." Dalton kayıtsızca homurdandı ve başka bir keskin virajdan döndü.

"Vay canına. Eskiden uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yapıyormuş.

Federaller

Sonunda onu yakaladılar ve görünüşe göre gerçekten güçlü bir davaları vardı. Sonra bir karavanda vur-kaç olayında öldürüldü.

savcının ofisi. Davalarını mahvetti. Bu olaydan sonra ağlarındaki insanların çoğu delil yetersizliğinden serbest bırakılmak zorunda kaldı. Bahse girerim Bethany

onun ölümü. O sadece suç şebekeleri için cinayet işleyen bir katil değil. O suç şebekelerinin lideri."

"Mantıklı. Tüm parçalar bu açıklamaya uyuyor." Mason'ın çevirdiği sayfalarından bazılarını okumaya çalışarak eğildi.

"Hey, hey, gözünü yoldan ayırma."

Dalton küfretti ve kendi şeridine düşen bir dalın etrafından dolandı. Ana yola çıkan son düzlüğe girdiklerinde, eliyle dosyayı işaret etti. "Birkaç sayfa geriye git. Bir isim listesi gördüm. Neydi o?"

Bir dakika sonra Mason alçak sesle bir ısıklık çaldı. "Cinayet listemiz elimizde. Bunlar Hayaletimizin infaz ettiği insanlar -yarısı çoktan ölmüş, hatta bildiklerimizden daha fazlası. İlk cinayet serisinden sonra Hayley'e komplo kurmaya başlamış olmalı ve Hayley'e komplo kuramayacağı için dikkatimizi ilk cinayetlere çekmek istemedi. Şunu dinleyin. Kurbanların hepsi Chandler'a karşı açılan davada, tutuklanmasından planlanan kovuşturmaya kadar yer aldılar. Bu bir tanık listesi, Keşif'in bir parçası. Sampson bunu fark etmedi mi?"

"Eski bir sabıka kaydını okuyacak vakti olmadığını söyledi."

Mason başını salladı. "Bethany nişanlısına karşı açılan son davayla ilgili herkesi öldürüyor." Kaşlarını çattı. "Hayley neden o listede olsun ki?"

Dalton omuz silktili. "Suçları ortaya çıkmaya başladığında ve suç ağı dağılmaya başladığında Hayley'i suç ortağı olarak kullandığını zaten tespit ettik. Hayley'nin bilgisayar konusunda uzman olduğunu biliyordu, böylece onun haberi olmadan onu ağına çekebilecekti. Hayley kolay bir hedefti, Bethany'ye güvenen biriydi, bir günah keçisiydi. Ya Bethany'nin planı nişanlısıyla bağlantılı insanları öldürmekse?

Hayley ile geçmişteki bağlantısı yüzünden mi? Aslında her şey Bethany'nin kendini kurtarmak için her yolu denemesine dayanıyor. Neden bu arada küçük bir intikam almasın ki, mesela nişanlısı Hayley hakkında Bethany'nin kendisini tehdit altında hissetmesine neden olacak bir şey söylediye."

Mason dosyayı biraz daha karıştırırken "Huh," dedi. "Görünüşe göre Chandler'ın savcısıyla bir anlaşma yapıp isimleri vereceği gibi. Hayaletimizin Chandler'la birlikte suç girişiminde bulunduğu ve Chandler'ın onun adını savcıya vereceğinden endişe ettiğine ne kadar bahse girmek istersiniz? Bu vur-kaç olayı onun işi olabilir."

"Kendi nişanlısını öldürdü."

"Buna bahse girerim."

"Ailesi de bir araba kazasında öldü."

"Belki de polise soruşturmayı yeniden açmasını söylemeliyiz."

"Belki." Dalton ana yolda durdu, sonra Camelot'a doğru döndü. "Bu Hayalet'in yaptığı şeyi neden yaptığını açıklıyor. Ama Hayley'yi nereye götürebileceği konusunda bize hiçbir ipucu vermiyor. Ya da neden götürdüğüne dair."

Bir an sonra tekrar frene bastı ve neredeyse Mercedes'in yolun kenarından kaymasına neden oluyordu.

"Ne oluyor, Dalton? Sana araba kullanmayı öğretmemi mi istiyorsun?"

Dalton kenara çekti. "Kamyonum ağaçların arasında. Bryson da şurada, hendeğin içinde yatıyor." Silahını kaptı ve arabadan atladı.

Arkasından Mason'ın telefonda 911'i aradığını, sonra da yetişmek için koşarken ayakkabılarının cama vurduğunu duydu.

Dalton çömeldi ve parmaklarını Bryson'ın şahdamarına bastırarak nabzını kontrol etti, bir yandan da tabancasını yaklaşık yirmi metre ötedeki harap kamyonetine doğrulttu.

"Kamyon bende," dedi Mason koşarak yanından geçerken, tabancasını önüne doğrultarak.

Dalton silahını yere bıraktı ve sırt üstü yatmış, gözleri kapalı olan arkadaşının üzerine eğildi. Nabzı vardı ama endişe verici bir şekilde Zayıf. Dalton göz kapaklarını kaldırarak göz bebeklerini kontrol etti. Sonra nefes alıp almadığını anlamak için elini göğsüne bastırdı. Hafifçe yükselip alçaldığını hissettiğinde sessiz bir dua gönderdi. Bryson zar zor dayanıyordu.

Bryson'ın kafasındaki yarayı kontrol ettiğinde yüzünü buruşturdu. Ama kan pıhtılaşıyor gibi görünüyordu. Yavaşça diğer yaraları yokladı ve kanın nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

Mason camla aydınlatılmış bankette kayarak durdu, sonra yanlarındaki çimenlerin üzerine dizlerinin üzerine çöktü. "Kamyon boş. Yolda kayma izleri ve banket boyunca lastik izleri var. İki araç kazaya karışmış. Tahminimce Bryson kamyonunuzu gördü ve durdurmak için PIT manevrası yapmaya çalıştı. Kafasını çok sert çarpmış, bayılmış ya da öyle bir şey olmuş olmalı. Onu dışarı attılar ve arabasını aldılar."

"Bu kadar kanın nerede olduğunu anlayamıyorum..." Dalton Bryson'ın ceketini kaldırdı ve kolunun altındaki küçük deliği gördü. "Vurulmuş."

Mason mavi bir çizgi üzerine yemin etti.

Dalton Bryson'ın sağ elini kaldırarak çıkış yarasını aradı. "Akıllı adam. Kravatını çıkarıp kısmen yaranın içine bastırarak kanamayı durdurabilmiş. Muhtemelen hayatını kurtarmıştır."

"Hayley," diye fısıldadı Bryson.

Mason ve Dalton şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Dalton Bryson'a doğru eğildi. "Konuşmaya çalışma. Ambulans yakında burada olur."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, dağın aşağısından bir siren sesi duyuldu.

"Muhtemelen beş dakika sonra," dedi Mason. "Dayan. Dayan dostum."

Tekrar fısıldadı, sözcükleri oluşturmakta zorlanıyordu. Dalton kulağını onun dudaklarının yanına koydu. Bryson konuşmayı bırakınca arkasına yaslandı. "Hayley onu arabadan çıkardı, sonra da kanamayı durdurmak için kravatını kullandı. Ona ölü taklidi yapmasını söyledi."

"Onun hayatını kurtardı."

"Bu kadar şaşırılmış görünme. Sana onun iyi bir insan olduğunu söylüyordum Mason."

"Sonunda sana inanmaya başlıyorum."

Siren şimdi daha yakındı. Bryson'ın dudakları tekrar kıpırdadı ve tedirgin görünüyordu, elleri iki yanında çırpınıyordu.

Bu kez dinlemek için eğilen Mason oldu. Yukarı baktı. "Camelot. Camelot dedi. Bryson, Bethany'nin Hayley'i götürdüğü yer orası mı?" Bryson'ın elini tuttu. "Kastettiğin buysa parmaklarımı sık." Tekrar yukarı baktı. "Elimi sıkı."

Ambulans Mercedes'in arkasında durdu, ışıkları yanıp sönüyordu. "Git," diye ısrar etti Mason. "Ben Bryson'la kalacağım. Git Hayley'i kurtar."

Dalton ambulandan arkadaşına baktı, onu bırakıp gitme fikrini aklından geçiriyordu.

"Onu terk etmiyorsun," dedi Mason. "Ben hallederim. Ve yalnız değilsin. Unutma, biz bir takımız. Diğer Arayıcıları yardıma göndereceğim. Şimdi, git."

Bryson'ın acıyla parlayan gözleri irkilerek açıldı ve Dalton'a baktı. "Git." Dalton Bryson'ın omzunu sıktı, sonra da arabaya doğru koşmaya başladı.

Otuzuncu Bölüm

Hayley korkulukları kavrarken dişleri gıcırıyor, dizindeki acıya rağmen Camelot'un ön verandasının basamaklarını tırmanmak için mücadele ediyordu. Basit bir kesik değildi. Kamyondan düştüğünde bir yeri yırtılmıştı.

"Ah, zavallı bebek," diye böbürlendi Bethany. "Titriyorsun. Sanırım kulübede paltonu almana izin vermeliydim. Endişelenme. Bir dakika içinde güzel ve kızarmış olacağız." Tabancasını Hayley'nin üzerine doğrulttu. verandanın tepesine kadar çıktı, sonra kapıya doğru işaret etti. "Acele et, acele et. O sinir bozucu Adalet Arayıcıları gelmeden önce içeride olmak istiyorum. Hepsinin seni aramaya gitmesi ve burayı bizim için boş bırakması çok hoştu, sence de öyle değil mi?" Birkaç kez yaptığı gibi saatine baktı Bryson'ı yolun kenarında yatarken bıraktıklarından beri.

Hayley ön kapının yanındaki kütük duvara yaslanıp ağrıyan dizini ovuştururken, "İçeri giremezsin," dedi. "Bu bir biyometrik okuyucu. Kimsenin sana içeri girmen için özel bir kod verdiğini sanmıyorum."

"Beni hep hafife aldın, Ghost. Okulda, özellikle de üniversitede hep çok başarılıydım. Derslere hiç gelmedin ama yine de hepimiz zorlanırken sen A aldın. Bunun için sana çok kızardım. İşte ben burada başarılıyım. Kuralları çiğnemek ve başkalarının benimle oynamasını sağlamak. Bir dakika bekle. Göreceksin."

"Mesele bu mu? Bana kızgın mısın? İyi notlar aldığım için mi?" "Bu sana kızmamın birçok nedeninden sadece biri."

"Yıllardır senin arkadaşsınım. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu? Bunların hiçbirisi gerçek miydi?"

Bunu bir an düşünür gibi oldu, ama cevap veremeden arkalarından motor sesi duyuldu. Hayley etrafında döndü. İki kırmızı dört-Sol taraftaki ormanlık alandan tekerlekli araçlar fırladı ve otoparka doğru hızla ilerledi. Merdivenlerin önünde durdular ve her birinden üç adam indi, vücut zırhları ve ceketlerine takılı silahları onları oldukları gibi gösteriyordu. Kiralık kas gücü. Paralı askerler.

"Tam zamanında." Bethany elini içlerinden birine doğru uzattı. "Eldiven. Acele et."

Adam Dalton'dan bile daha yüksekmiş gibi görünüyordu. Diğerlerinin önünde koşarak merdivenleri çıktı ve Bethany'ye büyük bir eldiven uzattı. O da eldiveni giydi.

sağ elinin üzerinden Hayley'ye kaşlarını kaldırarak baktı. "Biyometrik okuyucu mu demiştiniz? Sanırım Adalet Arayıcılarının avuç içi izlerini okumak için programlanmış. Kaç tane var? Bir düşüneyim. On iki şövalye. yuvarlak masa, artı onların korkusuz lideri, Kral Arthur. Ya da Mason. Ya da her neyse. Bu on üç eder. Oh, bekle, benim hatam. Bir kişi eksikler. Seth Knox. Acaba biyometriklerini bilgisayardan çıkarma ihtiyacı hissettiler mi? Ne düşünüyorsun? Hadi deneyelim." Tuşa basarken sırttı eldiveni panele dayayın.

Kapı vızıldadı ve açıldı. Hayley şok içinde nefesini tuttu.

Bethany kıkırdadı. "Parmak izlerini silmeyecek kadar duygusal olacaklarını düşündüm. Onu bu yüzden öldürdüm, biliyorsun. Bilgisayar uzmanlarından biriydi ve benim için bilgisayar sistemlerine girecek birine ihtiyacım vardı. Onu sarhoş etmek ve ihtiyacım olan bilgiyi almak için bir bara çektim. Pek işbirlikçi değildi diyelim. Ama yine de içeri girmek için anahtarım oldu." Parmaklarını eldivenin içinde oynattı. "İpucu. Bu deri değil."

Hayley arkasını döndü ve kustu.

Bethany içeri girerken kahkahalar yankılandı. Adamlardan ikisi Hayley'yi kollarından tutup ana odaya taşıdı. Diğerleri de peşlerinden içeri girip kapıyı kapattı.

Bethany birdenbire iş konuşmaya başlayarak konferans odasını işaret etti. "Oraya gir, sonra sana gösterdiğim gibi soldaki panelden geç. diyagramı." Eldiveni adamlardan birine fırlattı. "Şu hesap numaralarını al. Paranın ne zaman transfer edildiğini söyle."

Adamların hepsi Hayley'nin büyük salona çıktığını hatırladığı konferans odasında gözden kayboldu. Gidecekleri yer orası mıydı? Bilgisayarları orada mı kullanmayı planlıyorlardı?

"Bu taraftan." Bethany ona ilerlemesini işaret etti, Dalton'ın bir zamanlar onu rehberli turunda yönlendirdiği gibi.

Hayley topallayarak ilerliyor, bastığı yere dikkat ediyordu. Sürekli Bethany'nin tökezlemesini ya da düşmesini bekliyordu ama Bethany hiç zorlanmadan manevra yapıyor, ne zaman çok yavaşlasa silahı Hayley'nin sırtına dayıyordu. Aşağıdaki büyük odaya bakan iki katlı korkulukta durana kadar durmadılar.

Hayley hızla geri adım attı, aşağıdaki uzun iniş karşısında alnından terler boşandı.

"Oh, doğru ya. Yükseklik korkun. Aslında, dürüst olalım, küçükken bana anlattığın o küçük yürek parçalayıcı hikayeyi unutmadım. Aslına bakarsan, buna güveniyordum. Şuradaki koridora ulaşana kadar sağa doğru ilerleyin, sonra soldaki ilk kapıdan girin."

Hayley tökezleyerek durdu. "Sola mı?"

"Bu doğru. Manzaralı bir oda. Eminim arka pencereden aşağıya bakmak hoşunuza gidecektir. Ne kadar? Vadi tabanına elli, altmış metre mi?" Dudaklarını Hayley'nin kulağının yanına bastırdı. "Ama bu sefer düşüşünü engelleyecek ağaçlar yok."

Hayley ürperdi.

Bethany güldü ve onu öne doğru itti.

Odaya girdikten sonra Hayley sırtını pencerelerin olduğu duvara döndü. Bethany onu takip etmişti ve tabancayı bir adım öteden ona doğrultmuştu. Eski arkadaşı her ne planladıysa, bu Hayley için yolun sonu gibi görünüyordu.

"Anlamıyorum." Zaman kazanmak için durdu, yüzünü eliyle ovaladı. Dalton'ın yaptığını gördüğü gibi ellerini kavuşturdu ama bu hareketle gözlerini gizleyerek silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Ama odada sadece bir yatak ve masanın üzerindeki tahta bir sandalye vardı. Bethany'ye sandalyeyle vurabilir miydi? O kadar da ağır görünmüyordu. Ama vurulmadan önce onu yeterince hızlı kavrayıp sallayabilir miydi?

"Neyi anladın?"

Hayley odanın etrafını işaret etti. "Bu. Cinayetler. Beni suçlamaya çalışıyorsun. Neden? O insanlar sana ölmeyi hak edecek ne yaptı? Ben sana ne yaptım ki?"

Bethany omuz silkti. "Düşündüğünden daha sinir bozucusun, çok şımarık, güzel ve mide bulandırıcı derecede mükemmelsin. Biz ölümlüler sahip olduğumuz her şey için mücadele ediyoruz ama senin için her şey çok kolay." Başını iki yana salladı. "Ama aslında işle ilgili. Kolay bir kurban oldun. En azından depomu bulup web sitenle ortalığı ayağa kaldırana kadar. Arayıcılar insanların Dalton'ı taciz etmek için buraya gelebileceğinden ve kazara beni görebileceklerinden endişelendiler. Başlangıçta beni korumak için burada tuttuklarını bilmiyordun, değil mi? O aptal düzensiz zeminleri ve birdenbire ortaya çıkan merdivenleri bu sayede öğrendim."

Ellerini salladı. "Burası benim odamdı. Manzarası çok güzel. Gerçekten bir bakmalısın. Ama verandada oturmamı ve dışarı çıkmamı kısıtladıklarında - yine internette karıştırdığın çılgınlıklar yüzünden-

Beni taşranın ortasında bir kulübeye taşıdılar." Yüzünü buruşturdu. "Nefret ettim. Ne olursa olsun, dediğim gibi, kişisel bir şey değildi. Sadece, hayatımı kazanma yöntemim biraz tehlikeli bir hal aldı. Arayıcıları sadece bir kılıf olarak tuttum, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı faaliyetlerimi öğrendiklerinde polisin masum olduğumu ve tehlikede olduğumu düşünmesini sağlamak için. Benden şüphelenmemeleri için bir hileye ihtiyacım vardı. Ben de gazeteci kimliğimi kullandım."

Elini yumruk şeklinde kıvırdı. "Parayı alıp kaçacaktım. Ama bunu yapamadan, şirketlerimin varlıklarının çoğunu dondurdular. Bu *benim* param. Milyonlar, Hayley. Chandler'dan devraldığım milyonlarım var. İşi ondan alıp daha da milyonlar kazandı. Hepsi dondu. Bu yüzden bunu yapıyorum. Her ne kadar kaba görünse de, her şey paraya dayanıyor. Ama planladığım gibi gitmedi. Ben de başka bir plan yapmak zorunda kaldım. Bu da bizi bugünün girişimine getiriyor. Paranın satın alabileceği en iyi hacker'ı yanımda Camelot'a getirdim. Şu anda büyük salonda, paramı denizaşırı takip edilemez bir hesaba taşıyor. Sonra da burada."

Hayley'nin daha önce fark etmediği tavandaki dahili telefondan bir ses geldi.

"Bayan Miller, Arayıcılardan biri burada."

Bethany kaşlarını çattı, parmak eklemleri silahın etrafında sıkılaştı. "Bu beklediğimden daha hızlı oldu. Göster bana." Duvara dokundu ve bir panel aşağı doğru dönerek bir video ekranı ortaya çıkardı. Ekran yanıp söndü, ardından ön verandanın ve ötesindeki otoparkın görüntüsünü ve siyah Stetson şapkalı, trençkotlu, çok uzun boylu bir adamın merdivenlerden yukarı tırmanışını gösterdi.

"Şuna bakın," diye sırttı Bethany. "Beyaz atlı prensiniz sevgilisini kurtarmak için burada. Söylemeliyim ki bu planın bir parçası değildi. Ama bu kaçırılmayacak kadar lezzetli bir fırsat. Ne de olsa Chandler hep senin için yanıp tutuşurdu. Bu yüzden onu öldürmek zorunda kaldım. Şövalyene oldukça düşkün olduğumu söyleyebilirim. Onu yok ederken kalbinin yerinden sökülmesi ne kadar da şiirsel bir adalet." Ekranın altındaki bir tuşa bastı. "Onu içeri al. Sonra da kilitle."

Her şey çok hızlı oldu. Dalton silahını çekmiş halde içeri koştu, sonra metal kepenkler büyük bir gürültüyle tavandan aşağı indi ve çarparak kapandı. Dalton ona panjurlardan bahsetmişti. Her pencere ve kapı kabinin ön tarafı artık mühürlüydü. Ayrıca ona arka tarafa dışarıdan erişilemeyeceğini de söylemişti. Kapana kısılmıştı ve hiç kimse Ona yardım etmek için içeri girebildim.

Bethany hoparlörden, "O bilgisayarı hacklemeye devam edin," dedi. "Geri kalanınız davetsiz misafirimizi öldürsün."

"Hayır!" Hayley tahta sandalyeyi kaptı ve Bethany'ye doğru savurdu.

Bethany başını korumak için ellerini havaya kaldırdı. Sandalye koluna çarparak silahı düşürdü. Odanın öbür ucuna uçtu ve uzaktaki duvara çarptı, sonra da pencerelerin altına yere düştü.

İkisi de aynı anda silaha atladı. Önce Bethany silaha uzandı ama Hayley onun üzerine atladı ve dişlerini bileğine geçirdi.

"Ow!" Bethany bağırarak silahı tekrar yere düşürdü. Hayley ellerini uzatarak peşinden koştu.

Bir çizme yaralı dizine çarptı. Acı içinde haykırdı. Bir tekme daha karnına çarparak nefesini kesti. Nefes nefese kaldı, öfke ve acı gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

Bethany silahı yerden aldı ve arkasından çarparak kapattığı kapıdan koşarak çıktı.

Hayley yüzüstü döndü. Dizindeki kör edici acı onu yerden kaldırmıştı ama yüzüstü yatmak diyaframındaki gerginliği hafifletmişti. Mübarek havayı içine çekti ve bu numarayı ona öğreten üniversitedeki kickboks hocasına şükran duaları fısıldadı. Acılı bir asker emeklemesi onu kapıya ulaştırdı.

Kendini oturmaya zorladı ve kapı koluna uzandı. Kilitli. O küfretti ve ayakta durup tekmeleyerek açmaya çalışmak için daha iyi bir kaldıraç elde etmek üzere geriye doğru kaydı. Sonra kapının altındaki boyanın döküldüğünü ve içinden parlayan çeliği fark etti. Bu içi boş bir iç kapı değildi. Sağlam bir çelikti. Tekmelemek bir işe yaramayacaktı.

Cenin pozisyonunda kıvrıldı. Pes etmek istedi. Orada yatıp ağlamak ve öfkesi, korkusu ve acısı geçene kadar yere vurmak istedi. Ama yapamadı. Aşık olduğunu fark ettiği adam pusuya düşürülmek üzere yken bencil davranma, pes etme lüksüne sahip değildi. Camelot'un içinde onunla birlikte, tepeden tırnağa silahlı ve kendini savunmasını daha da zorlaştıracak vücut zırhlarına sahip altı adamın kilitli olduğundan haberi yoktu. Bir şekilde ona yardım etmeliydi.

Bu da bu odadan çıkması gerektiği anlamına geliyordu.

Kapının yanındaki bilgisayar ekranı hâlâ açıktı. Görüntü ana odayı başka bir açıdan gösteriyordu. Dalton elini, buraya açılan koridora giden paneli açması gereken pedin üzerine bastırıyordu, nerede olduğunu. Ama duvar açılmadı. Odanın diğer ucuna doğru koştu.

Diğer taraf, günler önce konferans odasına giderken ikisinin de geçtiği yer. O da açılmadı. Ne denerse denesin, sıkışıp kalmıştı. Geriye denenecek tek bir kapı kalmıştı. Konferans odası. Bu da büyük salona ve onu öldürmek için bekleyen tüm o paralı askerlere açılacaktı.

Adamın konferans odasına gidişini izlerken içinden bir hıçkırık koptu.

Tekrar video ekranına baktı. Diğer kamera açıları belirdi, sanki biri her birini tarayıp tehdit arıyormuş gibi. Park yerinin görüntüsü yardımın geldiğini gösteriyordu ama çelik panjurlar kapalıyken bu bir işe yaramayacaktı. Arayıcılar verandadaydı, kapıyı deniyorlardı, çelik kepenkleri açmak için lastik demirleri kullanıyorlardı, umutsuzca içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı. Ama hiçbir şey işe yaramıyordu.

Onların nafile çabalarını izlerken yüzünden istenmeyen gözyaşları süzüldü. Dalton'a yardım etmek için bir şekilde içeri girmelerine izin vermeliydi. Ama nasıl?

Yavaşça döndü ve pencerelere baktı. Belki de altlarındaki taş duvar Bethany'nin söylediği kadar şeffaf yüzü değildi. Kendini ayağa kaldırmak için yatağın ucunu kullanarak topallaya topallaya odanın karşısına geçti ve camdan içeri baktı. Nabızı kulaklarında gümbürdüyordu. Mide bulantısı midesinde düğümlendi. Kulübenin bu tarafını destekleyen kaya duvarı görmek için gerinirken pencere pervazını bir can simidi gibi tuttu. Ama göremedi.

Titrek bir nefes alarak pencereyi itti, sonra da cesaretini kaybetmeden perdeyi dışarı itti. Yere çarptığını duymadı. Yutkundu, birkaç derin nefes daha aldı, sonra başını pencereden dışarı çıkardı. Bina sivri, kayalık bir tepenin kenarındaydı.

Dağ yamacı, çok aşağıdaki çam ağaçlarıyla dolu vadiye ulaşmadan önce neredeyse dümdüz aşağı iniyor gibiydi.

Elini çok dikkatli bir şekilde pencerenin kenarından dışarı uzattı ve taşın üzerinde gezdirdi. Gerçek taştan çok beton bloğa benziyordu, muhtemelen sahte bir kaya kaplamasıyla boyanmıştı. Ama bloklar arasında yarıklar vardı. Parmakla tutacak kadar mı? Ya da biri gerçekten çaresizse bir dayanak noktası?

Bu pencerenin hemen altında gördüğü pencereye ulaşmak için kendini bir şekilde pencereden aşağıya indirmeye çalışma düşüncesi gözünde lekeler oluşturdu. Bunu bir şekilde yapabilse bile, ki mümkün görünmüyordu, diğer pencereyi nasıl açabilirdi? Tekmelemek zorunda kalacaktı. Bir pencereyi tekmeleyen o küçük yarıklara nasıl tutunabilirdi? Yapamazdı. Bu imkansızdı. O zaman ne yapabilirdi? Dalton'a yardım etmenin başka bir yolu olmalıydı.

Arkasını döndü. Ekranda daha fazla görüntü belirdi, her biri birkaç saniyeliğine açılarak farklı koridorları, odaları, tünelleri ortaya çıkardı. Neden? Bethany kamera görüntülerinde gezinerek Dalton'ı bulmaya mı çalışıyordu? Bu, onun tuzağına düşmediği ve gizli bir geçide inmeyi başardığı anlamına mı geliyordu? Öyle olsa bile, kiralık katillerinin onu bulması an meselesiydi. Altıya karşı bir, içlerinden biri bilgisayarlara girmeye çalışmakla meşgulse beş.

Bilgisayarları hackle.

Doğruldu ve topallayarak ekrana doğru gitti. Sadece bir ekran değil, Camelot'un güvenlik sistemine bağlı bir bağlantı. Eğer etkinleştirebilirse Ekrandaki sanal klavye işlevi, güvenlik sisteminde zaten oturum açmış olduğu için, bu metallerin kontrollerine erişebilirdi Arayıcıların Dalton'a yardım etmesini engelleyen kepenkler.

Ekranı tabanından çıkarıp küçük anakartı ve onu ana bilgisayara bağlayan kabloları ortaya çıkardı ve çalışmaya başladı.

Bölüm Otuz Bir

Dalton önce sola, sonra sağa kaçtı, zifiri karanlık tünelde ilerlerken adımlarını dikkatle sayıyor, Camelot'un savunmalarından herhangi birine kurban gitmemek için zihnindeki haritayı takip ediyordu. Hayalet'in yanında getirdiği paralı askerlerden biri tuzaklardan haberdar değildi. Dalton'ı tünele kadar takip ederken boğazına hızlı bir yumruk yemiş ve kolunu şiddetle bükerek yere çarpmış ve duvarın sağ tarafına düşmüştü. Bir tuzak kapısı açılmış ve adamın dehşet çığlıkları iki kat aşağıda, sert ana kayanın üzerinde mide bulandırıcı bir gümbürtüyle son bulmuştu.

"Biri gitti. Dayan, Hayley. Geliyorum. Sadece dayan." Tabancasını kılıfına soktu ve elini yavaşça solundaki duvarda gezdirdi. Orada, iki tümsek. Onlara bastırdı. Sonra elini iki santim sağa kaydırды, bir sonraki tümsek kümesini buldu ve tekrar bastırdı, sertçe.

Tünelin tepesindeki ışıklar yandı.

"Nihayet." Yere baktı, sonra duvardaki başka bir noktaya basmadan önce dikkatlice başka bir tuzak kapağının etrafından dolaştı. Ahşap paneller dışarı fırladı, ardından ters çevrilerek alt kısmında klavye bulunan bir ekran ortaya çıktı. Camdaki tozu üfledikten sonra bir komut yazdı. Hiçbir şey yazmadı. Kaşlarını çattı ve tekrar yazdı. Hâlâ bir şey yoktu. Çelik panjurları tetikleyerek Bethany'ye yardım eden her kimse, başka kontrollerle de uğraşıyor olmalıydı. Ekibinin geri kalanıyla iletişimi etkinleştirmeyi ve panjurları açmayı umuyordu. Ama bu gerçekleşmiyordu.

En azından bu tünelden değil.

Mekanik sistemleri manuel olarak geçersiz kılması gerekiyordu. Ve bunu yapabileceği bildiği tek yer kalenin diğer ucuydu. Konferans salonundaki bilgisayar ekranını açtığında yuvarlak masada oturan Bethany dahil üç kişiyi saydığı büyük salonun ötesinde. Onlarla savaşmayı düşünmüştü, sonra bir kurşun kafasının yanından vızıldayarak geçmiş ve onun yerine karar vermişti.

Ekrana bir komut yazdı, ardından duvar geri kayarak sağında loş ışıkların yandığı başka bir tünel ortaya çıktığında rahat bir nefes aldı Başının üstünde. Bu tünelde gizli tuzaklar olmadığını bildiği için koşmaya başladı. Tasarım gereği bunlardan çok az vardı. Ama ona hızlıca bir yere ulaşma fırsatı veriyorlardı ki şu anda ihtiyacı olan da buydu.

Birkaç dakika sonra kayarak durdu, yere düşüp yuvarlanırken küfrederek tabancasını ilerideki yüksek gölgeye doğru ateşledi. Mermiler vızıldayarak yanından geçip kaya duvarlara çarptı. İki el daha ateş ettikten sonra sağındaki kapıya doğru hamle yaptı. Kapıyı çarparak kapattı, sonra da uzun ve dar odanın içinde koşmaya başladı.

Nefes nefese, diğer taraftaki koridorda koşan ayak seslerini dinledi. Tam kapıyı açacaktı ki, bir ayak sürüme sesi onu etrafında döndürdü ve zor bir kafa vuruşu yaptı

Adamın zırhı yüzünden. Hedefi doğrudu. Paralı asker yere düştü, öldü.

"Fare sürüsü gibi. Siz enayilerden daha kaç tane var?" Düşen adamın yanına koştu ve cebinden bir tabanca ile üç şarjör çıkardı.

Ona doğru koşan başka ayak sesleri duyunca yerinden sıçradı ve koridorda ters yöne doğru koşmaya başladı. Sonra bir oyuğa girdi ve bekledi. Nefes alış verişini düzene soktu ve ayak seslerini dikkatle dinledi.

Takip sesleri. Ama ayak sesleri kesilmişti. Avının yanından geçip gitmesini sabırla bekledi.

Arkasındaki panelin duvara doğru kaydığını görmek için havadaki bir vınlamayla sarsıldı. Dizlerinin üzerine çöktü ve karanlık boşluğa tekrar tekrar ateş etti. Sonunda durdu ve bekledi.

Bir inilti duyuldu, ardından sert bir gümbürtü geldi.

Dalton solundaki duvar boyunca kalenin mekanik kollarından birini aradı, sonra bu bölümde her zaman sağ tarafta olduklarını hatırladı. Kolu buldu ve çekti.

Işıklar yandı ve önünde kan gölü içinde yatan bir başka paralı asker ortaya çıktı. Aman Tanrım, bu seferki çok yakındı.

Başka bir ses fısıltısı onu etrafında döndürdü. Bir metal parıltısı, ona doğru gelen bir bıçak. Engellemek için sarsıldı ama bıçak kolunun derinliklerine saplandı. Acının cızırtısı karşısında dişlerini sıktı ve geri çekildi,

kendini bıçaktan kurtardı. Ateş etmek için silahını kaldırdı ama onu bıçaklayan adam köşeye doğru eğildi. Dalton kolu indirdi ve panel kayarak kapandı.

Yere çöktü ve gardını bir saniyeliğine bile gevşettiği için kendine lanet etti. Kan kaybından ölürse Hayley'e yardım edemezdi. Ölü adama doğru ilerledi ve ceketinin ceplerini karıştırdı. Beklendiği gibi, onun gibi bir adam bir ilk yardım çantası vardı. Hiçbir şekilde doktor onaylı bir tür değıl. Sadece son çare olarak, hayatta kalmak için kullanılacak türden. Bu şekilde

Dalton'ın kolundan akan kan, son çarenin tanımıydı. Zimba tabancasını çıkardı, etine bastırdı ve sıktı.

* * *

İŞTE BU, hayatı boyunca girdiği en önemli sınavdı. Hayley alt dudağını ısırды, sonra Enter tuşuna bastı.

Elektronik kar ekranda cızırdadı. Kalbi boğazında düğümlendi. Hayır, hayır, hayır. Neyi yanlış yapmıştı? Avucunu duvara çarptı ve hayal kırıklığını haykırdı. Ekran yanıp söndü, sonra tekrar açıldı. Keskin bir nefes aldı, sonra güldü. Kamera görüntüsü binanın ön tarafındaki ana odayı gösteriyordu ve güneş ışığı bir kez daha pencerelerden içeri süzülüyordu. Başardı. Panjurları kaldırmıştı.

Ön kapı çarparak açıldı ve Arayıcılar silahlarını çekmiş halde içeri koştu.

Hayley planının ikinci aşamasını uygulamaya koyarken parmakları ekrandaki sanal klavyenin üzerinde adeta uçuyordu. İki fonksiyon tuşuna ve ardından Enter'a bastı. Ana odadaki monitörler yanıp sönmeye başladı. Arayıcılardan biri, Jaxon olduğuna inanıyordu, birine doğru koştu, sonra diğerlerine işaret etti. Ekranı okudular, sonra hep birlikte yukarı baktılar ve kameraya bir başparmak işareti yaptı.

O kadar sert sırtıttı ki yüzü acıdı. Mesajını almışlardı. Onlar neyle karşı karşıya olduklarını ve Dalton'ın yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Aceleyle konferans odasına girdiler ve ortadan kayboldular.

Yere yığıldı, nabızı kulaklarında hızla atıyordu. "Al sana, Bethany Miller. A'lar haftanın her günü suçluları gölgede bırakır." Bir çocuk gibi kıkırdadı ve kollarını ortasına doladı. Günü kurtarmıştı. Küçük Hayley Nash kötülüğe karşı zafer kazanmıştı. Bu sadece bir meseleydi.

Arayıcılar tüm kötü adamları ve Bethany'yi bozguna uğratıp Dalton'ı kurtarmadan önce. Sonra da parlak zırlı şövalyesi gelip onu alacaktı. Arayıcılar'a gönderdiği mesajda yerini belirtmişti. Burada olduğunu biliyorlardı. Tek yapması gereken beklemektir.

Gözlerini kapadı ve yaralı dizine masaj yaptı. Çürük ve pütürlüydü ve her tarafı kan içindeydi. Kesik bir tendon olabilir miydi? Bu onu duraksattı. Bu kadar ciddi bir şey hastaneye gitmesini gerektirebilirdi. Yumruklarını sıktı. Belki Dalton yanında olursa üstesinden gelebilirdi. Evet, Dalton'la her şeyin üstesinden gelebilirdi. Derin bir nefes daha aldı, sonra öksürmeye başladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Oda dumanla doluyordu.

Otuz İkinci Bölüm

Dalton sağlam kolunu duvara dayadı ve bilgisayar ekranında Arayıcı arkadaşlarının dışarıya doğru yürüyüşünü izlerken rahatladı. Büyük salonda yok ettikleri kötü adamlar. Hatta onu bıcaqlayan adamı, tünelden ön odaya doğru koşarak geri döndüğünde yakalamışlardı. Diğerlerini görünce şok olmuş ve hemen teslim olmuştu.

Dalton bir düğmeye basarak binanın ön tarafındaki ana odada bulunan Mason'la konuşmak için vericiyi etkinleştirdi. "Hayley'nin içeri girip kepenkleri kaldırdığını mı söyledin?" Mason ona Bryson'ın hastanede olduğunu ve iyileşeceğini söylemişti. Hayley de kötü adamları yakalamalarına yardım etmişti.

Mason kameraya başıyla işaret etti. "O yaptı. İçeri girdiğimizde bizi uyarmak için monitörlerin yanıp sönmesini sağladı. Ve bizi uyaran mesajlar gönderdi, kaç tane kötü adam hakkında endişelenmemiz gerektiğinin lojistiğini verdi ve acele edip size yardım etmemizi söyledi."

Sırıttı. "İşte benim kızım. Her zamanki gibi alingan. Nerede o? Onu çoktan dışarı çıkardın mı?"

"Arka koridorda, galerinin sağındaki odalardan birinde olduğunu söyledi. Şimdi burayı güvence altına aldığımıza göre, Bishop ve LeMarcus'u ikinizi de almaları için oraya göndereceğim. Kolunuz için bir ambulans yolda."

"Kulağa hoş geliyor. Ben arka koridora gideceğim. Muhtemelen ona herkesten önce ulaşırım. Sadece birkaç tünel ötedeyim. Hey, Bethany'yi dışarı çıkaran kimseyi görmedim. Sanırım sonuna kadar savaştı ve teslim olmadı?"

Kaşlarını çattı. "Bryson'la birlikte olduğum için buraya eğlenenin çoğundan sonra geldim.

Bekle biraz." Kameradan uzaklaştı ve ekran dışından biriyle konuştu. Geri döndüğünde kaşları daha da çatılmıştı. "Onu henüz bulamadık. Brielle ve birkaç kişi onu bazı tünellerde kovaladı. Aralarına bir panel girdi ve sıkıştı. Şimdi onu açmaya çalışıyorlar. Uzun sürmez."

Dalton yemin etti. "Bütün ekibi buraya getirin. Hayley'nin peşinden gidiyor olabilir." En yakın kapıyı sarsarak açtı ve koşmaya başladı. Fermuarını çekti.

bir tünelden aşağıya, sonra bir başkasına, arka koridora döndü. Öksürdü ve siyah bir duman duvarının altında yere düştü. Koridorun uzak ucundan turuncu alevler titriyor, yavaş yavaş balkonu yiyip bitiriyor ve ona doğru geliyordu. Yaralı kolunu her kullandığında hissettiği acıya aldırmadan ilerlemeye çalıştı. Geçtiği her kapıyı kontrol etti ve açmaya çalıştı. Sadece bir kapı daha vardı, on metre daha. Alevler yaklaşıyordu, çok yaklaşmıştı.

"Hayley!" diye seslendi. "Hayley, ben Dalton. Çık oradan."

"Dalton!" Sesi kapının arkasından boğuk geliyordu. "Bana yardım et!"

"Kapı kilitli, sevgilim. Açamaz."

Yana doğru sarsıldı ve yuvarlandı. Balkona yakın bir yerden gelen kurşunlar onu ıskaladı. Tabancasını kaptı ve yukarı kaldırdı. Bethany'nin gırtlaktan gelen çığlığı, alevlerin arasından ona doğru hücum ederken ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. Saçları yanıyordu, başının etrafında titriyordu. Giysileri kömürleşmişti. Yangını başlattıktan sonra ateşin içinde kalmış olmalıydı. "Yere yat ve yuvarlan," diye bağırdı. "Yere yat ve yuvarlan."

Ona doğru koştu, alevler titriyordu, yanmış etin keskin kokusu koridoru dolduruyordu. Silahını kaldırdı.

Dalton, sonunda yere düşene kadar tetiğe tekrar tekrar bastı. Küfrederek trençkotunu çıkardı ve alevleri bastırmak için kullandı. Ama onu geri çektiğinde, artık bir önemi olmadığını anladı. Onun Görmeyen gözler tavana bakıyordu.

"Dalton!" Hayley'nin sesi, yardım çığlığı.

"Geliyorum!" Onun kapısına doğru koştu.

Balkondaki yangın bir halının üzerine sıçradı ve o daha kapıya ulaşamadan açgözlülükle kapıya doğru koşarak halıyı alev duvarıyla sardı. Birkaç saniye içinde bir cehenneme dönüştü ve onu geri itti.

"Hayley!"

Kızın onu duyup duymadığını bilmiyordu. Ateş çok gürültülü ve çok sıcaktı, onu daha da geriye itiyordu. Arkasını döndü. Koridorun diğer ucundan daha fazla alev açgözlülükle parke zemini yalıyor, onu gidecek hiçbir yeri olmayan iki ateş arasında bırakıyordu. Bethany tuzağını iyi kurmuştu. Arayıcı arkadaşlarının yardımına güvenemezdi. Onlara ulaşabilmelerinin hiçbir yolu yoktu. Ama Hayley'ye nasıl ulaşacaktı?

Burada çalışmaya ilk başladığında Mason'ın ona ezberlettiği tüm şemaları, kalenin bu bölümünün planını hayal etti. O

çeşitli olasılıkları sıraladı ve sadece bir şansa ulaştı. Ve bunun işe yarayacağından bile emin değildi. Ama denemek zorundaydı.

Ayağa fırladı ve koridordan aşağı, Hayley'nin kapısından uzaktaki ikinci alev duvarına doğru koştu. Ateşe ulaşmadan hemen önce elini duvara çarptı. Gizli bir kaçış kapağı açıldı. İçeri daldı.

* * *

Hayley'nin yüzünden yaşlar süzülüyordu. Duman yüzünden gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Ama bu gözyaşlarının bir kısmı dumandan değil kederden geliyordu. Keder o kadar derindi ki zar zor işlevini yerine getirebiliyordu. Dalton'ın sesi koridordan ona seslenmişti. Ama sonra dişi şeytanın sesi cevap verdi ve silah seslerinin ardından Hayley'nin duyabildiği tek şey kapısının dışındaki alevlerin uğultusuydu.

Kapana kısılmıştı. İyiydi ve kapana kısılmıştı. Dalton'ın kurtulup kurtulmadığını bile bilmiyordu. Kurtulamamış olmasından ve Bethany'nin sonunda nihai intikamını almış olmasından çok korkuyordu.

"Hayley! Hayley, pencereyi aç!"

Dalton? Pencereye doğru süründü, ellerine siyah is öksürüyordu. Dışarı bakmaya çalıştı ama duman göremeyeceği kadar yoğundu.

"Hayley, ben Dalton. Lütfen pencereyi aç, aşkım. Acele et!"

Camı bir kez daha yukarı iterken elleri titriyordu. Arkasından kırılğan bir çatırtı duyuldu. Dumanların arasından gözlerini kısarak omzunun üzerinden baktı. Kapıya. Sanki aç alevler temiz hava arıyormuş gibi içe doğru eğiliyordu. Pencereye doğru geri çekildi ve başını dışarı uzatarak değerli oksijeni içine çekti. Akan gözlerini sildi. "Dalton?"

Tam altındaki pencereden dışarıya doğru eğilmişti, beline bağladığı bir çarşaf onu sabitliyordu.

"Yangın her an kapıdan içeri girebilir," diye bağırdı. "Atlamalısın, Hayley. Bana doğru atla. Seni yakalayacağım."

Kapı arkasından tekrar çatırdadı. Uzaktan bağırışlar geliyordu, Diğer Arayıcılar olabilir mi? Ve sirenler. Ama zayıf ve uzaktaydılar. Kimse bu kalenin arkasına ulaşamazdı. Bir uçurumdu, aşağıya doğru dik bir düşüş vardı. Düşüşünü engelleyecek kadar yakınında ağaç yoktu. Bu sefer kimsenin onu kurtarmasına imkân yoktu.

Başını şiddetle ileri geri salladı. "Yapamam. Yapamam, Dalton. Git hadi. Hâlâ yapabiliyorken çık."

"Eğer atlamazsan, yanacağım. Yemin ederim, Hayley. Prensesim olmadan kaleden ayrılmayacağım. Düşünmek için durma. Arkanı dön ve ve kendinizi duvara yaslayın. Gözlerinizi bile kapatabilirsiniz. Tek yapmanız gereken kendinizi bırakmak."

Dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Etrafını gülen çocukların görüntüleri sarmış, bir patikadan aşağı koşuyor, patika altlarında çökerken korkunç çığlıklar atıyorlardı. Çığlıkları, kemiklerin çatırdaması, ağaca çarparken etin yırtılması

dallardan aşağı düşmüş. Sonra, saatlerce orada yatarak, hayal edilemez bir acı içinde kurtarılmayı bekledi. Bunu yapamazdı. Yapamazdı. Başını pencere kenarına koydu ve gözlerini kapattı.

"Hayley, korkularını anlıyorum," diye seslendi aşağıdan, sesi nazik, tatlı, yatıştırıcıydı. "Sorun yok. Sadece seni sevdiğimi bil. Bunu bildiğinden emin olmak istiyorum, tamam mı? Seni seviyorum, Hayley Nash. Seninle sevişmek, seninle bebekler yapmak, saçlarının ağarmasını izlemek ve Sen bana sürekli sataşırken verandada sallanmak istemiyorum. Ama elimizdeki tek şey bu son birkaç dakika ise, anlarım. Sonla birlikte yüzleşeceğiz. Birlikte öleceğiz. Ben senin için buradayım. Sorun yok."

Başını kaldırdı. Onun için ölecek miydi? Unutun bunu. Onun yaşamasını istiyordu.

Kapı gürültülü bir patlamayla arkasından açıldı. Başının üzerinde alevler yükseliyor, dışarıdaki havaya ulaşıyordu.

Dizini pencereye çarptığı için acıdan ağlamamak için dudağını ısırarak pencereden dışarı fırladı.

"İşte bu, Hayley," diye seslendi. "İşte bu, tatlım. Harika gidiyorsun."

Üstündeki pencere pervazına tutunarak vücudunu taş duvara yasladı. Elleri ağrıyordu. Kol kasları yanıyordu. Tüm vücudu titremeye başladı.

"Seni seviyorum," diye seslendi. "Güven bana. Bırak gitsin." "Seni seviyorum, Dalton!" Bıraktı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Hayley gözlerini tepedeki güneşten koruyarak, işçilerin son siyah metal yangın merdivenlerini yeni kalenin arkasına bağlamasını izledi. Adalet Arayıcıları'nın çoğu devasa verandanın etrafında dolaşıyor, yiyip içiyor, açık hava hoparlörlerinden müzik sesi gelirken birbirlerinin tuhaf hikâyelerine gülüyorlardı. Hayley'nin yanında duran Dalton da işçileri izliyordu, kolu Hayley'nin beline sarılmıştı. Herkes oradaydı, hatta tekerlekli sandalyesinde hâlâ iyileşmekte olan Bryson bile, bu çok özel olayı kutluyordu: Camelot'un tamamlanışını. Bir öncekinden daha yeni, daha iyi ve çok daha güvenli bir Camelot.

Mason, Dalton ve Hayley'nin alevler arasında can vermesine çok yaklaştıktan sonra derinden sarsılmıştı. Her şeyi yerle bir etmiş ve tamamen farklı bir yerde bu yeni binayı inşa etmişti. Hala muhteşem Smoky Dağları'nda, inanılmaz manzaralara sahipti. Ama Bu kadar yüksekte oyulması bir servete mal olmuş uzun bir düz arazinin üzerindeydi.

Avlu, binanın tabanından sonra her yöne doğru yirmi metre uzanıyordu. Ve binanın hemen yakınında, birinin düşmesini engellemek için farklı seviyelerde dalları olan ağaçlar vardı. Balkonlar ve yangın merdivenleri binaya tutunurken bunu yapmak zorunda değillerdi. taş cephe.

Dalton, "Mason yeni şatosundan ne kadar nefret ettiğini fark etmeden önce yüzündeki o hoşnutsuz ifadeyi silmek isteyebilirsin," diye takıldı.

Yüzü ısındı. "Özür dilerim. Sadece-" "Çirkin mi?"

Güldü. "Güvenlik güzellikten önce gelir. En azından ön tarafı güzel. Ona bir servete mal olmuş olmalı."

"Pek sayılmaz."

Soru sorarcasına başını kaldırdı.

"Diyelim ki Bethany yaptıklarının kefareti olarak parayı ona miras bırakmış olabilir."

"Bekle. İzi sürülemeyen bir hesaba aktarmaya çalıştığı milyonların geçtiğini sanıyordum. Para sonsuza dek kayboldu."

"İzi sürülemez. Buna katılıyorum." Göz kırptı.

Başını iki yana salladı. "Bazı şeyler hakkında soru sormamalıyım." Başını eğdi, farklı bir açının yangın merdivenlerini daha iyi göstereceğini umuyordu. Hayır. Hâlâ iğrençti. "Sanırım yangın Mason'ı bizden daha fazla travmatize etti. Biraz fazla abarttı."

"Hayır, yapmadı." Onu nazikçe yüzüne çevirdi. "Güvenliğinizi sağlamaya yardımcı olan her şey iyi bir şeydir." Sırıttı. "Çirkin olsa bile."

Şaşkınlıkla başını salladı ve nişan yüzüğünün güneş ışığında göz kırpmasına sevinerek ellerini Dalton'ın takım elbisesinde gezdirdi. "Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum Dalton. Sen beni kurtardın, bir insanın kurtarılabileceği her şekilde."

Adam şaşkınlıkla ona baktı ve yavaşça başını salladı. "Hayır, Hayley, aşkım. Seni ben kurtarmadım. Sen beni kurtardın."

Bir başka gözyaşı şelalesinin içinden ona gülümsedi ve sonra tatlı şövalyesini öptü.

Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar.

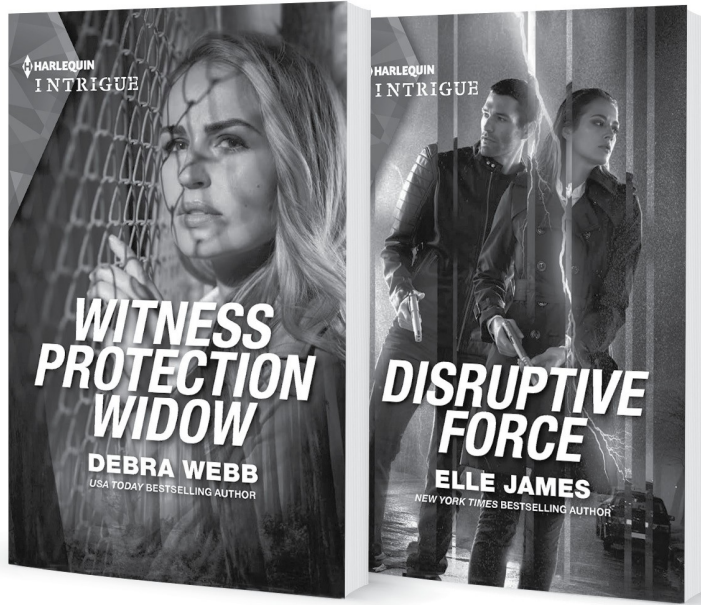
* * * * *

*Lena Diaz'ın Adalet Arayanlar mini
dizisinin bir sonraki kitabını ne zaman
okuyacağınıza bakın
Kuşatma Altındaki Ajan Ocak 2021'de sadece
Harlequin Intrigue'den satışa çıkıyor!*

Cindi Myers'ın Kanıt Dağı kitabından bir alıntı için okumaya devam edin.

UMARIZ BU KITABI BEĞENMIŞSİNİZDİR.

HARLEQUIN INTRIGUE

Heyecan arayın. Suçları çözün. Adalet yerini buldu.

Sizi koltuğunuzun ucunda tutacak aksiyon dolu hikayelere dalın.
Ne pahasına olursa olsun suçu çözün ve adaleti sağlayın.

HER AY 6 YENİ KİTAP!

Kanıt Dağı

tarafından Cindi Myers

Birinci Bölüm

Kayıp Adam: Tehlikeli Olduğu Düşünüyor 25,000 Dolar Ödül!

Postanenin ilan panosuna yapıştırılmış afişteki kalın duyuru, sırada bekleyen hemen hemen her müşterinin dikkatini çekmeye yetmişti ama Eve Shea'nın midesini bulandıran, kelimelerin altındaki fotoğraftı. Bir açık hava adamının keskin yüz hatlarına ve kararlı mavi gözlere sahip koyu saçlı adam, muhtemelen bir şirket kimliği fotoğrafından bakıyordu, ancak poster bağlamında daha çok bir sabıka fotoğrafı gibi görünüyordu.

Aranıyor: Dane Trask

43, 6'2", 180 lb.

**Mavi gözler, koyu kahverengi
saçlar Silahlı ve tehlikeli**

**Bu adamın nerede olduğu hakkında bir şey biliyorsanız, aşağıdaki
numarayı arayın.**

Dane, neredesin ve ne yaptın? Eve eski sevgilisinin, bir zamanlar evlenmeyi hayal ettiği adamın resmine bakarken düşündü. Dane'le altı yıl görüşmeme konusunda anlaşmış olmalarına rağmen Eve aylar önce onun için üzülmekten kendini alamamıştı. İhtiyacı olan adam o değildi, ama iyi bir adam olduğuna inanmıştı ve şimdi haberler onun korkunç şeyler yaptığını, işvereninden zimmetine para geçirdiğini ve hatta terör eylemlerinde bulunduğunu söylüyordu. Bir teröristi gerçekten sevebilir miydi?

"Hanımefendi? Sıra sizde." Sırada arkasındaki adam Eve'in dikkatini çekti ve kaşlarını çatarak bekleyen bir tezgâhtara doğru başıyla işaret etti.

"Ah! Özür dilerim." Eve aceleyle tezgâha gitti ve tartılması için paketini uzattı.

Birkaç dakika sonra binadan çıkıp Montrose, Colorado'daki Main Street'te sahibi olduğu çiçekçi dükkânına doğru kısa bir yürüyüşe başladığında aklında hâlâ Dane vardı. Ondan en son iki ay önce, doğum gününü kutlamak için mesaj attığında haber almıştı. Sadece

Bu tarihi hatırlamak ve kabul etmek onun hoşuna giderdi. Üç yıllık ilişkilerini bitirdiklerinde "Sevgili olamayacağımızı anlıyorum," demişti. "Ama her zaman arkadaşın olacağım."

Bu anıyı hatırlayınca boğazında bir düğüm oluştu. Bazı açılardan, bu konuda bir pislik gibi davranıyordu ayrılık daha kolay olabilirdi ama Dane böyle biri değildi. Öfkeyle ya da kinle hareket edecek biri değildi. Geriye dönüp baktığında, aralarındaki ilişkinin yürümemesinin nedenlerinden birinin de bu olduğunu söyleyebilirdi - Dane her zaman çok kontrollüydü. Tutku, romantizm ve ölümsüz bir bağlılık istemişti.

Bir bebek istemişti. Dane de bir daha baba olmak istemediği konusunda kararlıydı. Kızı Audra'ya tapıyordu ama o Yirmi üç yaşındaydı ve başka bir çocuk yetiştirmeye hiç niyeti yoktu. Bu, bir türlü aşamadıkları büyük bir farktı.

Eve'in Bahçesi'nin kapısını iterek açtı ve elektronik bir zil sesi içeri girdiğini duyurdu. Taze gül kokularını içine çekti ve karanfiller ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. Bir üçlü Köşede fiskiye gürül gürül akıyor, sarmaşık, eğrelti otları ve diğer yeşil bitkilerden oluşan bir piramit ön vitrinden süzülen ışığın tadını çıkarıyordu. Taze çiçek aranjmanları ışıklı soğutucularda alıcılarını beklemekteydi ve Tebrik kartı rafları ve küçük hediyelik eşyaların bulunduğu raflar göz atmaya davet ediyordu. Bu yerle ilgili her şey huzurlu ve güzeldi, ilhamının ve sıkı çalışmasının ürünüydü.

"Günaydın." Sarah Maclean, uzun boylu, kırklı yaşlarında, sarı saçlarını pixie kestirmiş bir kadın, dükkânın arka odasından çıktı. Eve, Sarah'yı iki yıl önce ilk tam zamanlı çalışanı olarak işe almıştı. Yardım almak istemiyordu ama çiçek tasarımcısı olarak deneyimi olan ve en küçük çocuğu liseye başladığında işe geri dönme arzusu duyan Sarah, Eve'i iş için bir değer olacağına ikna etmişti.

Gerçekten de öyleydi. Sarah, "Kadınlar Kulübü'nün öğle yemeği için gerekli hazırlıkları yaptım ve Manuel'e First Bank ile Hightower Financial'ın siparişlerini gönderdim," dedi.

"Teşekkürler," dedi Eve, ön tezgâhın arkasına geçerek. "Sabahın bu erken saatinde fazla enerjik olduğunuzu söyleyebilirim, ama buna inanmak aptallık olur.

şikayet edin."

"Altıdan sonra asla uyuyamam ve meşgul olmayı severim," dedi Sarah. "Oh, gelirken postaneye uğradım ve kutumuzdaki postaları aldım. Masanın üzerinde."

Eve, Dane'in araniyor posterini yüzünden o kadar sarsılmıştı ki posta kutusunu kontrol etmeyi bile unutmuştu. "Postaları inceleyeceğim, sonra da Salazar düğünü ve resepsiyonu için sipariş üzerinde çalışmaya başlayacağım," dedi. Düğün ve ardından verilecek ziyafet için gelinin buketi, altı nedime buketi, damat, gelinin babası, nedimeler ve yer göstericiler için yaka çiçeği, gelin ve damadın anneleri için korsaj, gelin ve damadın annesi için saç çelengi, gelin ve damadın annesi için saç çelengi için gül, zambak, stephanotis ve sarmaşıklardan oluşan ekstra bir sevkiyat gerekecekti. çiçekçi kız, kilisenin önü için dört büyük düzenleme ve resepsiyon için on masa düzenlemesi, ayrıca büfe masaları için küçük bayraklar. Eve'in bu yılki en büyük işi olabilir.

"Pekala, ama önce Cuma gecesi randevunuzun nasıl geçtiğini bilmek istiyorum." Sarah kahve fincanını aldı ve sanki uzun bir sohbetin beklentisi içindeymiş gibi tezgâha yaslandı. "İnternetteki resmi kadar yakışıklı mıydı? İkiniz anlaşılabildiniz mi?"

Eve, Sarah'nın neden bahsettiğini hatırlamak için bir an düşünmek zorunda kaldı. Cuma günü çok uzun zaman önceymiş gibi gelmişti. Omuz silkti. "O iyiydi, ama ben onu tekrar görmek."

Sarah'nın omuzları ve yüzü hayal kırıklığıyla çöktü. "Ne oldu? Ne oldu? Neden seni tekrar görmek istemesin ki? Çok hoşsun, komiksin ve o kör mü, çünkü dürüst olmak gerekirse, sen harikasin."

Eve güldü. "Biraz önyargılı olabilirsin." Sarah dükkânı sadece dört çocuk annesi bir annenin yapabileceği bir organizasyonla işletmenin yanı sıra Eve'in hayatını da düzene sokmaya kararlıydı. Aşırı ısrarcı değildi, sadece Eve'in bir numaralı şampiyonu ve amigo kızıydı. "Hiçbir şey olmadı. Pek bir şey olmadı." Bu da sorunun bir parçasıydı. Doug Howard, yerel bir haşere kontrol şirketinin sahibi olan, iyi huylu, yakışıklı ve arkadaş canlısı bir adamdı. Boşanmıştı ve iki oğlu vardı; iyi bir baba ve çok hoş bir adam gibi görünüyordu. Ama Eve ona karşı hiçbir çekim hissetmemişti ve gecenin sonunda kibarca iyi geceler diyebilmek için dakikaları sayıyordu.

"Kıvılcım yok, ha?" Sarah sempatik görünüyordu. "Endişelenme, tatlım. Kendinizi ortaya koymaya devam ederseniz doğru adamı bulursunuz."

Eve başını salladı. "Denemekten vazgeçmeyeceğim, söz veriyorum." Dane'le ayrıldıktan sonra Sarah'yla birlikte "plan" dedikleri şeyi tasarlamışlardı. Eve iki çevrimiçi arkadaşlık sitesine kaydolmuş ve arkadaşlarına, yuva kurmaya ve bir aile kurmaya hazır olan uygun erkeklerle tanışmak istediğini gizlice duyurmuştu. "O kişi" için ne kadar çok aday olursa seçmelere katıldıkça, Bay Doğru'yla tanışma olasılığı artıyordu. Bu biraz da bir iş adayıyla mülakat yapmak gibiydi - hayal edebileceği en önemli iş - hayat arkadaşı ve çocuklarının babası.

Ancak altı ay boyunca haftada en az bir kez ve çoğu zaman iki kez dışarı çıktığında, pozisyon için olası bir finalist bile bulamamıştı.

"Cumartesi ne olacak?" Sarah sordu. "Cumartesi gecesi dışarı çıktın mı?"

"Cumartesi evde kaldım." Romantik filmleri art arda izlemişti, dondurma yemiş ve açıkçası kendisi için üzülmüştü.

"Dane'le ilgili tüm bu şeyler seni üzüyor, değil mi?" Sarah sordu. Dane ve Eve'in talihsiz ilişkisinin tüm hikâyesini biliyordu. Eve

Bazen arkadaşının ayrılığın yasını Eve'den daha çok tuttuğunu düşünüyordu. Şimdi Sarah'nın yüz hatları dehşet ve acıma dolu bir ifadeye bürünmüştü.

"Haberler korkunç ama onları görmezden gelmelisin. Dane artık hayatının bir parçası değil. Hayatına devam etmelisin."

"Dane her zaman hayatımın bir parçası olacak," dedi. "Geçmişte kalan bir parça ama kayıp olduğu ve kimsenin ölü mü diri mi olduğunu bilmediği gerçeğini görmezden gelemem. Ve korkunç şeylerle suçlandığını. Bu benim tanıdığım adama hiç benzemiyor."

"Bu sabah postanede bir ilan gördüm," dedi Sarah. "Bir teklif Dane'in nerede olduğu hakkında bilgi verene 25.000 dolar ödül. Afişte tehlikeli olduğu yazıyor. Sizce bu doğru mu?"

Dane tehlikeli miydi? Onun için kesinlikle tehlikeli değildi. Ama orduda koruculuk yapmıştı, atletik ve formdaydı, silah kullanmayı da biliyordu. Bilinmeyen bir nedenle, neredeyse bir ay önce, Gunnison Ulusal Parkı'ndaki Black Canyon'a yürüyüşe gideceğini söyleyerek işinden ayrılmıştı. Ve o zamandan beri kendisinden haber alınamamış. Park korucuları siyah Ford pikabını kanyonun dibinde buldular, ancak cesedini ya da sırt çantasını bulamadılar, bu da bazı insanların Dane'in kendi ölümünü taklit etmeye çalıştığına inanmasına neden oldu.

Ama neden?

"Bana cevap vermiyorsun," dedi Sarah. "Bunun anlamı Dane'in tehlikeli mi?"

"Hayır!" Eve itiraz etti. "Ben sadece..." Omuz silkti. "Tüm bunlardan önce Dane'i oldukça iyi tanıdığımı söyleyebilirdim. Şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Ondan hep hoşlandım," dedi Sarah. "Seni hafife aldığını düşünsem bile. Ve neden daha fazla çocuk sahibi olmak konusunda bu kadar isteksiz olduğunu hiç anlamadım. Audra ile çok iyi anlaşıyorlardı. Bu deneyimi tekrarlamak isteyeceğini düşünürsünüz."

Bu eski bir tartışmaydı ve Eve'in artık duymak istemediği bir tartışmaydı. "Şu anda Dane için endişelenemem. İşe gitmem gerekiyor."

Çalışma alanının dışındaki küçük mutfağa geçti ve Sarah'nın daha önce hazırladığı cezveden bir fincan kahve doldurduktan sonra aynı derecede küçük olan ofisteki masasına taşıdı. Orada sadece bir masa ve bir masa için yeterli yer vardı.

dosya dolabı ve bir masa sandalyesi. Ofise gelen ziyaretçiler onunla konuşabilmek için kapıda durmak zorundaydı.

Bilgisayarını açtı, ardından masasındaki kurutma kağıdının üzerindeki posta yığınını ayırmaya başladı. Bir çiçek malzemeleri kataloğu, matbaa şirketlerinden gelen iki el ilanı, bir çiçekçiler kongresiyle ilgili bir duyuru, tedarikçilerinden birinden gelen sezon indirimiyle ilgili bir hatırlatma, bir toptancıdan gelen bir fatura ve masanın altındaki geri dönüşüm kutusuna aktardığı küçük bir reklam ve teklif yığını.

Yığının en altında dokuza on iki ebadında bir zarf vardı. Ne zaman Ön yüzündeki adresi okumak için zarfı çevirdiğinde bir an için nefes almayı bıraktı. Zarfın üzerinde iade adresi yoktu ama adının ve posta kutusunun el yazısı ona son birkaç yıldır aldığı doğum günü ve sevgililer günü kartlarından tanıdık geliyordu.

Elleri titreyerek, üzerinde bir çiçek toptancısının adı yazılı olan gümüş mektup açacağını aldı -geçen seneden kalma bir fuar hediyesi- ve zarfı yarararak açtı. Tek bir sayfa kâğıt çıkardı.

***DERHAL YAYINLANMASI İÇİN
TDC Enterprises Büyük Çevre
Dolandırıcılığında Raporlarda
Sahtecilik Yapıyor***

Bunu takip eden basın açıklaması, TDC'yi federal hükümetin Superfund temizleme programının bir parçası olarak temizlemek üzere sözleşme yaptığı bir maden sahasındaki kirletici seviyeleri hakkında yalan söylemekle suçladı. TDC, kirlenmiş Mary Lee Madeni'ni arsenik ve cıvadan arındırarak çevre açısından güvenli bir duruma getirmek için vergi mükelleflerinin yüklü miktarda parasıyla ödüllendirilmişti,

Sülfürik asit ve diğer tehlikeli kimyasallar yıllar içinde sahada veya yakınında toprağa ve suya sızmıştır.

Bu basın açıklaması, devlet fonlarını sahadaki kirleticileri temizlemek için kullanmak yerine, TDC'yi daha da fazla kirletici eklemekle ve ardından resmi raporlarda her şey hakkında yalan söylemekle suçladı.

Eve bülteni iki kez okudu, tedirginliği giderek artıyordu. Bu dükkânı açmadan önce *Montrose Daily Press*'te çalıştığı üç yıl boyunca masasına gelen geleneksel basın bültenlerinin aksine, bu bültende hiçbir iletişim bilgisi ya da bu iddiaların kaynağı yer almıyordu.

Zarfı tekrar eline aldı ve inceledi. İçinde sert bir şey vardı. Zarfı havaya kaldırdı ve pirinç bir anahtar masanın üzerine *gürültüyle* düştü. Anahtara bakarken kalbi acıyla sıkıştı. Evde, şifonyerinin üstündeki mücevher kutusunun içinde tıpkı onun gibi bir tane vardı. O anahtarı ona Dane vermişti. Neden şimdi ona eşini gönderiyordu?

Telif Hakkı © 2020 Cynthia Myers

Harlequin romantizmini sever misin?

KEŞFEDİN.

Promosyonlardan, haberlerden ve özel içeriklerden ilk siz haberdar olun!

 [_Facebook.com/HarlequinBooks](https://www.facebook.com/HarlequinBooks)

 [_Twitter.com/HarlequinBooks](https://twitter.com/HarlequinBooks)

 [_Instagram.com/HarlequinBooks](https://www.instagram.com/HarlequinBooks)

 [_Pinterest.com/HarlequinBooks](https://www.pinterest.com/HarlequinBooks)

[ReaderService.com](https://www.ReaderService.com)

KEŞFEDİN.

Harlequin e-bültenine kaydolun ve şu adresten herhangi bir seriden ücretsiz bir kitap indirin

[TryHarlequin.com](https://www.TryHarlequin.com)

BAĞLAN.

Düşüncelerinizi paylaşmak ve diğer romantizm okurlarıyla bağlantı kurmak için Harlequin topluluğumuza katılın!

[Facebook.com/groups/HarlequinConnection](https://www.facebook.com/groups/HarlequinConnection)

ISBN-13: 9781488067778

Ateş Altındaki Kovboy

Telif Hakkı © 2020 Lena Diaz

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin.

Harlequin Enterprises ULC
22 Adelaide St. West, 40. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.